SUSPANS

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse și C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a trecut cu brio examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei demisionează, spre consternarea familiei sale. Se angajează reporter la *Daily Express* și *Bristol Western Gazette,* însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american, publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.
În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranșeele din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistițiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată și cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absențele repetate de la serviciu duc la concedierea lui.
La vârsta de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Șantajiștii nu trag“, va apărea în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci),* va vedea lumina tiparului în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951), regizat de Alfred Hitchcock. Deși nu era un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanență să depășească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.
În 1954, soția sa a murit, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i ușor să spui adio).* Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunțând în prealabil Poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular“.

RAYMOND CHANDLER

VOI AȘTEPTA

POVESTIRI

■

NEMIRA

Coperta: Dana IONESCU, Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Voi aștepta / Raymond Chandler ; trad.: Cornelia Bucur, Mihai-Dan Pavelescu, Dorina Tătăran. - București : Nemira Publishing House, 2012-
4 vol.
ISBN 978-606-579-317-0
Vol. 1. - 2012. - ISBN 978-606-579-318-7

I. Bucur, Cornelia (trad.)
II. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
III. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

ISBN 978-606-579-318-7

Şantajiştii nu trag

Traducere de Dorina Tătăran

1

Bărbatul în costum bleumarin-deschis – care nu părea bleumarin-deschis în luminile din Club Bolivar – era înalt, cu ochi mari cenușii, nas îngust și fălci puternice. Avea o gură oarecum delicată, părul creț și negru, ușor presărat cu gri, ca de o mână foarte reținută. Hainele i se potriveau ca și cum ar fi avut o viață a lor, nu doar un trecut oarecare. Întâmplător, numele lui era Mallory.

Ținea o țigară între degetele puternice și elegante. A pus cealaltă mână pe fața de masă albă și a zis:

– Scrisorile vă vor costa zece miare, domnișoară Farr. Nu e prea mult.

A aruncat o privire fugară la fata din fața lui; apoi s-a uitat în jur, peste mesele goale, spre ringul în formă de inimă, unde dansatorii dădeau târcoale sub luminile colorate.

Îi înghesuiau atât de mult pe clienții aflați în jurul estradei, încât ospătarii transpirați erau nevoiți să se balanseze ca echilibriștii pe sârmă, pentru a înainta printre mese. Dar în apropiere de locul unde stătea Mallory erau doar patru oameni.

O negresă slabă, având în față un cocktail, stătea vizavi de un bărbat al cărui gât gros și roșu lucea din cauza broboanelor de sudoare. Femeia se uita posomorâtă în paharul ei și se juca absentă cu o sticluță argintie pe care o avea în poală. Ceva mai încolo,

doi bărbați plictisiți și încruntați fumau țigarete lungi și subțiri, fără să-și vorbească.

Mallory a rostit gânditor:

– Zece miare ar fi prețul corect, domnișoară Farr.

Rhonda Farr era foarte frumoasă. Pentru acea ocazie se îmbrăcase toată în negru, cu excepția unui guler alb din blană, ușor ca fulgul, peste șalul ei de seară. Purta o perucă albă care, deși menită să o deghizeze, o făcea să pară foarte tinerică. Ochii ei erau ca albăstrelele și avea tipul de piele la care ar fi visat orice bătrân dezmățat.

– E ridicol, a zis ea tăios, fără să ridice capul.

– Ce e ridicol? a întrebat Mallory, mai degrabă enervat decât surprins.

Rhonda Farr i-a adresat o privire rece ca marmura. Apoi a luat o țigară din tabachera argintie care era deschisă pe masă și a potrivit-o în portțigaretul lung și subțire, negru și el. A continuat:

– Scrisorile de dragoste ale unei vedete de cinema? Nu mai valorează atâta. Publicul nu mai e ca o doamnă bătrână și drăguță cu chiloți de dantelă demodați.

O luminiță îi dansa disprețuitor în ochii de un albastru purpuriu. Mallory a privit-o atent.

– Dar ai venit destul de repede să vorbești despre ele cu un bărbat despre care n-ai auzit niciodată.

Ea a legănat portțigaretul și a zis:

– Trebuie să fi fost nebună.

Mallory a zâmbit cu ochii, fără să-și miște buzele.

– Nu, domnișoară Farr. Ai avut un motiv al naibii de bun. Vrei să ți-l spun?

Rhonda Farr l-a privit furioasă. Apoi s-a uitat în altă parte, ignorându-l. A ridicat mâna, cea cu portțigaretul, și a studiat-o, pozând. Era o mână frumoasă, fără inel. Mâinile frumoase erau

la fel de rare ca jacaranda în floare, într-un oraș în care chipurile drăguțe erau la fel de comune ca găurile în ciorapii plasă.

Și-a întors capul și s-a uitat spre femeia cu privirea în gol, apoi dincolo de ea, la mulțimea din jurul ringului de dans. Orchestra continua să cânte siropos și monoton.

– Le urăsc pe divele astea, a zis ea slab. Arată de parcă ar trăi doar după ce se întunecă, precum strigoii. Oamenii sunt desfrânați și lipsiți de grație, păcătoși, fără umor.

Și-a coborât mâna spre masa albă.

– Oh, da, scrisorile, ce le face atât de periculoase, șantajistule?

Mallory a râs. Avea un râs sonor, aparte, un sunet strident.

– Ești tare, a replicat el. Poate că scrisorile nu înseamnă atât de mult. Doar prostii vulgare. Memoriile unei școlărițe seduse, care nu se putea abține să vorbească despre asta.

– Dezgustător, a rostit Rhonda Farr, cu voce catifelată și rece.

– Bărbatul căruia îi sunt adresate le face importante, a zis Mallory aspru. Un speculant, un cartofor, un amator de bani câștigați ușor. Un tip cu care dacă ai fi văzută vorbind n-ai mai rămâne în lumea bună.

– Nu vorbesc cu el, șantajistule. Nu am vorbit cu el de ani buni. Landrey era un tip chiar drăguț când l-am cunoscut. Cei mai mulți dintre noi avem în spate ceva despre care am vrea să păstrăm tăcerea. În cazul meu, el face parte din trecut.

– Oh, da? Nu mai spune. Tocmai ce l-ai rugat să te ajute să-ți recapeți scrisorile.

Capul ei a avut o tresărire. Fața parcă i se descompunea haotic în mai multe bucăți. Privirea îi părea preludiul unui țipăt, dar totul a durat numai o secundă.

Aproape instantaneu, și-a recăpătat stăpânirea de sine. Ochii îi erau lipsiți de culoare, aproape cenușii, ca ai lui. A pus pe masă

porttțigaretul negru, cu exagerată grijă, și și-a împreunat degetele. Articulațiile îi erau albe.

– Îl știi pe Landrey atât de bine? a întrebat ea cu amărăciune.

– Poate că doar m-am învârtit pe aici, am aflat una-alta... Batem palma sau doar mârâim unul la altul?

– De unde ai scrisorile?

Vocea ei era încă dură și distantă.

Mallory a ridicat din umeri.

– În breasla noastră nu divulgăm asemenea lucruri.

– Am un motiv pentru care întreb. Au încercat și alții să-mi vândă aceleași afurisite de scrisori. De asta sunt aici. M-ai făcut curioasă. Dar presupun că ești doar unul dintre cei care încearcă să mă sperie și să mă facă să acționez, urcând prețul.

– Nu, eu lucrez pe cont propriu.

Ea a aprobat din cap. Vocea ei era mai mult o șoaptă.

– De parcă asta te face mai bun. Poate că vreo minte luminată s-a gândit să-și facă o colecție privată din scrisorile mele. Fotocopii... Ei bine, nu plătesc. Nu m-ar ajuta cu nimic. Nu bat palma, șantajistule. Din partea mea, n-ai decât să ieși și să sari de pe pod cu scrisorile tale fără valoare!

Mallory a strâmbat din nas și a privit-o pieziș, cu un aer de mare concentrare.

– Drăguț jucat, domnișoară Farr. Dar nu ai rezolvat nimic.

– Nici nu trebuia, a replicat ea agale. Puteam și mai bine. Și dacă m-aș fi gândit să aduc mica mea armă cu mâner sidefat, vorbeam altfel și le obțineam! Dar nu îmi doresc o astfel de publicitate.

Mallory a înălțat două degete subțiri și le-a analizat atent. Părea amuzat, aproape mulțumit. Rhonda Farr și-a dus mâna fină la peruca albă, a ținut-o acolo o clipă, apoi a lăsat-o jos.

Un bărbat care stătea la o masă ceva mai încolo s-a ridicat brusc și a pornit spre ei.

Venea în grabă, cu pas ușor și agil, legănând o pălărie neagră pe lângă picior. Era îmbrăcat în haine elegante de seară.

În timp ce se apropia, Rhonda Farr a zis:

– Doar nu credeai că o să vin aici singură, nu? Eu nu merg singură în cluburi de noapte.

Mallory a zâmbit.

– Nu era nevoie, baby, a răspuns el impasibil.

Bărbatul a ajuns la masa lor. Era mic, îngrijit, negricios. Avea o mustăcioară lucioasă ca satinul și paloarea transparentă pe care latinii o prețuiau la rubine.

Cu un gest calm și o urmă de teatralitate, s-a aplecat peste masă și a luat una dintre țigările lui Mallory din tabachera argintie. A aprins-o cu un gest amplu.

Rhonda Farr a dus mâna la gură și a căscat.

– Acesta este Erno, bodyguardul meu. Drăguț, nu-i așa?

S-a ridicat încet. Erno a ajutat-o să-și pună șalul, apoi și-a lungit buzele într-un zâmbet melancolic, s-a uitat la Mallory și a zis:

– Hello, baby.

Avea ochi negri, aproape opaci, cu sclipiri jucăușe.

Rhonda Farr și-a adunat șalul în jurul umerilor, a dat discret din cap, a schițat un scurt zâmbet sarcastic cu buzele ei delicate, s-a întors și a pornit de-a lungul insulei dintre mese. Mergea cu capul sus, mândră, cu fața ușor încordată, prudentă, ca o regină în pericol. Nu neînfricată, ci refuzând cu dispreț să-și arate teama. Bine jucat.

Cei doi bărbați plictisiți au privit-o cu interes. Negresa medita posacă în timp ce-și prepara un cocktail care ar fi doborât și un cal. Bărbatul cu gât gros și transpirat părea să fi adormit.

Rhonda Farr a urcat cele cinci trepte mochetate în roșu, care duceau spre hol, și a trecut pe lângă un ospătar cu capul plecat. A dat la o parte draperiile aurii și a dispărut.

Mallory a urmărit-o până a ieșit din raza lui vizuală, apoi s-a întors spre Erno.

– Ei bine, lacheule, ce vrei?

A zis-o pe un ton de insultă, cu un zâmbet rece. Erno s-a încordat. Mâna lui stângă înmănușată a scuturat scrumul de țigară.

– Glumești, baby? a întrebat el precipitat.

– În legătură cu ce, lacheule?

Pe obrajii palizi ai lui Erno au apărut puncte roșii. Ochii lui s-au îngustat până au ajuns niște linii negre. Și-a mișcat puțin mâna dreaptă fără mănușă, a strâns pumnul, iar unghiile mici și roz au sclipit.

– În legătură cu niște scrisori, baby. Las-o baltă! S-a terminat, baby, s-a terminat!

Mallory i-a adresat o privire cinică și și-a trecut degetele prin părul negru și creț.

– Poate că nu știu ce vrei să spui, micuțule, a șoptit el.

Erno a râs. Un sunet metalic, un sunet foarte tensionat. Mallory cunoștea genul acela de râset; preludiul muzicii armei în anumite locuri. A urmărit micuța mână dreaptă, rapidă, a lui Erno.

– Vezi-ți de treabă, nervosule, a rostit el dur. S-ar putea să-ți șterg puful ăla de pe buză.

Chipul lui Erno s-a strâmbat. Pete roșii s-au ivit deodată pe obrajii lui. A ridicat încet mâna în care ținea țigara aprinsă, apoi a repezit-o drept spre falca lui Mallory. Acesta și-a mișcat un pic capul într-o parte, iar bețișorul alb a trecut peste umărul lui.

Fața lui slabă și impasibilă nu exprima nimic. Vag, abia auzit, ca și cum altcineva ar fi vorbit, a zis:

– Ai grijă, lacheule. Ai putea răni pe cineva în felul ăsta.

Erno a râs cu același sunet metalic, tensionat.

– Șantajiștii nu trag, baby, a mârâit el. Nu-i așa?

– Șterge-o, broscar mic și nemernic.

Cuvintele, tonul batjocoritor l-au înfuriat pe Erno. Dreapta a zvâcnit ca un șarpe în atac. O armă a apărut în ea, provenită de la un toc de umăr. Apoi a rămas nemișcat, clocotind de mânie. Mallory s-a aplecat un pic, cu mâinile încleștate pe marginea mesei, schițând în colțul buzelor un zâmbet slab.

S-a auzit un țipăt surd, înfundat – era al negresei. Obrajii lui Erno s-au albit. Cu o voce plină de furie, a zis:

– OK, baby. O să mergem afară. Marș!

Unul dintre cei trei bărbați plictisiți de la masa vecină a făcut o mișcare bruscă, dar lipsită de însemnătate. Totuși, i-a atras privirea lui Erno. Ochii lui au sclipit. Apoi masa l-a lovit în stomac și l-a trântit pe spate.

Era o masă ușoară, iar Mallory nu era un slăbănog. S-a auzit o bufnitură. Câteva vase au zăngănit, unele din argint. Erno zăcea lat pe jos, cu masa peste coapse. Arma îi zburase din mâna încă încleștată. Avea chipul răvășit.

Pentru o clipă, scena a părut închisă în sticlă, imobilizată pentru totdeauna. Apoi, negresa s-a pornit din nou pe țipat, mai tare. Totul a devenit un vârtej. Oameni din toate părțile au sărit în picioare. Doi ospătari au ridicat brațele în aer și au început să peroreze în napoletană. Un ajutor de chelner se agita excesiv, mai speriat de ospătarul-șef decât de o moarte subită. Un tip durduliu cu părul de culoarea porumbului a luat-o la goană pe scări fluturând o grămadă de meniuri.

Erno și-a smucit picioarele, eliberându-le, s-a aplecat spre genunchi și a apucat arma. S-a rotit înjurând. Mallory, singurul

indiferent în mijlocul babiloniei, s-a aplecat și a izbit cu pumnul falca fragilă a lui Erno.

Omul și-a pierdut cunoștința. A căzut ca un sac umplut pe jumătate cu nisip.

Mallory l-a privit atent câteva clipe. Apoi s-a aplecat după tabacheră. În ea mai erau două țigări. Și-a pus una între buze, iar cutiuța a lăsat-o pe jos. A scos niște bancnote dintr-un buzunar al pantalonilor, a împăturit una în lung și a dat-o unui ospătar.

S-a îndreptat fără grabă spre cele cinci trepte de la intrare acoperite cu mochetă roșie.

Bărbatul cu gât gros a deschis precaut un ochi. Femeia beată s-a clătinat pe picioare cu un fornăit, a luat cu mâna ei subțire plină de bijuterii un vas cu niște cuburi de gheață și l-a vărsat peste burta lui Erno, cu o mare precizie.

2

Mallory a ieșit cu pălăria moale sub braț. Ușierul s-a uitat la el iscoditor. A scuturat din cap și a făcut câțiva pași pe trotuarul care mărginea aleea semicirculară. S-a oprit la intrarea în curbă, la adăpostul întunericului, pentru a reflecta. După un timp, un Isota-Fraschini a venit încet spre el.

Era o decapotabilă uriașă chiar și pentru un lăudăros de la Hollywood. Când a trecut prin dreptul luminilor de la intrare a strălucit de parcă erau Fetele Ziegfeld[1], apoi a devenit gri-argintie. Un șofer în livrea stătea țeapăn la volan, cu o beretă ascuțită trasă

[1] Dansatoare de cabaret celebre în anii ’20 (n. tr.).

șmecherește pe un ochi. Rhonda Farr era pe scaunul din spate, sub capota pe jumătate ridicată, cu calmul rigid al unei figuri de ceară.

Mașina a alunecat tăcut pe alee, a trecut printre câțiva stâlpi mici din piatră și s-a pierdut în luminile de pe bulevard. Mallory și-a pus absent pălăria pe cap.

Ceva s-a agitat în întunericul din spatele lui. S-a întors și a văzut sclipirea țevii unui pistol.

Bărbatul care ținea arma era foarte înalt și bine făcut. Avea o pălărie fără formă din fetru, dată pe spate, iar peste burtă îi atârna neglijent un palton. Lumina slabă venită de la o fereastră îngustă de sus îi scotea în evidență sprâncenele stufoase și nasul coroiat. În spatele lui mai era un bărbat.

– Asta e o armă, prietene. Face bum-bum și cazi lat. Vrei s-o încerc?

Mallory s-a uitat la el indiferent și a zis:

– Maturizează-te, copoiule! Care e treaba?

Namila a hohotit. Râsul lui suna monoton, ca valurile care se sparg de țărm pe ceață.

– Deșteptul ne-a citit, Jim, a comentat el sarcastic Unul dintre noi probabil că seamănă cu un polițai.

L-a privit pe Mallory și a adăugat:

– Te-am văzut cum i-ai tras una micuțului dinăuntru. A fost frumos?

Mallory a aruncat țigara și a privit-o cum zbura prin întuneric.

– Douăzeci de dolari te-ar face să vezi lucrurile altfel? a întrebat el cu prudență.

– Nu în seara asta, domnule. Aproape în oricare altă seară, dar nu acum.

– Un sutar?

– Nici măcar asta, domnule.

– Trebuie să fie al naibii de grav, a zis Mallory serios.

Namila a râs din nou și s-a apropiat. Bărbatul din spatele lui a ieșit împleticindu-se din întuneric și a pus o mână moale și grasă pe umărul lui Mallory. Acesta s-a ferit, fără să-și miște picioarele. Mâna a căzut.

– Nu pune labele pe mine, detectivule!

Celălalt bărbat a scos un mârâit. Ceva a fâșâit prin aer. Ceva l-a lovit puternic pe Mallory în spatele urechii stângi. A căzut în genunchi. S-a clătinat o clipă și a scuturat violent din cap. Privirea i s-a limpezit.

A reușit să vadă romburile pavajului de pe alee. S-a ridicat din nou în picioare, încet.

S-a uitat la tipul care îl lovise și l-a înjurat cu voce groasă și calmă, dar cu o cruzime care l-a făcut pe bărbat să se dea înapoi, cu fălcile tremurând de parcă erau din cauciuc moale.

– La dracu', Jim! De ce ai făcut asta? a strigat namila.

Tipul pe nume Jim și-a dus mâna moale și grasă la gură și s-a frecat. A vârât bastonul în buzunarul interior al hainei.

– Las-o baltă, a spus el. Să-l săltăm pe ăsta și să mergem. Îmi trebuie ceva de băut.

A pornit în jos pe alee. Mallory s-a întors încet, l-a urmărit cu privirea în timp ce-și freca urma loviturii. Namila i-a făcut semn cu pistolul, într-un fel profesionist, și i-a zis:

– Haide, prietene. O să facem o mică plimbare sub clar de lună.

Mallory a pornit. Namila mergea lângă el. Bărbatul pe nume Jim a venit și el, încadrându-l. S-a lovit puternic peste burtă și a spus:

– Îmi trebuie ceva de băut, Mac. Mi-e sete.

– Cui nu-i e, fraiere? a replicat calm namila.

S-au îndreptat către o mașină parcată lângă stâlpii de la marginea bulevardului. Bărbatul care îl lovise pe Mallory s-a urcat

la volan. Namila l-a împins pe Mallory în spate și s-a băgat lângă el. Și-a pus arma pe coapsa mare, și-a dat pălăria un pic pe spate și a scos un pachet mototolit de țigări. A aprins una cu grijă, cu mâna stângă.

Mașina a ieșit în marea de lumini, a mers spre est o bucată de drum, apoi a întors spre sud, în jos, de-a lungul coastei. Luminile orașului erau o nesfârșită întindere sclipitoare. Reclamele luceau și licăreau. Raza slabă a unui proiector s-a ivit prin perdeaua de nori.

– Uite care e treaba, a zis namila în timp ce sufla fumul prin nările lui largi, te-am văzut. Încercai să-i vinzi niște scrisori false femeiuștii ăleia, Farr.

Mallory a râs scurt, trist.

– Copoilor, îmi dați dureri de cap.

Namila a părut să reflecteze profund, holbându-se drept înainte. Felinarele aruncau dâre de lumină pe fața lui lată. După un timp, a continuat:

– Tu ești tipul cel bun. În branșa noastră ajungem să cunoaștem chestiile astea.

Ochii lui Mallory s-au îngustat în întuneric. Buzele i s-au lățit într-un zâmbet.

– Ce branșă, curcanule?

Namila a deschis gura lui mare și a închis-o cu un scrâșnet.

– Poate ar fi mai bine să vorbești, deșteptule. Acum ar fi un moment al naibii de bun. Eu și Jim nu suntem chiar duri, dar avem prieteni care nu sunt atât de delicați.

– Despre ce să vorbesc, locotenente?

Namila a râs pe înfundate și n-a scos o vorbă. Mașina a trecut de benzinăria din mijlocul Bulevardului La Cienega, apoi a întors pe o stradă liniștită, cu palmieri. A parcat pe la jumătatea ei,

în dreptul unui loc viran. Jim a oprit motorul și a stins luminile. Apoi a scos o sticlă plată din buzunarul portierei și a dus-o la gură, a oftat adânc și a pasat-o peste umăr.

Namila a luat o înghițitură, a clătinat sticla și a zis:

– Trebuie să așteptăm aici un prieten. Să vorbim. Numele meu e Macdonald – detectiv. Tu încercai să o storci de bani pe tipa aia, Farr. Apoi, a apărut bodyguardul ei. L-ai pocnit. Ăsta e un obicei bun și ne-a plăcut. Dar nu ne-a plăcut partea cealaltă.

Jim s-a întins după sticla de whisky, a mai luat o gură, i-a mirosit gâtul și a spus:

– Tu nu ne puteai vedea. Dar nu ne-am închipuit că o să joci așa, la vedere.

Mallory și-a rezemat un braț de mașină și s-a uitat afară, spre cerul calm, albastru și presărat cu stele.

– Știi prea multe, copoiule. Și nu de la domnișoara Farr. Nicio actriță nu se duce la poliție pentru un șantaj.

Macdonald și-a răsucit repede capul. Ochii lui scânteiau slab în întunericul din mașină.

– N-am zis de unde avem pontul, deșteptule. Deci încercai să scoți bani de la ea, hm?

– Domnișoara Farr e o veche prietenă a mea, a spus Mallory cu seriozitate. Cineva încearcă să o șantajeze, dar nu sunt eu acela. Eu am doar o bănuială.

– De ce a scos broscarul arma la tine? a zis Macdonald.

– Nu mă plăcea, a răspuns Mallory pe un ton plictisit. Am fost rău cu el.

– Aiureli!

Bodogănea nervos.

– Pocnește-l peste bot, Mac, a intervenit bărbatul de la volan.

Mallory și-a întins brațele pe lângă corp, rotindu-și umerii amorțiți de la prea mult stat jos. A simțit umflătura pistolului său Luger sub brațul stâng.

– Spui că încercam să vând niște scrisori false. Ce te face să crezi că scrisorile ar fi false?

– Poate că știm unde sunt cele veritabile, a spus agale Macdonald.

– Așa mă gândeam și eu, copoiule, a replicat Mallory râzând.

Macdonald a făcut o mișcare bruscă, a ridicat pumnul și l-a lovit în față, dar nu foarte tare. Mallory a râs din nou, apoi și-a atins grijuliu cu degetele locul vânăt din spatele urechii.

– Am nimerit la fix, nu-i așa? a zis el.

Macdonald a înjurat pe un ton plictisit.

– Poate că ești un pic prea deștept, istețule. Cred că o să aflăm la un moment dat.

A rămas tăcut. Bărbatul de la volan și-a scos pălăria și s-a scărpinat în claia de păr cenușiu. Un șir sacadat de claxoane s-a auzit dinspre bulevardul aflat în apropiere. La capătul străzii se zăreau farurile mașinilor. După un timp, două automobile au luat curba și au împrăștiat raze albe pe sub palmieri. O umbră mare s-a legănat pe stradă și a alunecat în fața mașinii lor. Luminile s-au stins.

Din mașină a coborât un bărbat, care ni s-a alăturat pe bancheta din spate.

– Bună, Slippy. Cum a mers? l-a întrebat Macdonald.

Tipul era înalt, cu fața ascunsă de o glugă trasă pe ochi. Vorbea un pic sâsâit.

– Lejer. Nu s-a enervat nimeni.

– OK, a mormăit Macdonald. Las-o p-aia și condu hârbul ăsta.

Jim a venit în spate și s-a așezat la stânga lui Mallory, împungându-l cu cotul. Deșiratul s-a strecurat la volan, a pornit motorul

și a luat-o înapoi spre La Cienega, apoi la sud, spre Wilshire, apoi din nou spre vest. Conducea repede și brutal.

Au trecut dezinvolt pe roșu, au lăsat în urmă un cinematograf mare foarte luminat și cu ghereta casierului goală; după care au luat-o prin Beverly Hills, peste șinele interurbane. Țeava de eșapament duduia pe o colină înaltă paralelă cu drumul. Macdonald a zis brusc:

– La naiba, Jim, am uitat să-l percheziționez pe băiatul ăsta. Ține-mi o clipă arma.

S-a aplecat spre Mallory, s-a apropiat de el aruncându-i în față răsuflarea cu iz de whisky. O palmă mare i-a trecut peste buzunare, prin interiorul hainei, peste coapse, până sus sub brațul stâng. Acolo a ezitat un moment, când a dat de tocul cu Lugerul. A repetat gestul și pe partea dreaptă.

– OK, Jim. Istețul nu are nicio armă.

Un ascuțit semn de mirare s-a ițit în mintea lui Mallory. Sprâncenele lui s-au adunat laolaltă. Și-a simțit gura uscată.

– Vă deranjează dacă aprind o țigară? a întrebat el după o pauză.

Macdonald a zis cu prefăcută politețe:

– De ce ne-ar deranja un flecuștet ca ăsta, scumpule?

3

Blocul era situat pe un deal, mai sus de Westward Village. Părea nou și cu un aspect mai degrabă ieftin. Macdonald, Mallory și Jim au coborât, dar mașina a continuat să meargă și a dispărut după colț.

Cei trei bărbați au intrat într-un hol tăcut, au trecut de o centrală telefonică la care nu era nimeni și au urcat cu liftul la etajul

șapte. Au mers pe un coridor și s-au oprit în dreptul unei uși. Macdonald a scos o cheie din buzunar și a descuiat-o. Au pășit înăuntru.

Era o cameră nouă, foarte luminoasă, învăluită în fum de țigară, cu mobilă în culori țipătoare. Covorul avea un amestec de romburi de un verde-închis cu galben. Pe un raft zăceau niște sticle.

Doi bărbați stăteau la o masă octogonală, având în față niște pahare înalte. Unul avea păr roșcat, sprâncene foarte negre și o față albă ca de mort, cu ochi negri adânciți în orbite. Celălalt avea un nas ridicol de borcănat, nu i se vedeau deloc sprâncenele, iar părul îi era de culoarea interiorului unei conserve de sardine. Acesta din urmă a lăsat încet cărțile din mână și a venit să-i întâmpine afișând un zâmbet larg. Avea o gură mare, bine conturată și o expresie amabilă.

– Vreo problemă, Mac? a spus el.

Macdonald și-a frecat bărbia și a scuturat din cap apatic. S-a uitat la bărbatul cu nas borcănat de parcă îl ura. Acesta a continuat zâmbind:

– L-ai percheziționat?

Macdonald și-a strâmbat gura într-un rânjet și s-a repezit în cealaltă parte a camerei, spre raftul cu sticle. A comentat pe un ton răutăcios:

– Istețul nu umblă cu armă. El lucrează cu mintea. E deștept.

Brusc, a traversat din nou camera și l-a plesnit pe Mallory peste gură cu dosul palmei lui grele. Mallory a zâmbit slab, dar nu a răspuns. Stătea în dreptul unei canapele mari verde ca fierea cu pătrățele de un roșu-turbat. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, iar fumul țigării pe care o ținea între degete se ridica pentru a se alătura pâclei care deja acoperea tavanul boltit.

– Răbdare, Mac, a zis bărbatul cu nas borcănat. Ți-ai făcut treaba. Tu și Jim puteți pleca acum. Ne-ai fost de ajutor, dar acum poți să pleci.

Macdonald a mârâit:

– Cui îi dai tu ordine, șmechere? Rămân pe aici până când mincinosul ăsta primește ce i se cuvine, Costello.

Bărbatul pe nume Costello a ridicat scurt din umeri. Tipul cu păr roșcat de la masă s-a întors un pic în scaun și l-a măsurat pe Mallory cu aerul indiferent al unui colecționar care privește un gândac dintr-un insectar. Apoi a luat o țigară dintr-o tabacheră neagră elegantă și a aprins-o grijuliu cu o brichetă din aur.

Macdonald s-a dus înapoi la raft, și-a turnat niște whisky dintr-o sticlă pătrată și l-a băut sec. S-a încruntat și s-a rezemat cu spatele de raft.

Costello stătea în fața lui Mallory și își trosnea încheieturile degetelor lungi și osoase.

– De unde vii?

Mallory l-a privit ca prin vis, apoi și-a băgat țigara în gură.

– McNeil's Island, a spus el ușor amuzat.

– De când?

– De zece zile.

– Pentru ce ai fost închis?

– Pentru fals, a răspuns Mallory pe un ton calm, satisfăcut.

– Ai mai fost aici?

– Aici m-am născut. Nu știați?

Vocea lui Costello era blândă, aproape liniștitoare.

– Nuuu, nu știam, a zis el. Pentru ce ai venit – acum zece zile?

Macdonald a traversat din nou camera, legănându-și brațele groase. L-a plesnit pe Mallory peste gură a doua oară, aplecându-se

peste umărul lui Costello. O pată roșie s-a ivit pe obrazul lui Mallory. A scuturat din cap. În ochi avea flăcări întunecate.

– Iisuse, Costello, nimicul ăsta nu vine de la McNeil. Face mișto de tine.

Vocea lui răsuna.

– Istețul e doar un hoț mărunt din Brooklyn sau K.C. – unul din orașele alea șmechere, unde toți polițiștii sunt vai de ei.

Costello a ridicat o mână și l-a împins ușor pe Macdonald de umăr.

– Nu e nevoie de tine în chestia asta, Mac, a spus el pe un ton inexpresiv.

Macdonald și-a legănat nervos pumnul. Apoi a râs, a făcut un salt aterizând cu călcâiele direct pe pantofii lui Mallory.

– La dracu'! a țipat acesta și s-a lăsat să cadă pe canapea.

Aerul din cameră nu mai avea oxigen. Ferestrele erau pe un singur perete, mascate cu perdele grele. Mallory a scos o batistă și și-a șters fruntea, apoi și-a tamponat buzele.

– Tu și Jim plecați, Mac, a rostit Costello cu glas mecanic.

Macdonald și-a înclinat capul și s-a uitat la el cu încăpățânare. Fața îi lucea de transpirație. Nu își dăduse jos haina ponosită și șifonată. Costello nici măcar nu a întors privirea. După o clipă, Macdonald s-a dus înapoi spre raft, l-a dat la o parte cu cotul pe polițistul cu păr cenușiu și a apucat sticla pătrată de scotch.

– Sună-l pe șef, Costello, a strigat el peste umăr. Nu ai creier pentru afacerea asta. Pentru Dumnezeu, fă și altceva, nu da doar din gură!

S-a întors un pic spre Jim, l-a înghiontit în spate și a zis rânjind:

– Mai vrei un pahar, copoiule?

– De ce ai venit aici? l-a întrebat din nou Costello pe Mallory.

– Caut o legătură.

Mallory s-a uitat leneș la el. Flăcările din ochii lui dispăruseră.

– Ciudat mod de abordare, băiete.

Mallory a ridicat din umeri.

– M-am gândit că, dacă intru în rol, s-ar putea să ajung la cine trebuie.

– Poate că ți-ai ales greșit rolul, a zis Costello încet.

A închis ochii și și-a scărpinat nasul cu unghia degetului mare.

– Uneori e greu să le dai de cap unor astfel de chestii.

Vocea aspră a lui Macdonald a răsunat din cealaltă parte a camerei.

– Istețul nu face greșeli, domnule. Nu cu mintea lui.

Costello a deschis ochii și s-a uitat peste umăr la bărbatul cu păr roșcat. Acesta se legăna încet cu scaunul. Mâna dreaptă îi atârna pe lângă picior, cu pumnul pe jumătate închis. Costello l-a privit din nou pe Macdonald.

– Pleacă! i-a trântit-o rece. Acum. Ești beat și nu vreau să mă cert cu tine.

Macdonald și-a frecat umerii de raft și a băgat mâinile în buzunarele sacoului. Pălăria îi stătea aiurea pe vârful capului său mare și pătrățos.

Jim, polițistul cu păr cenușiu, s-a dat un pic într-o parte și l-a fixat insistent, rumegând.

– Sună-l pe șef, Costello! a strigat Macdonald. Nu îmi dai tu ordine. Nu îmi placi suficient ca să te ascult.

Costello a ezitat, apoi s-a îndreptat spre telefon. Ochii îi erau ațintiți asupra unui punct de pe perete. A ridicat receptorul și a format un număr, cu spatele la Macdonald. Apoi s-a rezemat de perete, zâmbind abia perceptibil spre Mallory. A așteptat.

– Alo... da... Costello. Totul e OK, cu excepția lui Macdonald, care e pilit. E destul de agresiv... nu vrea să plece. Încă nu știu... un tip din afara orașului. OK.

– Stai... a încercat Macdonald să-l oprească.

Costello a zâmbit și a pus telefonul în furcă, fără grabă. Un licăr verzui a apărut în ochii lui Macdonald. A scuipat pe covor, în colțul dintre scaun și perete.

– Ești un prost. Prost. De aici nu poți avea legătură directă cu Montrose.

Costello a făcut un gest discret din mână. Bărbatul cu păr roșcat s-a ridicat, s-a îndepărtat de masă și a rămas în picioare, cu capul dat ușor pe spate, astfel că fumul de la țigară parcă i se ridica din ochi.

Macdonald s-a clătinat furios pe călcâie. Maxilarul încleștat îi era ca o linie albă pe fața transpirată. Ochii îi luceau puternic.

– Cred că o să jucăm așa, a zis el.

A scos mâinile din buzunare, cu un aer degajat, iar revolverul lui de serviciu s-a arcuit prin aer într-o mișcare de profesionist.

Costello i-a făcut semn bărbatului cu păr roșcat.

– Ia-l, Andy.

Acesta s-a încordat, a scuipat țigara printre buzele palide și a ridicat repede mâna.

– Nu suficient de repede. Ia uite aici, a intervenit Mallory.

A fost atât de rapid și de discret încât mișcarea lui a fost aproape imperceptibilă. S-a aplecat un pic. Lugerul lung și negru s-a oprit drept în burta bărbatului cu păr roșcat. Mâna acestuia a coborât încet de la rever, goală. În cameră era liniște. Costello s-a uitat spre Macdonald cu infinit dezgust, apoi și-a pus mâinile la vedere în fața lui, cu palmele în sus, și le-a privit cu un zâmbet absent.

Macdonald a rostit încet, cu amărăciune:

– Răpirea e prea mult pentru mine, Costello. Nu vreau nimic. O să părăsesc adunătura asta de mafioți de jucărie. Profit de faptul că băiatul ăsta deștept s-ar putea să mi se alăture.

Mallory s-a ridicat și s-a dus pășind lateral spre bărbatul cu păr roșcat. Când a ajuns pe la jumătatea distanței, polițistul cu păr cenușiu, Jim, a scos un țipăt înăbușit și a sărit spre Macdonald, agățându-se de buzunarul lui. Macdonald l-a privit surprins. A întins mâna lui mare, l-a apucat pe Jim de ambele revere ale hainei și l-a ridicat. Jim a agitat pumnii spre el și l-a lovit în față de două ori. Macdonald a strâns din buze și l-a strigat pe Mallory:

– Ai grijă de păsările alea două!

Și-a pus calm pistolul pe raft, a băgat mâna în buzunarul hainei lui Jim și a scos bastonul din piele împletită.

– Ești un păduche, Jim. Mereu ai fost un păduche.

A spus-o mai degrabă cu îndoială în suflet decât cu ranchiună. Apoi, a agitat bastonul și l-a lovit în tâmplă pe bărbatul cu păr roșcat. Acesta s-a clătinat ușor și s-a lăsat în genunchi. S-a agățat de poalele hainei lui Macdonald.

Polițistul s-a aplecat asupra lui și l-a mai lovit o dată, în același loc, puternic.

Jim s-a chircit pe o parte și s-a întins pe podea, cu pălăria căzută și gura deschisă. Macdonald a legănat încet bastonul. O picătură de transpirație i-a alunecat pe nas.

– Ești un dur, nu-i așa, Mac? a zis Costello.

A spus-o calm, indiferent, de parcă cele petrecute n-ar fi fost demne de interesul lui.

Mallory a înaintat spre omul cu păr roșcat. Când a ajuns în spatele lui, a strigat:

– Mâinile sus, asasinule.

Bărbatul cu păr roșcat a ridicat brațele, iar Mallory și-a pus mâna liberă pe umărul lui, apoi a băgat-o în interiorul hainei. A găsit acolo un pistol într-un toc atârnat de umăr și l-a aruncat pe jos în spatele lui. Apoi i-a pipăit buzunarele. S-a dat înapoi și l-a înconjurat pe Costello. Acesta nu avea arme.

Mallory s-a retras lângă Macdonald și a rămas acolo, astfel încât toți ceilalți să se afle în fața lui.

– Cine e răpit?

Macdonald și-a luat arma și un pahar cu whisky.

– Tipa aia, Farr, a zis el. Au prins-o când mergea spre casă, cred. Au plănuit asta când au aflat de la bodyguardul broscar despre întâlnirea de la Bolivar. Nu știu unde au dus-o.

Mallory și-a depărtat picioarele și a strâmbat din nas. A ridicat pistolul încet, cu o mișcare din încheietură.

– Care a fost rolul tău?

– Spune-mi care e al tău, a replicat Madonald încruntându-se. Ți-am dat un răgaz.

Mallory a aprobat din cap și a zis:

– Sigur, ai avut motivele tale. Am fost angajat să caut niște scrisori care îi aparțin Rhondei Farr.

S-a uitat la Costello, care părea de gheață.

– OK, din partea mea, a spus Macdonald. Mă gândeam că erai un fel de agent. De asta am riscat. În ce mă privește, vreau să ies din adunătura asta, pur și simplu.

A rotit mâna și a arătat spre tot ce era în cameră.

– Să vorbim despre răpire, a zis Mallory. Pe cine a sunat Costello?

– Atkinson. Un avocat tare din Hollywood. Îi apără pe băieți. E și avocatul tipei, Farr. Un tip drăguț Atkinson. Un păduche.

– E băgat și el în afacerea cu răpirea?

– Bineînțeles.

– Pare o păcăleală prostească – pentru el, a comentat Mallory ridicând din umeri.

A trecut de Macdonald, pe lângă peretele unde stătea Costello. A înfipt vârful pistolului în bărbia acestuia, i-a împins capul pe spate și i l-a lipit de tencuiala roasă.

– Costello e un bătrânel drăguț, a zis el gânditor. N-ar răpi o fată. Nu-i așa, Costello? Un mic șantaj silențios, poate, dar nimic dur. Așa e, Costello?

Privirea bărbatului era goală. A înghițit în sec. A rostit printre dinți:

– Termină. Nu e deloc amuzant.

– Devine din ce în ce mai amuzant. Dar poate că tu nu-ți dai seama.

A ridicat Lugerul și l-a plimbat apăsat în jos pe o parte a nasului mare al lui Costello. I-a lăsat o urmă albă, care s-a transformat într-o dungă roșie.

Costello părea un pic îngrijorat.

Macdonald a vârât în buzunarul hainei o sticlă de scotch aproape plină și a zis:

– Lasă-mă să mă ocup eu.

Mallory a scuturat grav capul dintr-o parte în alta, privind spre Costello.

– Prea gălăgios. Știi cum sunt făcute clădirile astea. Atkinson e cel cu care trebuie vorbit. Întotdeauna trebuie abordat șeful – dacă poți ajunge la el.

Jim a deschis ochii, și-a pus mâinile pe podea și a încercat să se salte. Macdonald a ridicat un picior mare și l-a așezat cu nepăsare pe fața bărbatului cu păr cenușiu. Jim s-a întins la loc. Chipul lui era pământiu.

Mallory s-a uitat la polițistul căzut, apoi s-a îndreptat spre telefon. A ridicat receptorul și a format anevoios un număr, cu mâna stângă.

– Îl sun pe cel care m-a angajat... Are o mașină rapidă... O să-i înmuiem un pic pe băieții ăștia.

4

Cadillacul mare și negru al lui Landrey mergea tăcut de-a lungul pantei spre Montrose. Luminile luceau slab în stânga, în vale. Vremea era rece și calmă, iar stelele strălucitoare. Landrey s-a uitat în spate și a pus un braț pe spătarul scaunului, un braț lung și negru, care se termina cu o mănușă albă.

Pentru a treia sau a patra oară, a zis:

– Așadar, tocmai avocatul ei o stoarce de bani. Măi, măi, măi.

A zâmbit mieros, molatic. Toate mișcările lui erau calme și lente. Landrey era înalt, avea piele albă, dinți albi și ochi foarte negri, care luceau în lumina din habitaclu.

Mallory și Macdonald stăteau pe locurile din spate. Mallory n-a comentat nimic; se uita pe geam. Macdonald a luat o gură din sticla lui pătrată de whisky, a scăpat dopul pe jos și a înjurat când s-a aplecat să-l caute. După ce l-a găsit, s-a lăsat la loc pe spate și a privit posomorât la fața curată și palidă a lui Landrey, de deasupra eșarfei albe din mătase.

– Mai ai locul ăla în Highland Drive?

– Da, copoiule, îl am. Și nu merge prea bine.

– Mare păcat, domnule Landrey, a mârâit Macdonald, apoi și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii.

Cadillacul a ieșit de pe autostradă. Șoferul părea să știe unde mergeau. A întors într-o zonă întortocheată, cu case arătoase. În noapte se auzea orăcăitul broaștelor de copaci, iar în aer plutea mirosul florilor de portocal.

Macdonald a deschis ochii și s-a aplecat în față:

– Casa de pe colț, i-a zis șoferului.

Casa era destul de retrasă, după o curbă amplă. Avea un acoperiș cu țiglă, o intrare boltită și felinare din fier forjat aprinse de fiecare parte a ușii. Lângă alee era o pergolă acoperită cu trandafiri cățărători. Șoferul a stins farurile și a parcat cu îndemânare lângă pergolă.

Mallory a căscat și a deschis portiera automobilului. De-a lungul străzii erau parcate alte mașini. Vârfurile țigărilor câtorva șoferi tolăniți luceau în întunericul ușor albăstrui.

– Petrecere, a zis el. Drăguț.

A ieșit din mașină și a rămas o clipă privind peste gazon. Apoi a pășit prin iarba moale, spre o potecă din cărămizi așezate în așa fel încât iarba să poată crește printre ele. S-a oprit între felinarele din fier forjat și a sunat la ușă.

A deschis o servitoare cu bonetă și șorț.

– Scuze că îl deranjez pe domnul Atkinson, dar e important. Macdonald e numele meu.

Servitoarea a ezitat, apoi s-a întors în casă, lăsând întredeschisă ușa. Mallory a împins-o cu nepăsare și s-a uitat înăuntru la holul spațios cu covoare indiene pe jos și pe pereți. A intrat.

La câțiva metri distanță se afla o încăpere slab luminată, plină cu cărți, mirosind a țigări bune. De undeva din spatele casei se auzea la radio muzică de dans.

Mallory și-a scos Lugerul și l-a sprijinit de tocul ușii.

Un bărbat în haine elegante înainta spre el. Era un tip durduliu, cu păr alb și des și o față roz vicleană, enervată. Umerii frumos conturați nu reușeau să distragă atenția de la pântecele prea mare. Sprâncenele groase erau încruntate. Pășea iute, vizibil iritat.

Mallory a ieșit în fața lui și i-a pus arma la stomac.

– Pe mine mă căutai, a zis el.

Atkinson s-a oprit, s-a îndreptat de spate și a scos un sunet înfundat din gât. Ochii îi erau măriți și alarmați. Mallory a ridicat Lugerul și a înfipt vârful rece în carnea de pe gâtul avocatului, chiar deasupra V-ului făcut de gulerul cămășii. Bărbatul a ridicat parțial un braț, ca și cum ar fi vrut să dea la o parte arma. Apoi a rămas nemișcat, cu brațul în aer.

– Nu vorbi. Doar gândește, i-a șoptit Mallory. Ești corupt. Macdonald te-a descoperit. Costello și alți doi băieți au fost luați și duși în Westwood. O vrem pe Rhonda Farr.

Ochii lui Atkinson erau de un albastru monoton, opac, fără sclipiri. Numele Rhondei Farr n-a părut să-l impresioneze prea mult. S-a foit și a zis:

– De ce ați venit la mine?

– Credem că știi unde e, a rostit Mallory pe un ton calm. Dar nu o să vorbim despre asta aici. Să mergem afară.

Atkinson s-a smucit și a bolborosit:

– Nu... nu, am musafiri.

– Musafirul pe care îl vrem nu e aici, a spus Mallory cu răceală.

L-a apăsat cu arma.

Un val brusc de emoție a năvălit pe chipul lui Atkinson. A făcut un pas mic în spate și a încercat să înșface arma. Buzele lui Mallory s-au strâns. Și-a răsucit scurt încheietura și l-a lovit peste gură cu latul pistolului. Un firișor de sânge s-a ivit pe buzele bărbatului. Gura a început să i se umfle. S-a albit la față.

– Stai calm, grăsanule, și s-ar putea să scapi cu viață după noaptea asta.

Atkinson s-a întors și a pornit repede spre ușa deschisă.

Mallory i-a prins brațul și l-a îmbrâncit spre stânga, peste gazon.

– Ușurel, a zis el moale.

Au ocolit pergola. Atkinson și-a dus mâinile în față, la vedere, și s-a împleticit spre mașină. Un braț lung a apărut în ușa deschisă și l-a apucat. A intrat și s-a lăsat să cadă pe scaun. Macdonald l-a plesnit peste față și l-a forțat să se lase pe spate. Mallory a intrat și el și a trântit portiera.

Cauciucurile au scârțâit, în timp ce mașina a luat curba repede și a pornit în trombă. Abia când au ajuns pe strada următoare șoferul a aprins din nou farurile. Apoi și-a întors ușor capul și a întrebat:

– Unde mergem, șefule?

– Oriunde, a spus Mallory. Înapoi în oraș. Încet.

Cadillacul a făcut o întoarcere pe autostradă și a început să coboare de-a lungul coastei. În vale se zăreau din nou lumini mici și albe, care alunecau foarte încet de-a lungul priveliștii. Faruri.

Atkinson s-a agitat pe locul lui, a scos o batistă și și-a tamponat gura. A tras cu ochiul spre Macdonald și a rostit pe un ton calm:

– Care-i treaba, Mac? Șantaj?

Macdonald a râs aspru. Apoi a sughițat. Era cam beat. A răspuns cu voce hodorogită:

– La dracu', nu. Băieții au răpit-o pe Farr în seara asta. Prietenilor ei nu le place. Dar tu nu știi nimic despre asta, nu-i așa, șmechere?

A râs din nou, zeflemitor.

– E amuzant… dar chiar nu știu.

Și-a ridicat mai mult capul alb și a continuat:

– Cine sunt ăștia?

Macdonald nu i-a răspuns. Mallory a aprins o țigară, ținând mâinile căuș în jurul chibritului.

– Asta nu e important, nu? a șoptit el. Fie știi unde a fost dusă Rhonda Farr, fie ne dai un indiciu. Gândește-te. Avem timp destul.

Landrey și-a întors capul și a privit peste umăr. Fața lui era o pată palidă în întuneric.

– Nu cer mult, domnule Atkinson, a zis el serios.

Vocea îi era calmă, agreabilă, plăcută. Bătea cu degetele înmănușate pe spătarul scaunului.

Atkinson l-a fixat o vreme, apoi și-a rezemat din nou capul pe spate.

– Să zicem că nu știu nimic despre asta, a spus el istovit.

Macdonald a ridicat mâna și l-a lovit peste față. Capul avocatului s-a izbit de spătar. Mallory a rostit pe un ton rece, nemulțumit:

– Las-o mai ușor cu tâmpeniile tale, copoiule.

Macdonald i-a tras o înjurătură, apoi și-a întors privirea. Mașina continua să toarcă.

Ajunseseră în vale acum. Nu foarte departe, se zărea pe cer un far în trei culori, de la aeroport. La orizont se întrevedeau versantul împădurit și marginea văii printre dealurile întunecate. Un tren s-a auzit coborând prin tunelul Newhall, a prins viteză și a trecut pe lângă ei cu un zgomot asurzitor.

Landrey i-a spus ceva șoferului. Cadillacul a cotit pe un drum prăfuit. Șoferul a stins farurile și a continuat să meargă la lumina lunii. Drumul se înfunda într-un loc cu iarbă arsă și tufișuri. Pe jos erau cutii vechi și ziare rupte și decolorate.

Macdonald și-a scos sticla, a ridicat-o și a băut din ea.

– Sunt un pic slăbit. Dă-mi și mie, s-a rugat Atkinson cu glas răgușit.

Macdonald s-a întors, a ținut sticla întinsă, apoi a mormăit:

– Oh, du-te naibii!

Și a pus-o în haină. Mallory a scos o lanternă din buzunarul portierei, a aprins-o, îndreptând-o spre chipul lui Atkinson.

– Vorbește.

Avocatul și-a pus mâinile pe genunchi și a privit drept în lumina lanternei. Ochii îi erau sticloși, iar pe bărbie avea sânge închegat.

– Pare mâna lui Costello. Nu știu despre ce e vorba. Dar, dacă e vorba de Costello, o să apară și un tip pe nume Slippy Morgan. Are o cocioabă pe Baldwin Hills. S-ar putea s-o fi dus acolo pe Rhonda Farr.

A închis ochii, iar în lumina lanternei s-a văzut o lacrimă. Mallory a zis încet:

– Macdonald ar trebui să știe unde e.

– Cred că da, a admis Atkinson stând în continuare cu pleoapele strânse.

Vocea îi era monotonă și fără urmă de emoție.

Macdonald a închis pumnul, s-a aplecat într-o parte și l-a lovit din nou în față. Avocatul a gemut și s-a încovoiat pe o parte. Mâna lui Mallory a tresărit; la fel și lumina lanternei. Vocea îi tremura de furie:

– Mai fă asta o dată și îți bag un glonț în burtă, copoiule. Crede-mă.

Macdonald s-a tras într-o parte cu un râs prostesc. Mallory a stins lanterna.

– Cred că spui adevărul, Atkinson, a vorbit detectivul după ce și-a recăpătat calmul. O să verificăm coliba asta a lui Slippy Morgan.

Șoferul a întors și a intrat din nou pe autostradă.

5

Un gard alb cu uluci s-a zărit pentru o clipă, înainte ca farurile să se stingă. În spatele lui, pe o movilă, se conturau în noapte câteva macarale care se înălțau spre cer. Cufundat în întuneric, automobilul a înaintat încet și s-a oprit peste drum de o căsuță. Pe acea parte de stradă nu erau clădiri, nu era nimic între mașină și câmpul cu petrol. Casa era cufundată în întuneric.

Mallory a coborât și a traversat. O alee cu pietriș ducea spre un șopron fără ușă. Înăuntru se afla garată o mașină. De-a lungul aleii, iarba era călcată, iar în spate se zărea un petic întunecat care pe vremuri o fi fost gazon. Erau și o sârmă de rufe și o verandă mică cu o ușă ruginită. Doar luna lumina locul.

Dincolo de verandă casa avea o singură fereastră, cu oblonul tras; două dâre slabe de lumină răzbăteau pe la marginile oblonului. Mallory s-a întors la mașină, călcând tăcut pe iarba uscată și pe drumul prăfuit.

– Să mergem, Atkinson.

Atkinson a coborât cu greu, s-a împleticit traversând strada, ca și cum ar fi fost pe jumătate adormit. Mallory l-a apucat de braț. Cei doi au urcat treptele din lemn și au străbătut în liniște veranda. Atkinson a orbecăit până ce a găsit soneria. A apăsat pe ea. Înăuntru s-a auzit un zgomot înfundat. Mallory s-a lipit de perete, pe partea unde n-ar fi fost blocat dacă s-ar fi deschis ușa.

Aceasta s-a întredeschis fără un sunet și în prag a apărut o umbră, la adăpostul întunericului. Avocatul a zis mormăind:

– Sunt Atkinson.

Lanțul de siguranță a fost îndepărtat. Ușa s-a deschis.

– Care-i treaba? a întrebat o voce sâsâită, pe care Mallory o mai auzise.

Mallory s-a mișcat ținând Lugerul la nivelul taliei. Bărbatul din ușă s-a întors spre el. Mallory a intrat repede peste acesta și a scos un sunet dojenitor.

– Nu ai armă, nu-i așa, Slippy? a rostit el înghiontindu-l cu Lugerul. Întoarce-te încet, Slippy. Când o să simți ceva la spate, intră. O să te urmăm.

Deșiratul a ridicat mâinile și s-a întors. A pornit prin întuneric, cu arma lui Mallory în spate. O sufragerie mică mirosind a praf și a mâncare. Pe sub o ușă răzbătea o rază de lumină. Deșiratul a lăsat în jos o mână, încet, și a deschis ușa.

Un bec atârna de mijlocul tavanului. O femeie slabă, într-un halat alb murdar, stătea sub el, cu brațele atârnate pe lângă corp. Niște ochi lipsiți de culoare ieșeau de sub o claie de păr roșcat. Degetele ei au avut o tresărire convulsivă. A scos un sunet slab și tânguitor, ca o pisică flămândă.

Deșiratul a înaintat și s-a oprit lângă peretele din partea opusă a camerei și și-a pus palmele pe tapet. Pe față avea un zâmbet inert, inexpresiv.

Din spate s-a auzit vocea lui Landrey:

– Mă ocup eu de prietenii lui Atkinson.

A intrat în cameră cu un pistol automat în mâna înmănușată.

– Drăguță casă, a adăugat el amabil.

Într-un colț al încăperii se afla un pat din fier. Pe el era întinsă Rhonda Farr, înfășurată până la bărbie într-o pătură maronie de armată. Peruca albă îi căzuse parțial și i se vedeau buclele aurii. Fața îi era alb-albăstruie, o mască pe care luceau fardul și rujul. Sforăia.

Mallory și-a băgat mâna sub pătură, să îi simtă pulsul. Apoi i-a ridicat o pleoapă și s-a uitat atent la pupilă.

– Drogată.

Femeia în halat și-a umezit buzele.

– O doză de M, a zis ea cu voce slabă. Nu i-a făcut niciun rău, domnule.

Atkinson s-a așezat pe un scaun tare, care avea un prosop murdar pe spătar. Cămașa lui elegantă te orbea în lumina becului fără abajur. În jurul gurii și pe bărbie avea urme de sânge închegat. Deșiratul s-a uitat la el cu dispreț și a bătut cu palmele pe tapetul pătat. Apoi a intrat Macdonald.

Fața îi era roșie și transpirată. S-a clătinat un pic și a pus o mână pe tocul ușii.

– Ce'aceți, băieți? a zis el pierdut. Merit o promovare pentru asta.

Zâmbetul deșiratului a dispărut. S-a ghemuit într-o parte și în mâna lui a apărut o armă. Camera s-a umplut de țipete. Un strigăt puternic. Apoi încă unul.

Deșiratul a alunecat, apoi a căzut. S-a lungit pe covor, într-o poziție oarecum leneșă. Zăcea țeapăn, cu un ochi pe jumătate deschis îndreptat parcă spre Macdonald. Femeia slabă a deschis larg gura, dar nu a reușit să scoată niciun sunet.

Macdonald a pus și cealaltă mână pe tocul ușii, s-a aplecat și a început să tușească. Un șuvoi de sânge roșu-aprins i s-a prelins din gură pe bărbie. Mâinile i-au alunecat încet. Apoi umerii i s-au chircit, s-a răsucit ca un înotător în valuri și a căzut. S-a prăbușit cu fața în jos, cu pălăria încă pe cap, cu părul cârlionțat și năclăit de la ceafă, de culoarea șoarecelui, ieșindu-i de sub ea.

– Doi doborâți la pământ, a strigat Mallory.

S-a uitat spre Landrey cu o expresie disprețuitoare. Landrey a privit în jos spre automat, pe care apoi l-a băgat în buzunarul hainei lui subțiri.

Mallory s-a grăbit spre Macdonald și i-a pus un deget pe tâmplă. Nu avea puls. A încercat jugulara, cu același rezultat. Macdonald era mort și încă mirosea puternic a whisky.

În lumina becului se vedea o dâră slabă de fum, un fum acru de praf de pușcă. Femeia slabă s-a aplecat din mijloc și s-a năpustit spre ușă. Mallory i-a pus o mână pe piept și a tras-o înapoi.

– Mai bine-ai sta aici.

Atkinson și-a luat mâinile de pe genunchi și le-a frecat una de alta, ca și cum i-ar fi amorțit. Landrey s-a îndreptat spre pat și a atins părul Rhondei cu mâna înmănușată.

– Hello, baby, a șoptit el. Nu ne-am văzut de mult.

A ieșit din cameră zicând:

– Mă duc să trag mașina în fața casei.

Mallory s-a uitat la Atkinson. A zis dezinvolt:

– Cine are scrisorile, Atkinson? Scrisorile îi aparțin Rhondei Farr?

Atkinson și-a ridicat încet fața albă și a strâns din ochi, de parcă lumina îl deranja. A spus pe un ton absent, parcă de departe:

– Nu... nu știu. Costello poate că știe. Eu nu le-am văzut niciodată.

Mallory a lăsat să-i scape un râs scurt și aspru, care nu i-a mișcat nicio linie a feței.

– Ar fi al dracului de amuzant să fie adevărat!

S-a dus lângă patul din colț și a învelit-o mai strâns pe Rhonda Farr. Când a ridicat-o, ea s-a oprit din sforăit, dar nu s-a trezit.

6

La una sau două ferestre din bloc se vedea lumină. Mallory a ridicat mâna și s-a uitat la ceas. Limbile care luceau slab arătau trei și jumătate. S-a întors spre mașină și a zis:

– Lasă-mă cam zece minute. Apoi vino. O să proptesc ușile.

Intrarea din stradă era încuiată. Mallory a descuiat. Holul era slab luminat de lampa cu picior și de o aplică de deasupra întrerupătorului. Un bărbat scund, zbârcit, cu părul alb moțăia pe scaunul de lângă întrerupător, cu gura deschisă. Sforăia lung, ca un animal în agonie.

Mallory a urcat un etaj pe scările mochetate. La etajul al doilea a apăsat pe butonul liftului. Acesta a coborât huruind, iar el a intrat și a apăsat pe butonul cu numărul 7. A căscat. Ochii îi erau obosiți.

Liftul s-a clătinat și s-a oprit, iar Mallory a ieșit pe un hol luminat și tăcut. S-a oprit în fața unei uși gri-oliv din lemn și a pus urechea pe ea. Apoi a băgat încet cheia în broască, a descuiat la fel de încet și a întredeschis ușa. A ascultat din nou, apoi a intrat.

Lângă un fotoliu se afla o lampă cu o lumină roșie. Pe fotoliu era lățit un bărbat, iar lumina îi cădea pe față. Era legat de încheieturi, iar gleznele îi erau strânse cu bandă adezivă. Avea o bandă și pe gură.

Mallory a aranjat zăvorul și a închis ușa. A traversat camera cu pași repezi și tăcuți. Bărbatul din fotoliu era Costello. Deasupra benzii care îi ținea lipite buzele, fața lui era purpurie. Pieptul îi tresărea și fornăia pe nas.

Mallory a smuls banda de pe gura lui Costello, a pus palma pe bărbia lui și i-a deschis gura. Ritmul respirației i s-a mai domolit. Pieptul lui Costello s-a oprit din zbucium, iar purpuriul din obraji s-a estompat. S-a agitat și a gemut.

Mallory a luat de pe raft o sticlă nedesfăcută de whisky și a rupt cu dinții învelitoarea dopului. A împins pe spate capul lui Costello, i-a turnat licoarea în gura deschisă și l-a plesnit zdravăn peste față. Costello s-a înecat, apoi a înghițit sacadat. O parte din

whisky i-a ieșit pe nări. A deschis ochii și și-a concentrat privirea. A mormăit ceva confuz.

Mallory a înlăturat draperiile din catifea care mascau o ușă din celălalt capăt al camerei și a pătruns într-un holișor. Prima ușă l-a condus într-un dormitor cu pat dublu. Lumina era aprinsă, iar pe fiecare parte a patului zăcea câte un bărbat legat fedeleș.

Jim, polițistul cu păr cenușiu, era adormit sau inconștient. La tâmplă avea sânge închegat. Tenul îi era de un gri-murdar.

Ochii bărbatului roșcat erau larg deschiși și îi luceau furioși. Gura lui se zbătea sub bandă, încercând s-o sfâșie. S-a rostogolit pe o parte și aproape a căzut din pat. Mallory l-a împins la loc spre mijloc și a zis:

– Nu te mai agita.

S-a întors în sufragerie și a mai aprins niște lumini. Costello se zbătea în fotoliu. Mallory a scos un briceag și a tăiat banda care îi ținea mâinile la spate. Costello s-a smucit, a mormăit frecându-și mâinile acolo unde banda îi smulsese firele de păr. Apoi s-a aplecat și a rupt banda de pe glezne.

– Asta nu mi-a făcut bine deloc. Eu respir pe gură.

Vocea lui era slabă, lipsită de ritm.

S-a ridicat în picioare și și-a turnat două degete de whisky într-un pahar, l-a băut dintr-o înghițitură, s-a așezat la loc și și-a rezemat capul de spătarul fotoliului. Fața lui își recăpăta culoarea; ochii spălăciți îi scânteiau.

– Ce e nou? a întrebat el.

Mallory a scormonit într-un vas cu apă în care fusese gheață, s-a încruntat și a dat pe gât whisky-ul sec. Și-a frecat încet tâmpla cu vârfurile degetelor și a gemut. Apoi s-a așezat și a aprins o țigară.

– Câteva chestii. Rhonda Farr e acasă. Macdonald și Slippy Morgan au fost împușcați. Dar nu asta e important. Caut niște scrisori cu care ai încercat să o șantajezi pe Rhonda Farr. Scoate-le.

Costello și-a înălțat capul și a mormăit.

– Nu am scrisorile.

– Dă scrisorile, Costello. Acum.

A scuturat tacticos scrumul de țigară pe mijlocul unui romb verde cu galben de pe covor.

Costello a făcut o mișcare nerăbdătoare.

– Nu le am, a insistat el. Nu le-am văzut niciodată.

Ochii lui Mallory erau de un gri-rece, foarte rece, iar vocea aspră.

– Ce nu știți voi, javrelor, despre escrocheria voastră e că este jalnică... Am obosit, Costello. Nu am chef de discuții. Ai arăta jalnic cu nasul ăla mare sfărâmat de țeava unui pistol.

Costello a ridicat mâna lui osoasă și a masat pielea înroșită din jurul gurii, unde îl iritase banda adezivă. Și-a rotit privirea prin cameră. A observat o mișcare ușoară în spatele draperiilor din catifea. Dar acolo nu putea fi curent. Mallory privea țintă la covor.

Costello s-a ridicat încet de pe fotoliu.

– Am un seif în perete. O să-l deschid.

A traversat camera, spre peretele pe care era ușa de acces, a înlăturat un tablou și a format cifrul unui seif mic rotund. A deschis ușița și a dat să apuce arma din cutia de valori.

– Nu mișca, a strigat Mallory.

A venit încet spre el, și-a trecut mâna stângă peste brațul lui Costello. A scos din seif un pistol automat mic, cu mâner sidefat. A șuierat din buze, apoi a băgat arma în buzunar.

– Nu te înveți minte, nu-i așa, Costello? a zis pe un ton obosit.

Costello a ridicat din umeri și s-a dus înapoi în partea opusă a camerei. Mallory a răsturnat pe jos tot ce se afla în seif. S-a lăsat

pe un genunchi. Erau niște plicuri lungi, o legătură de tăieturi din ziar prinse cu o agrafă, o agendă, niște hârtii, un carnet de cecuri galben. Mallory a deschis cu grijă unul dintre plicuri, fără prea mult interes.

Draperia de la ușa din celălalt capăt al camerei s-a mișcat din nou. Costello stătea neclintit în fața raftului. Din spatele faldurilor s-a ivit o mână înarmată. Un trup subțirel și-a făcut apariția, o față albă cu ochi scânteietori – Erno.

Mallory s-a săltat în picioare, cu mâinile goale ridicate la piept.

– Mai sus, baby, a croncănit Erno. Mult mai sus, baby!

Mallory a ridicat mâinile un pic mai sus. Fruntea lui era încruntată. Erno a înaintat în cameră. Fața îi lucea. O șuviță de păr negru unsuros i-a căzut pe o sprânceană. Dinții i se ițeau din spatele unui rânjet.

– Cred că o să ți le dăm chiar aici, trădătorule.

Vocea lui avea o inflexiune întrebătoare, ca și cum ar fi așteptat confirmarea lui Costello.

Bătrânul a rămas tăcut.

Mallory și-a rotit ușor capul. Își simțea gura foarte uscată. S-a uitat în ochii lui Erno și i-a simțit încordarea. A zis repede:

– Ai fost trădat, fraiere, dar nu de mine.

Rânjetul lui Erno s-a lărgit într-un mârâit. Și-a dat capul pe spate. Degetul lui arătător s-a albit la prima încheietură. Apoi s-a auzit un zgomot de afară și s-a deschis ușa.

A intrat Landrey. A trântit ușa cu umărul și s-a rezemat de ea teatral. Ambele mâini îi erau în buzunarele hainei negre subțiri. Sub pălăria moale neagră, ochii îi luceau diavolește. Părea mulțumit. Și-a frecat bărbia de eșarfa albă din mătase, legată lejer la gât. Fața lui palidă și arătoasă părea o sculptură veche în fildeș.

Erno și-a mișcat încet arma și a așteptat. Landrey a spus vesel:

– Pariez pe un miar că tu ai fost primul la pământ!

Buzele lui Erno s-au strâmbat sub mustața mică lucioasă. Două arme s-au auzit în același timp. Landrey s-a legănat ca un copac lovit de o rafală de vânt; sunetul greu al pistolului s-a auzit din nou, înăbușit un pic de haină și de distanța mică față de corp.

Mallory s-a ascuns în spatele canapelei, s-a rostogolit și a apărut cu Lugerul în mână chiar în fața lui. Dar chipul lui Erno se albise deja.

S-a lăsat încet în jos; trupul lui ușor părea tras de greutatea armei pe care o ținea în mâna dreaptă. A alunecat în genunchi pe podea. Spatele i s-a arcuit, apoi a căzut.

Landrey i-a scos mâna stângă din buzunar și i-a răsfirat degetele, ca și cum ar fi împins ceva. Încet și cu dificultate, a scos automatul din celălalt buzunar, l-a ridicat centimetru cu centimetru și l-a descărcat în boașele de la picioarele lui. S-a întors spre figura rigidă a lui Costello și a apăsat din nou pe trăgaci. Tencuiala de pe perete a căzut pe umărul lui Costello.

Landrey a zâmbit slab și a izbutit să spună cu voce moale:

– La dracu’!

Apoi ochii i s-au bulbucat, iar arma i-a căzut cu un bufnet pe covor. Landrey s-a lăsat să alunece încet, grațios, a îngenuncheat, s-a legănat o clipă, înainte să se prăbușească pe o parte, aproape fără zgomot. Mallory s-a uitat la Costello și a rostit cu voce încordată, nervoasă:

– Băiete, ești norocos!

Soneria a bâzâit insistent. Trei luminițe roșii au sclipit pe panoul de la intrare. Bărbatul scund, zbârcit și cu păr alb a închis gura și s-a ridicat somnoros.

Mallory a făcut un salt pe lângă el, cu capul întors în partea opusă, a străbătut în goană coridorul, a zbughit-o pe ușa din față, a coborât cele trei trepte acoperite cu marmură, a traversat trotuarul și apoi strada. Șoferul mașinii lui Landrey deja pornise motorul. Mallory s-a strecurat înăuntru lângă el, respirând greu, apoi a trântit portiera.

– Pornește imediat! a scrâșnit el. Stai departe de bulevard. Polițiștii ajung aici în cinci minute!

Șoferul s-a uitat la el și a întrebat:

– Unde e Landrey? Am auzit împușcături.

Mallory a ridicat Lugerul și i-a poruncit repede și rece:

– Mișcă, baby!

A demarat, iar Cadillacul a făcut un salt înainte, șoferul a luat curba neatent, cu coada ochiului la armă.

– Landrey nu mai e șef. E mort.

A ținut Lugerul ridicat și a pus țeava sub nasul șoferului.

– Dar nu de arma mea. Miroase asta, prietene. Nu s-a tras cu ea!

– Iisuse! a exclamat șoferul cu voce gâtuită.

Mașina s-a clătinat puternic și a ratat curba cu câțiva centimetri.

Se crăpa de ziuă.

7

– Publicitate, dragă. Doar publicitate, a rostit Rhonda Farr. Orice fel de publicitate e mai bună decât deloc. Nu sunt sigură că mi se va înnoi contractul și o să am nevoie de ea.

Stătea într-un fotoliu adânc, într-o cameră mare și lungă. Se uita la Mallory cu o privire albastră-purpurie leneșă și indiferentă. Și-a întins mâna spre un pahar înalt. A luat o înghițitură.

Camera era enormă. Covoare în nuanțe deschise acopereau podeaua. Mult lemn de tec și lemn roșu lăcuit. Rame aurii luceau pe pereți, iar tavanul era înalt și neclar, ca apusul unei zile toride. Un radio uriaș scotea sunete ciudate în surdină.

Mallory a strâmbat din nas și a privit-o într-un fel amuzat și oarecum iritat.

– Ești un șoricel obraznic. Nu-mi placi.

– Oh, ba da, mă placi, dragule. Ești nebun după mine.

I-a zâmbit și și-a potrivit țigara într-un portțigaret verde-jad, care se asorta cu pijamalele ei de aceeași culoare. Apoi a întins mâna frumos conturată și a apăsat butonul soneriei de pe masa joasă din lemn de tec incrustat cu sidef de lângă ea. Un majordom japonez silențios, îmbrăcat în alb, a intrat în cameră și a pregătit două cocktailuri.

– Ești un băiat înțelept, nu-i așa, dragule? a zis tânăra, după ce a ieșit majordomul. Iar în buzunar ai niște scrisori despre care crezi că sunt foarte importante pentru mine. Nimic de felul ăsta, domnule, nimic de felul ăsta.

A sorbit din băutură.

– Scrisorile pe care le ai sunt false. Au fost scrise acum vreo lună. Landrey nu le-a avut niciodată. Mi-a înapoiat scrisorile *lui* cu mult timp în urmă... Ce ai tu sunt doar falsuri.

Și-a dus o mână la părul frumos ondulat. Experiența nopții trecute părea să nu fi lăsat nicio urmă asupra ei.

Mallory a privit-o atent.

– Cum dovedești?

– Hârtia pe care sunt scrise – dacă trebuie să dovedesc. Pe Fourth and Spring e un pitic care analizează chestii de genul ăsta.

Mallory a continuat:

– Dar scrisul?

Rhonda Farr a schițat un zâmbet.

– Scrisul e ușor de falsificat, dacă ai suficient timp. Cel puțin așa mi s-a spus. Oricum, asta e povestea mea.

Mallory a aprobat din cap și a sorbit din propriul cocktail. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei și a scos un plic manila de dimensiuni standard. L-a pus pe genunchi.

– Patru bărbați s-au împușcat noaptea trecută pentru aceste scrisori false, a spus el pe un ton indiferent.

Rhonda Farr l-a privit blând.

– Doi escroci plus un polițist corupt, asta înseamnă trei. Din cauza gunoaielor ăstora nu mai pot eu să dorm! Desigur, îmi pare rău pentru Landrey.

Mallory a zis politicos:

– Drăguț din partea ta că îți pare rău pentru Landrey.

– Așa cum ți-am zis, a continuat ea liniștit, Landrey era un tip drăguț acum câțiva ani, când a încercat să se implice. Dar a ales alte afaceri, iar în afacerile astea era obligat să aibă de-a face cu câte un glonț din când în când.

Mallory și-a frecat bărbia.

– E ciudat că el nu-și amintea să-ți fi înapoiat scrisorile. Foarte ciudat.

– Nu-i păsa, dragule. Era actor și îi plăcea să joace. Iar asta îi oferea ocazia să se dea mare. Îi plăcea teribil.

Mallory a luat o mină serioasă și dezgustată.

– Mie mi-a părut o chestie sinceră. Nu știam prea multe despre Landrey, dar îl cunoștea pe un prieten bun de-al meu, din Chicago.

A reușit să ajungă la cei doi care încercau să te convingă și am mers pe mâna lui. Ce s-a întâmplat a făcut totul mai ușor, dar mult mai neplăcut.

Rhonda Farr bătea cu unghiile mici și lucioase în dinții ei albi.

– Ce te-a adus înapoi, dragule? Cei doi nemernici care-și spuneau detectivi?

Mallory a râs aspru, a făcut o mișcare vagă din mână trecându-și degetele prin părul negru și creț.

– Las-o baltă, baby, a rostit el încet. Las-o baltă.

Tânăra l-a privit surprinsă, apoi a râs oarecum forțat.

– Devine enervant, nu-i așa? a gângurit ea.

A continuat pe un ton sec.

– Atkinson mă storcea de bani de câțiva ani, într-un fel sau altul. Am aranjat scrisorile și le-am pus într-un loc unde el putea ajunge la ele. Au dispărut. Câteva zile mai târziu, un tip din ăia cu voce dură a sunat și a început să mă preseze. L-am lăsat să-și facă damblaua. M-am gândit că o să-l pișc eu cumva pe Atkinson, iar reputațiile noastre, puse laolaltă, vor fi numai bune pentru un articol care nu avea să îmi facă prea mult rău. Dar lucrurile păreau să ia amploare și m-am speriat. M-am gândit să-l rog pe Landrey să mă ajute. Eram sigură că o să-i facă plăcere.

– Simplu, direct, nu? Ca dracu'! a rostit brutal Mallory.

– Nu știi prea multe despre acest escroc de Hollywood, nu-i așa, dragule?

Și-a lăsat capul într-o parte și a început să fredoneze încet. Acordurile unei muzici de dans pluteau alene în liniștea încăperii.

– E o melodie minunată... E luată dintr-o sonată de Weber... Publicitatea trebuie să facă un pic rău. Altfel, nimeni nu crede.

Mallory s-a ridicat și a luat plicul de pe genunchi. L-a lăsat să cadă în poala ei.

– Astea te costă cinci miare, a zis el.

Rhonda Farr s-a lăsat pe spate încrucișându-și picioarele verde-jad. Un papuc mic verde i-a căzut din piciorul gol, iar plicul manila a alunecat sub el. Nu le-a acordat atenție.

– De ce?

– Sunt un om de afaceri, baby. Sunt plătit pentru munca mea. Landrey nu m-a plătit. Cinci miare a fost prețul. Prețul pentru el, iar acum pentru tine.

S-a uitat la el aproape indiferentă, dincolo de privirea placidă, albastră.

– Nu facem afacerea... șantajistule. Exact cum ți-am spus la Bolivar. Ai mulțumirile mele, dar îmi cheltuiesc singură banii.

– Ăsta poate fi un mod al naibii de bun de a cheltui o parte din ei, i-a tăiat-o Mallory.

S-a aplecat, a luat cocktailul și a sorbit din el. A pus paharul jos și a bătut cu unghiile în el, pentru o clipă. Un zâmbet mic i-a apărut în colțul gurii. A aprins o țigară și a îndesat chibritul într-o vază cu zambile.

– Șoferul lui Landrey a vorbit, desigur. Prietenii lui Landrey vor să se întâlnească cu mine. Vor să știe cum de a fost curățat în Westwood. Polițiștii vor umbla după mine o vreme. Cu siguranță, cineva le va da informații utile. Am fost martor la cele patru crime din noaptea trecută și, desigur, nu o să fug. Probabil, va trebui să dezvălui toată povestea. Polițiștii o să-ți ofere o grămadă de publicitate, baby. Prietenii lui Landrey – nu știu ce vor face. Ceva care va durea rău, aș zice.

Rhonda Farr a sărit în picioare, bâjbâind cu degetul mare după papucul verde. Ochii i se măriseră și luceau.

– O să... mă trădezi? a gâfâit ea.

Mallory a râs. Ochii lui erau sticloși și duri. S-a uitat în jos, la o pată de lumină ce provenea de la una dintre lămpile cu picior. A rostit pe un ton plictisit:

– De ce dracu' te-aș proteja? Nu îți datorez nimic. Iar tu ții al naibii de mult la banii tăi, ca să mă angajezi. Nu am o înregistrare, dar știi că băieții legii îi iubesc pe cei ca mine. Iar prietenii lui Landrey vor vedea în toată povestea doar un plan murdar menit să le ucidă un băiat bun. Pentru Dumnezeu, de ce i-aș înfrunta pentru una ca tine?

A pufnit furios. Pe obrajii bronzați i-au apărut pete roșii.

Rhonda Farr a rămas aproape nemișcată și a scuturat încet din cap.

– Nu facem înțelegerea, șantajistule... nu o facem.

Vocea ei era slabă și obosită, dar mina îi era demnă și curajoasă.

Mallory s-a întins să-și ia pălăria.

– Ești dată naibii, a zis el zâmbind. Iisuse! Trebuie să fie greu să se înțeleagă omul cu voi, gagicile de la Hollywood!

Brusc, s-a aplecat mai mult, i-a prins capul cu mâna stângă și a sărutat-o apăsat pe gură. Apoi i-a mângâiat obrazul cu vârfurile degetelor.

– Ești un copil bun – în unele privințe. Și o mincinoasă cinstită. Chiar cinstită. Nu ai falsificat nicio scrisoare, baby. Atkinson nu s-ar fi lăsat dus de un asemenea truc.

Rhonda Farr s-a aplecat, a apucat plicul de pe covor și a scos ce era în el – câteva pagini gri cu scris mărunt, cu marginile netăiate, cu monograme mici aurii. S-a uitat la ele cu nările fremătând.

– O să-ți trimit banii, a șoptit ea.

Mallory i-a pus mâna pe bărbie și i-a dat capul pe spate.

– Glumeam, baby, a spus el cu blândețe. Am acest prost obicei. Dar sunt două lucruri ciudate la scrisorile astea. Nu aveau plic și

nu există vreun indiciu despre destinatar – absolut niciunul. A doua chestiune e că Landrey le avea în buzunar când a fost omorât.

A dat din cap și s-a întors. Rhonda Farr i-a zis tăios:

– Stai!

Brusc, în vocea ei se simțea teamă.

– O să înțelegi în cele din urmă. Bea ceva.

S-a îndepărtat un pic, apoi s-a uitat peste umăr.

– Trebuie să plec. Trebuie să ajung la o întâlnire. Trimite-mi niște flori. Mari, albastre, ca ochii tăi.

A ieșit pe sub intrarea boltită. O ușă s-a deschis și s-a trântit. Rhonda Farr a rămas nemișcată multă vreme.

8

Fumul de țigară plutea în aer. Câțiva oameni îmbrăcați în haine elegante își sorbeau cocktailurile de o parte a intrării care ducea în sălile de joc. Dincolo de draperii, lumina cădea pe un capăt al mesei de ruletă.

Mallory a pus cotul pe bar, iar barmanul le-a părăsit pe cele două fete în rochii de seară și a alunecat spre el un prosop alb, pe suprafața lăcuită din lemn.

– Ce să fie, șefu'?

– O bere mică.

Barmanul i-a oferit berea, a zâmbit și s-a întors la cele două fete. Mallory a luat o gură, s-a strâmbat și s-a uitat în oglinda un pic înclinată din spatele barului, în care se vedea podeaua din întreaga încăpere, până la peretele opus. O ușă s-a deschis și a intrat un bărbat în haine de gală. Avea o față maronie ridată și păr de culoarea

sârmei. A întâlnit privirea lui Mallory în oglindă și a traversat camera clătinând din cap.

– Eu sunt Mardonne. Drăguț din partea ta că ai venit.

Avea o voce moale, răgușită, vocea unui bărbat gras, deși nu era gras.

– Nu e o vizită de curtoazie.

– Să mergem sus, în biroul meu.

Mallory a mai luat o înghițitură de bere, s-a mai strâmbat o dată și a împins sticla pe bar. Au ieșit din sală, au urcat niște trepte mochetate, care pe la jumătate se încrucișau cu alte trepte. O ușă deschisă trimitea lumină pe palier. Au intrat în camera de unde venea lumina.

Încăperea fusese dormitor și nu se depusese mare efort pentru a fi transformată în birou. Avea pereți gri, pe care atârnau două sau trei tablouri cu rame înguste. Un dulap mare, un seif, scaune. Pe un birou din lemn de nuc se afla o lampă umbrită cu pergament. Un tânăr foarte blond stătea pe un colț al biroului și își legăna picioarele. Purta o pălărie cu o panglică stridentă.

– OK, Henry. O să fiu ocupat, i-a spus Mardonne.

Tânărul a coborât de pe birou, a căscat și a dus mâna la gură, cu o mișcare afectată din încheietură. Pe unul dintre degete avea un diamant mare. S-a uitat la Mallory, a zâmbit și a ieșit încet din cameră, închizând ușa.

Mardonne s-a așezat pe un scaun rotativ din piele bleumarin. A luat un trabuc subțire dintr-un humidor, l-a aprins, apoi a împins cutia pe biroul grunzuros. Mallory a luat un scaun de la capătul biroului și s-a instalat între ușă și o fereastră deschisă. Mai era o ușă, în spatele seifului. A aprins un trabuc și a zis:

– Landrey îmi datora niște bani. Cinci miare. E cineva de aici interesat să mi-i plătească?

Mardonne și-a pus mâna neagră pe brațele scaunului și s-a legănat înainte și înapoi.

– Nu am ajuns la asta, a zis el.

– Corect. La ce am ajuns?

Mardonne și-a îngustat ochii.

– La cum a fost ucis Landrey, a rostit el mecanic, fără inflexiuni.

Mallory a băgat țigara în gură și și-a împreunat mâinile la ceafă. A pufăit fumul spre peretele de deasupra lui Mardonne și a mârâit cu trabucul între dinți:

– I-a trișat pe toți, apoi s-a trișat chiar pe el. A jucat de prea multe părți și a încurcat lucrurile. A fost împușcat beat. Când a luat un baston peste cap trebuia să împuște pe cineva. Dar a tras altcineva.

Mardonne a continuat să se legene și a spus:

– Poate reușești să fii un pic mai clar.

– Sigur… aș putea să-ți spun povestea… despre o fată care a scris cândva niște scrisori. Credea că era îndrăgostită. Erau niște scrisori imprudente, genul pe care le-ar scrie o fată care avea mai mult tupeu decât era recomandabil pentru ea. Timpul a trecut și, cumva, scrisorile au ajuns pe piața șantajului. Iar unii au început s-o zgândăre pe fată. Nu prea mult, nimic care s-o deranjeze, dar se pare că ei îi plăcea să rezolve treaba mai dur. Landrey s-a gândit să o ajute. Avea un plan, iar planul avea nevoie de un bărbat care să poată îmbrăca un frac, să țină lingurița de cafea cum trebuie și să nu fie cunoscut în acest oraș. M-a găsit pe mine. Conduc o mică agenție în Chicago.

Mardonne s-a rotit spre fereastra deschisă și s-a uitat afară, spre vârfurile unor copaci.

– Detectiv, hm? a mormăit el impasibil. Din Chicago.

Mallory a aprobat din cap, l-a privit scurt, apoi s-a uitat din nou la același punct de pe perete.

– Și cunoscut ca om cinstit, Mardonne. N-ai crede, judecând după cei cu care am umblat în ultima vreme.

Mardonne a făcut un gest rapid și nerăbdător, dar n-a comentat nimic.

Mallory a continuat:

– Ei bine, am acceptat, iar asta a fost prima și cea mai gravă greșeală. Făceam mici progrese, când șantajul s-a transformat în răpire. Cum nu se putea mai rău. Am intrat în legătură cu Landrey, iar el a decis să vină cu mine. Am găsit fata, fără prea multe probleme. Am dus-o acasă. Încă nu aveam scrisorile. În timp ce încercam să le scot de la tipul care credeam că le avea, unul dintre băieții răi a venit pe la spate și a vrut să tragă. Landrey și-a făcut o intrare super, s-a înfipt bine pe picioare și a tras în toți, unul câte unul. A fost drăguț, dacă-ți plac chestiile de genul ăsta, dar pe mine m-a pus într-o situație dificilă. Poate că am eu idei preconcepute. Dar a trebuit să scap, să-mi adun gândurile.

Ochii căprui ai lui Mardonne au avut o scurtă sclipire de emoție.

– Povestea fetei poate că e și ea interesantă, a zis el cu răceală.

Mallory a suflat un nor de fum albăstrui.

– A fost drogată și nu știe nimic. Și dacă ar ști, n-ar vorbi. Și nu-i știu numele.

– Eu da, a zis Mardonne. Am vorbit și cu șoferul lui Landrey. Așa că nu o să te bat la cap cu asta.

– Aia e povestea spusă din afară, fără detalii, a rostit calm Mallory. Detaliile o fac mai interesantă – și al naibii de murdară. Fata nu i-a cerut lui Landrey ajutorul, dar el aflase de șantaj. El a avut cândva scrisorile, pentru că lui i-au fost adresate. Planul lui de a merge pe urma lor era menit să mă inducă pe mine în eroare, să o facă pe fată să creadă că eu aveam scrisorile, să vorbesc cu ea la o întâlnire într-un club de noapte, unde puteam fi văzuți de cei care încercau

să o convingă. Ea urma să vină, pentru că așa e ea, are genul ăla de tupeu. Ar fi fost văzută, pentru că s-ar fi aflat acolo și cineva din interior – menajera, șoferul sau așa ceva. Băieții ar fi vrut să știe cine sunt. M-ar fi luat și, dacă n-aș fi fost scos din joc, poate că aș fi aflat cine făcea legea pe piață. Drăguț plan, nu crezi?

– Cam slab pe alocuri... Continuă, a cerut el cu răceală.

– Când capcana a funcționat, mi-am dat seama că totul era stabilit. Mi-am continuat treaba, pentru că, la acel moment, trebuia s-o fac. După un timp, a urmat altceva ce nu-mi mirosea bine, nearanjat, de data asta. Un copoi mare, care lua mită de la bandă, s-a înmuiat de frică și i-a băgat în ceață pe băieți. Un mic șantaj nu-l deranja, dar răpirea era un pic cam mult pentru el. Asta a făcut lucrurile mai ușoare pentru mine și nu i-au făcut rău nici lui Landrey, deoarece copoiul nu era chiar deștept. Nici ticălosul care-l luase pe Landrey nu era, presupun. Ăla era doar supărat, credea că i se furase partea.

Mardonne și-a frecat palmele de brațele fotoliului, ca un agent de cumpărări care devine nerăbdător în timpul unei negocieri.

– Și se presupunea că tu trebuia să-ți dai seama de toate astea? a întrebat el cu un rânjet.

– Mi-am folosit capul, Mardonne. Nu suficient de repede, dar l-am folosit. Poate că nu eram angajat să gândesc, dar nici nu mi se explicase nimic. Dacă îmi dădeam seama, ghinionul lui Landrey. Trebuia să găsească o soluție. Dacă nu îmi dădeam seama, eu eram cel mai onest străin pe care și-l putea permite prin preajmă.

– Landrey avea destui bani, a zis încet Mardonne. Avea și ceva minte. Nu multă, dar avea. Nu s-ar fi băgat la o chestie ieftină ca asta.

– Nu era așa ieftină pentru el, Mardonne. Voia fata. Ea fugise de el, nu era de nasul lui. El nu se putea ridica la nivelul ei, dar o putea

trage pe ea în jos. Doar cu ajutorul scrisorilor nu putea să o aducă la același nivel cu el. Adaugă o răpire și o falsă salvare de către un fost iubit devenit escroc și ai o poveste pe cinste. Dacă transpira, la revedere cu ea. Ghici care era prețul să nu transpire, Mardonne.

– Oh-oh, a exclamat acesta continuând să se uite pe geam.

– Dar toate astea nu mai contează acum, a spus detectivul. Am fost angajat să găsesc niște scrisori și acum sunt la mine – le-am luat din buzunarul lui Landrey, când a fost împușcat. Aș vrea să fiu plătit pentru timpul meu.

Mardonne s-a întors și a pus palmele pe birou.

– Dă-mi-le, a zis el. O să văd cât valorează pentru mine.

Ochii lui Mallory s-au îngustat.

– Problema cu voi, javrele, e că nu vă puteți imagina că există și oameni cinstiți. Scrisorile au fost scoase de pe piață. Au circulat prea mult și s-au uzat.

– Bună încercare, a rânjit Mardonne. Pentru altcineva. Landrey era partenerul meu și m-am gândit mult la el. Deci, îmi dai scrisorile și te plătesc pentru că l-ai lăsat pe Landrey să fie împușcat. Trebuie să-mi notez asta în jurnal. Eu cred că deja ai fost plătit îndeajuns – de către domnișoara Rhonda Farr.

– M-am gândit că așa o să crezi. Poate că o să-ți placă mai mult versiunea asta... Fata s-a săturat să îl aibă pe Landrey pe urmele ei. A falsificat niște scrisori și le-a pus undeva unde inteligentul avocat le putea găsi, le-a dat unui tip care conducea o trupă de polițiști pe care avocatul o folosea uneori în treburile lui. Fata i-a scris lui Landrey și i-a cerut ajutorul, iar el a ajuns la mine. Dar fata a licitat mai mult și s-a ales ea cu mine. M-a angajat să-i pun bețe în roate lui Landrey. Am mers alături de el până l-am dus în bătaia puștii unui ticălos care pretindea că e de partea mea. Ticălosul l-a nimerit, iar eu l-am

împușcat pe el cu arma lui Landrey, să fac lucrurile să arate bine. Apoi am băut ceva și m-am dus acasă să trag un pui de somn.

Mardonne s-a aplecat și a apăsat o sonerie aflată pe o latură a biroului.

– Asta îmi place mult mai mult. Mă întreb dacă o pot crede.

– Poți încerca, a adăugat Mallory leneș. Nu cred că ar fi...

9

Ușa camerei s-a deschis și a intrat agale tipul blond. Buzele lui erau întinse într-un zâmbet mulțumit și a scos limba printre ele. Avea un pistol automat într-o mână.

– Nu mai sunt ocupat, Henry.

Blondul a închis ușa. Mallory s-a ridicat retras spre perete.

– Urmează partea amuzantă, hm? a întrebat Mallory ușor încruntat.

Mardonne a ridicat degetele lui negre și s-a ciupit de partea grasă a bărbiei.

– Nu vor fi împușcături aici. În casa asta vin oameni cumsecade. Poate că nu l-ai ochit tu pe Landrey, dar nu te vreau prin preajmă. Îmi stai în drum.

Mallory a continuat să se dea înapoi până a atins peretele cu umerii. Blondul s-a încruntat și a făcut un pas spre el.

– Rămâi unde ești, Henry, i-a strigat detectivul. Am nevoie de spațiu să gândesc. Poate că o să bagi un glonț în mine, dar nu o să poți împiedica arma mea să păcăne un pic. Zgomotul nu m-ar deranja deloc.

Mardonne s-a aplecat peste birou și a privit într-o parte. Blondul a încetinit. Limba încă îi ieșea printre buze.

– Am niște hârtii de o sută aici. Îi dau lui Henry zece. Va merge cu tine la hotel. Ba chiar te va ajuta să împachetezi. Când o să te urce în tren, o să-ți dea banii. Dacă te mai întorci, o să vorbim altfel.

A dus mâna în jos încet și a deschis sertarul de la birou.

Mallory stătea cu ochii pe blond.

– Henry s-ar putea să facă o mișcare greșită, a zis el pe un ton amabil. Îmi pare cam instabil.

Mardonne s-a ridicat. A pus un teanc de bancnote pe birou.

– Nu cred. De obicei, Henry face exact ce i se spune.

Mallory a zâmbit slab.

– Poate că tocmai de asta mi-e frică.

Zâmbetul lui a devenit mai încordat și mai strâmb. Dinții îi sclipeau printre buzele palide.

– Zici că te-ai gândit mult la Landrey, Mardonne. Asta e o tâmpenie. Nu dai doi bani pe Landrey, acum că e mort. Probabil că te-ai băgat peste jumătatea lui și îți convine că nu mai e nimeni să pună întrebări. Ca între escroci. Vrei să plec pentru că tu încă mai crezi că poți să-ți vinzi mizeriile – acolo unde trebuie – pentru mai mult decât ți-ar aduce chestiile astea într-un an. Dar nu le poți vinde, Mardonne. Piața e închisă. Nimeni nu o să-ți plătească măcar un ban găurit, fie că vorbești, fie că nu.

Mardonne și-a dres ușor glasul. Era în aceeași poziție, aplecat un pic peste birou, cu ambele mâini așezate pe el și cu teancul de bancnote între ele. Și-a lins buzele și a zis:

– Așa e, deșteptule. De ce nu?

Mallory a făcut un gest rapid, dar expresiv cu degetul mare.

– Eu sunt fraierul în afacerea asta. Tu ești istețul. Ți-am oferit o poveste adevărată încă de la început, iar intuiția îmi spune

că Landrey nu era singur în asta. Și tu erai băgat până în gâtul ăla gras! Dar te-ai întrecut pe tine când l-ai lăsat pe Landrey să ia la el scrisorile alea. Acum, fata poate vorbi. Nu poate spune prea multe, dar suficient cât să obțină sprijin de la cineva din afară, care nu va arunca la gunoi o reputație de un milion de dolari doar pentru că un cartofor oarecare vrea să facă pe deșteptul... Dacă nu crezi, o să încasezi una de o să-ți aduni dinții de pe jos. O să vezi cea mai tare mușamalizare aranjată vreodată.

S-a oprit și a privit scurt spre blond.

– Altceva, Mardonne. Când mai ai de gând să te joci cu arma, ia-ți un asasin care știe despre ce e vorba. Cavalerul homo aici de față a uitat să tragă piedica.

Mardonne a înghețat. Ochii blondului au coborât pentru o clipă la arma lui. Mallory a sărit de-a lungul peretelui, iar Lugerul a păcănit. Fața blondului s-a încordat, iar arma i s-a descărcat. Apoi Lugerul a păcănit iar și un glonț a intrat în perete lângă pălăria căzută a blondului homo. Henry a alunecat în jos încet, apăsând din nou pe trăgaci. Împușcătura l-a trântit pe Mallory de perete. Mâna stângă i-a căzut imobilă.

Buzele i s-au crispat cu nervozitate. S-a sprijinit; Lugerul a păcănit de două ori, repede.

Brațul cu care blondul ținea arma a zvâcnit, iar pistolul a alunecat pe lângă perete. A făcut ochii mari, iar gura i s-a deschis într-un țipăt de durere. Apoi s-a răsucit, a deschis ușa și s-a împleticit afară, unde a căzut.

Lumina din încăpere se revărsa asupra lui. Undeva, cineva a țipat. O ușă s-a trântit. Mallory s-a uitat la Mardonne și a zis calm:

– M-a nimerit în braț! Puteam să-l omor de patru ori pe bastardul ăla!

Mâna lui Mardonne s-a ridicat de pe birou ținând un revolver albastru. Un glonț a lovit podeaua la picioarele lui Mallory. Mardonne s-a clătinat și a aruncat arma de parcă era ceva fierbinte. S-a uitat speriat și a înțepenit.

– Treci în fața mea, șmechere! i-a strigat Mallory. Plecăm de aici.

Mardonne a ieșit din spatele biroului. S-a mișcat sacadat, ca o marionetă. Privirea îi era lipsită de viață ca stridiile vechi. Saliva îi cădea pe bărbie.

Ceva s-a ivit în prag. Mallory s-a dat într-o parte, trăgând la întâmplare spre ușă. Dar sunetul Lugerului a fost acoperit de bubuitura răsunătoare a unei puști. Împușcătura a nimerit în dreapta lui Mallory. Mardonne a primit restul încărcăturii.

S-a prăbușit pe podea cu fața în jos, mort încă înainte să aterizeze.

O pușcă a pătruns în cameră prin ușa deschisă. Un bărbat cu burtă mare, doar în cămașă, s-a lăsat în jos în ușă, apucându-se cu mâinile de ea în cădere. A scos un horcăit înăbușit, iar pe partea din față a cămășii a apărut sânge.

Brusc, de jos s-a auzit un zgomot. Strigăte, alergături, un râs strident, un sunet ascuțit, care putea fi un țipăt. Câteva mașini au demarat afară și cauciucurile au scrâșnit pe asfalt. Clienții părăseau locul. Un geam s-a trântit undeva. Pe alee se auzea tropăit de picioare care alergau.

Dincolo de palierul luminat nu se mișca nimic. Blondul gemea ușor pe jos, în spatele bărbatului mort din ușă.

Mallory a traversat camera și s-a cufundat în scaunul de la capătul biroului. Și-a șters transpirația de pe ochi cu mâna în care ținea arma. Și-a rezemat coastele de birou, gâfâind și urmărind ușa.

Brațul stâng îi pulsa, iar piciorul drept îl durea ca dracu'. În interiorul mânecii îi curgea sângele, care i se prelingea pe vârfurile degetelor.

După un timp, și-a luat privirea de la ușă și s-a uitat la teancul de bancnote care zăcea pe birou, sub lampă. S-a întins și le-a împins în sertarul deschis, cu vârful Lugerului. A rânjit de durere și s-a chinuit să închidă sertarul. Apoi a clipit repede, de câteva ori, strângând puternic pleoapele, după care le-a deschis larg. Asta i-a limpezit un pic mintea. A tras telefonul spre el.

La parter era liniște acum. Mallory a lăsat Lugerul jos, a ridicat receptorul și l-a pus lângă armă.

– Păcat, baby... Poate că n-am procedat cum trebuie, la urma urmei... Poate că păduchele n-ar fi avut tupeul să te... mă rog... acum i-am închis gura.

În timp ce forma numărul, a început să se audă tot mai tare sunetul unei sirene.

10

Ofițerul în uniformă, care stătea în spatele mașinii de scris, a rostit ceva într-un dictafon, apoi s-a uitat la Mallory și a ridicat degetul mare spre o ușă cu geamuri din sticlă pe care scria „Căpitanul detectivilor. Privat".

Mallory s-a ridicat țeapăn de pe scaunul tare și a traversat încăperea, s-a rezemat de perete să deschidă ușa și a intrat.

Încăperea avea un linoleum maroniu și mobilier neobișnuit de urât, cum numai la stat poți vedea. Cathcart, căpitanul detectivilor, stătea singur în mijlocul camerei, între un birou care nu avea mai puțin de douăzeci de ani și o masă din stejar suficient de mare să joci ping-pong pe ea.

Cathcart era un irlandez mare și ponosit, cu o față transpirată și un zâmbet larg. Mustața albă îi era pătată de nicotină. Mâinile lui aveau o grămadă de negi.

Mallory s-a dus încet spre el, sprijinindu-se în bastonul greu cu vârf din cauciuc. Piciorul drept și-l simțea umflat și fierbinte. Brațul stâng îi era imobilizat într-un bandaj făcut dintr-o eșarfă neagră din mătase. Era proaspăt bărbierit. Fața îi era palidă, iar ochii negri ca ardezia.

S-a așezat la masă vizavi de căpitan, și-a pus bastonul pe masă, a scos o țigară și a aprins-o. Apoi a întrebat calm:

– Care e verdictul, șefule?

Cathcart a zâmbit.

– Cum te simți, băiete? Arăți cam tras.

– Nu chiar așa de rău. Un pic înțepenit.

Cathcart a dat din cap, și-a dres vocea și a frunzărit inutil niște hârtii aflate în fața lui.

– Ești curat. E uimitor, dar ești curat. Chicago îți dă un dosar curat – al naibii de curat. Lugerul tău a ajuns la Mike Corliss, un recidivist. Păstrez Lugerul ca suvenir. OK?

Mallory a aprobat din cap.

– OK. O să-mi iau unul cu gloanțe din cupru. O armă de lunetist de elită. Se potrivește mai bine cu hainele de seară.

Cathcart l-a privit atent un minut, apoi a continuat:

– Amprentele lui Mike sunt pe pușcă. Cu ea a fost doborât Mardonne. Nimeni nu plânge prea mult din cauza asta. Blondul nu e rănit rău. Automatul pe care l-am găsit pe jos are pe el amprentele lui, iar asta o să-l aranjeze pentru o vreme.

Mallory și-a frecat bărbia plictisit.

– Și ceilalți?

Căpitanul a ridicat sprâncenele stufoase, cu o privire absentă.

– Nu știu să te lege ceva de povestea asta. Tu?

– Absolut nimic, a zis Mallory pe un ton de scuză. Mă întrebam doar.

– Nu te întreba, a rostit cu asprime căpitanul. Și nu începe să presupui, dacă cineva te întreabă... De exemplu, chestia aia din Baldwin Hills. Felul în care fost omorât Macdonald, care a luat cu el un escroc drogat pe nume Slippy Morgan. Avem o plăcuță de la morgă pentru nevasta lui Slippy, dar nu cred că asta o s-o mulțumească. Mac nu lucra la narcotice, dar era noaptea lui liberă și era un tip super, care lucra și în noaptea lui liberă. Mac își iubea munca.

– Chiar așa? a întrebat politicos Mallory, zâmbind ușor.

– Da, a admis căpitanul. În cealaltă privință, se pare că acest Landrey, un cunoscut cartofor – și el era partener cu Mardonne, asta e una dintre coincidențele alea ciudate –, s-a dus în Westwood să adune banii de la un tip pe nume Costello, care se ocupa de zona de est. Jim Ralston, unul dintre băieții noștri, a mers cu el. Nu trebuia, dar îl cunoșteam pe Landrey destul de bine. Era o mică problemă cu banii. Jim a fost lovit cu un baston, iar Landrey împreună cu un hoț mărunt s-au omorât unul pe altul. Mai era un tip, căruia nu i-am dat de urmă. Îl avem pe Costello, dar nu vrea să vorbească și nu ne place să tăbăcim un om în vârstă. Îl așteaptă o condamnare pentru constrângere. Va pleda vinovat, cred.

Mallory s-a lăsat să alunece pe scaun până când ceafa i s-a sprijinit de spătar. A suflat fumul drept în sus, spre tavanul pătat.

– Dar noaptea trecută? Sau atunci a dat greș roata de la ruletă și falsul trabuc a făcut o gaură în podeaua garajului?

Căpitanul detectivilor și-a frecat brusc ambii obraji umezi, apoi a scos o batistă foarte mare și a pufnit în ea.

– Oh, aia, a zis el indiferent, n-a fost nimic. Blondul – Henry Anson sau așa ceva – spune că a fost doar vina lui. Era bodyguardul

lui Mardonne, dar asta nu însemna că putea împușca pe cineva. Asta îl ajută, dar oricum scapă ușor, pentru că a spus adevărul.

Căpitanul s-a oprit deodată și s-a uitat fix la Mallory. Acesta zâmbea.

– Desigur, dacă nu-ți place povestea lui... a continuat apoi căpitanul cu răceală.

– Nu am auzit-o încă. Sunt sigur că o să-mi placă.

– OK, a mormăit Cathcart înmuiat. Ei bine, acest Anson zice că Mardonne l-a chemat înăuntru, unde tu și șeful stăteați de vorbă. Tu protestai legat de ceva, poate de un șef corupt, care se afla jos. Pe birou erau niște bani, iar Anson s-a gândit că ar fi vorba despre un șantaj. I s-a părut că tu erai destul de dur și, neștiind că erai polițai, s-a cam agitat. I s-a descărcat arma. Tu nu ai tras imediat, dar bietul cap sec a mai scăpat un glonț și te-a rănit. Apoi, tu l-ai găurit în umăr, cine n-ar fi făcut-o, doar dacă aș fi fost eu, care i-aș fi scos mațele. Apoi a dat năvală tipul cu pușca, s-a dezlănțuit fără să zică nimic, l-a împușcat pe Mardonne și a încasat un glonț de la tine. La început ne-am gândit că tipul s-ar putea să-l fi împușcat pe Mardonne cu un scop, dar blondul spune că nu, s-ar fi împiedicat când a intrat... La dracu', nu ne convine că tu ai tras toate focurile alea, tu fiind un străin și așa mai departe, dar oricine trebuie să aibă dreptul de a se apăra de armele ilegale.

– Mai sunt judecătorul de instrucție și legistul. Ei ce zic? Mi-ar cam plăcea să mă întorc la fel de curat cum am venit.

Cathcart s-a încruntat privind în jos la linoleumul murdar și și-a mușcat degetul mare, ca și cum i-ar fi plăcut să sufere.

– Medicul legist nu dă doi bani pe gunoiul ăla. Dacă judecătorul vrea să se distreze, îi pot spune câte ceva despre câteva cazuri în care biroul lui nu s-a descurcat prea bine.

Mallory și-a luat bastonul de pe masă, a împins în spate scaunul, s-a sprijinit pe baston și s-a ridicat.

– Ai un departament pe cinste, a declarat el.

S-a îndreptat spre ușă. Căpitanul a zis în urma lui:

– Pleci la Chicago?

Mallory a ridicat ușor din umărul drept, cel sănătos.

– S-ar putea să mai stau pe aici. Unul dintre studiourile de aici mi-a propus un caz spre rezolvare. Ceva legat de un șantaj. Intimidare și așa mai departe.

Căpitanul a zâmbit cordial:

– Ce bine, a exclamat el. Eclipse Films are o echipă foarte bună. Ei mereu mi s-au părut cumsecade... Treburi ușoare, șantaj, nimic dur.

Mallory a aprobat din cap cu seriozitate.

– Doar treburi ușoare, șefu'. Aproape feminine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

A ieșit, a luat-o spre lift, apoi a coborât în stradă. A urcat într-un taxi. Era cald. În drum spre hotel și-a dat seama că se simțea slăbit și amețit.

Ucigaşul din ploaie

Traducere de Dorina Tătăran

1

Stăteam într-o cameră la Berglund. Eu eram pe o margine a patului, iar Dravec pe fotoliu. Era camera mea.

Ploaia bătea puternic în fereastră. Era bine închisă, iar în încăpere era cald. Aveam un ventilator mic pe masă. Adierea atingea fața lui Dravec și-i flutura părul negru și des, îi mișca firele mai lungi din sprâncene, care se împreunau la baza frunții. Arăta ca un fanfaron care dăduse de bani.

Și-a scos la vedere câțiva dinți din aur și a zis:

– Ce știi despre mine?

A spus-o cu importanță, ca și cum cineva care știa câte ceva trebuia să știe destul de multe despre el.

– Nimic, am răspuns. Ești curat, din câte știu eu.

A ridicat o mână mare, păroasă și s-a uitat fix la ea, pentru o clipă.

– Nu mă înțelegi. Un tip pe nume M'Gee m-a trimis aici. Violets M'Gee.

– Așa. Ce mai face Violets?

Violets M'Gee era un tip de la omucideri.

Și-a privit mâna lui mare și s-a încruntat.

– Nu, tot nu înțelegi. Am o treabă pentru tine.

– Nu prea mai lucrez, am zis. Am devenit cam bolnăvicios.

S-a uitat prin cameră cu atenție, un pic fățiș, ca unul care nu are un spirit de observație înnăscut.

– Poate e vorba de bani, a spus.

– Poate că da, am admis.

Avea un impermeabil din velur, cu cordon. L-a descheiat cu grijă și a scos un portofel care nu era chiar foarte umflat. Colțurile unor bancnote ieșeau din el neglijent. Când l-a lăsat să cadă pe genunchi a făcut un zgomot plăcut urechii. A extras un teanc din el, a ales câteva bancnote, a îndesat restul la loc, a lăsat portofelul să cadă pe podea și a aranjat cinci hârtii de o sută de dolari, pe care le-a pus sub piciorul ventilatorului.

Mare efort. L-a făcut să gâfâie.

– Am o grămadă de bani, a zis.

– Văd. Ce trebuie să fac pentru ei?

– Mă cunoști acum, hm?

– Un pic mai bine.

Am scos un plic dintr-un buzunar interior și i-am citit niște mâzgălituri de pe spate.

– Dravec, Anton sau Tony, fost oțelar din Pittsburgh, însoțitor de camioane, versatil. A făcut o mișcare greșită și a fost împușcat. A părăsit orașul, a venit în Vest. A lucrat pe o plantație de avocado din El Seguro. A ajuns să aibă propria plantație. Stătea chiar pe o pungă de petrol când a început extragerea în El Seguro. S-a îmbogățit. A pierdut mulți bani când i-a investit în sondele neproductive ale altora. Dar mai avea destui. Sârb prin naștere, un metru optzeci și doi înălțime, o sută opt kilograme, o fiică, nu se cunoaște să fi avut soție. Fără cazier. Până la povestea din Pittsburgh.

Am aprins o pipă.

– Iisuse, a exclamat el. De unde ai toate alea?

– Relații. Care-i treaba?

A luat portofelul de pe jos și a cotrobăit prin el o vreme, cu limba scoasă printre buzele groase. În cele din urmă, a scos o carte de vizită maronie și niște bilete mototolite. Le-a împins spre mine.

Cartea de vizită arăta foarte elegant. Pe ea scria „Domnul Harold Hardwicke Steiner“, iar într-un colț, mic: „Cărți rare și ediții de lux“. Nicio adresă sau vreun număr de telefon.

Biletele albe, trei la număr, erau simple IOU[1] (de câte o mie de dolari fiecare, semnate „Carmen Dravec“, cu un scris de mână înclinat, prostesc.

I le-am dat înapoi.

– Șantaj?

A scuturat încet din cap, iar pe față i-a apărut o expresie blândă.

– E fetița mea – Carmen. Acest Steiner o deranjează. Mereu se duce la el, la petreceri. Face dragoste cu ea, cred. Nu-mi place.

Am aprobat din cap.

– Și biletele?

– Nu-mi pasă de bani. Îi place să se joace cu el. La naiba cu asta. Ea e ceea ce se cheamă nebună după bărbați. Te duci și îi spui acestui Steiner să o lase în pace pe Carmen. Îi rup gâtul cu mâinile mele. Înțelegi?

A zis toate astea repede, respirând precipitat. Ochii i s-au făcut mici și rotunzi. Și furioși. Aproape că a scrâșnit din dinți.

– De ce să îi spun eu? De ce nu îi spui chiar tu?

– Poate că mă înfurii și îl omor pe nenorocit! a strigat.

Am scos un chibrit din buzunar și am împins cenușa în pipă. Mi-a venit o idee și l-am privit atent o clipă.

– Aiurea, ți-e frică, i-am zis.

---

[1] Documente neoficiale prin care se recunoaște datoria, folosite în unele zone ale SUA; inițialele vin de la *I Owe You* – „Îți sunt dator“ (n. tr.).

A ridicat ambii pumni. I-a ținut la nivelul umărului și i-a scuturat, umflături mari de oase și mușchi. I-a lăsat în jos încet, a scos un oftat adânc și sincer.

– Mda. Mi-e frică. Nu știu cum să mă descurc cu ea. Mereu apare câte un tip nou și mereu e un nenorocit. Acum ceva vreme, i-am dat cinci miare unui tip pe nume Joe Marty, să o lase în pace. Încă e supărată pe mine pentru asta.

M-am uitat pe fereastră, ploaia lovea în ea monoton și aluneca în șuvoaie, ca gelatina topită. Era prea devreme pentru o asemenea ploaie de toamnă.

– Dacă le dai bani, nu rezolvi nimic, am comentat. Poți face asta toată viața. Deci te-ai gândit să mă iau de tipul ăsta, Steiner.

– Spune-i că-i rup gâtul!

– Nu m-ar deranja. Îl știu pe Steiner. I-aș rupe gâtul chiar eu, dacă ar avea rost.

S-a aplecat în față și mi-a luat mâna. Privirea i-a devenit copilăroasă. Câte o lacrimă îi plutea în colțul ochilor.

– Ascultă, M'Gee zice că ești un om bun. O să-ți spun ceva ce n-am spus nimănui – niciodată. Carmen nu e fata mea. Eu am cules-o din Smoky, era copil al străzii. Nu avea pe nimeni. Aș putea zice că am furat-o, hm?

– Așa pare, am admis și a trebuit să mă lupt să-mi eliberez mâna.

Mi-am frecat-o cu cealaltă, să o readuc în simțiri. Omul avea o strânsoare ce putea sfărâma un stâlp de telefon.

– O să fiu direct atunci, a rostit încruntat și oarecum blajin, în același timp. Așa am făcut și a ieșit bine. Crește. O iubesc.

– Of-of. Asta e firesc.

– Nu înțelegi. Vreau să mă însor cu ea.

M-am holbat la el.

– Crește, începe să înțeleagă unele chestii. Poate se mărită cu mine, hm?

Vocea lui mă implora, de parcă eu dețineam soluția.

– Pe ea ai întrebat-o?

– Mi-e frică, a răspuns el umil.

– Crezi că îi place de Steiner?

A aprobat din cap.

– Dar asta nu contează.

Păi, da. M-am dat jos din pat, am deschis o fereastră și am lăsat ploaia să-mi biciuiască fața pentru o clipă.

– Hai să ne lămurim, am zis și am coborât geamul. M-am întors pe pat. Pot să te scap de Steiner. Asta e ușor. Dar nu văd cum te-ar ajuta asta.

Mi-a luat mâna din nou, dar de data asta am fost un pic mai rapid decât el.

– Ai apărut aici și ai făcut oarecum pe durul, fluturându-ți banii. Și pleci îmblânzit. Nu ca urmare a celor spuse de mine. Nu am zis nimic nou. Nu sunt Dorothy Dix[1] și nici chiar un nătărău. Dar o să te despovărez de Steiner, dacă asta vrei.

S-a ridicat stângaci, și-a legănat pălăria și s-a uitat în jos la picioarele mele.

– Despovărează-mă, cum ai zis. Nu e genul ei, oricum.

– S-ar putea să te mai doară un pic spatele.

– E OK. Pentru asta îl am, a rostit.

S-a încheiat la nasturi, și-a pus pălăria pe capul mare și păros și a întins-o. A închis ușa cu grijă, ca și cum ar fi ieșit din camera unui bolnav.

---

[1] Pseudonimul unei jurnaliste americane care avea o rubrică în care dădea sfaturi cuplurilor (n. tr.).

M-am gândit că era la fel de nebun ca o pereche de șoareci care valsează, dar mi s-a părut simpatic.

Am pus banii de la el într-un loc sigur, mi-am preparat ceva de băut și m-am așezat pe scaunul încălzit de el.

În timp ce mă jucam cu băutura din pahar, m-am întrebat dacă avea habar ce escrocherii făcea Steiner.

Steiner avea o colecție de cărți rare și mai puțin rare cu obscenități, pe care le închiria cam cu zece dolari pe zi – unui anumit gen de oameni.

2

A plouat toată ziua următoare. După-amiază târziu eram într-un Chrysler albastru decapotabil parcat pe bulevard, vizavi de intrarea îngustă într-un magazin, deasupra căreia trona o firmă luminoasă pe care scria „H.H. Steiner".

Pe trotuare, ploaia te uda până la genunchi – se înfundase canalizarea –, iar polițiștii în impermeabile ce luceau ca țevile puștilor se distrau de minune traversându-le pe brațe pe fetițele în corapi din mătase și cizmulițe din cauciuc peste zonele pe unde nu se putea trece.

Ploaia răpăia pe capota Chryslerului, cădea peste pânza întinsă de deasupra, se scurgea înăuntru pe la îmbinări și făcea o baltă pe podea.

Aveam la mine o sticlă mare de scotch. Am apelat la ea destul de des, pentru a-mi menține treaz interesul.

Steiner făcea afaceri, chiar și pe vremea aia; poate mai ales pe vremea aia. În fața magazinului său opreau mașini foarte frumoase

și intrau oameni foarte drăguți, apoi ieșeau cu pachete învelite în hârtie sub braț. Desigur că era posibil să fi cumpărat cărți rare și ediții de lux.

Pe la cinci și jumătate, un băiat cu ten acneic, îmbrăcat cu o haină din piele, a ieșit din magazin și a început să lipăie repede pe stradă. S-a întors la volanul unui coupé elegant, crem cu gri. Steiner a ieșit din magazin și a urcat în mașină. Purta un impermeabil din piele verde-închis, era fără pălărie și avea o țigară într-un portțigaret din chihlimbar. Nu puteam să-i văd monoclul de la distanța aceea, dar știam că avea unul. Băiatul în haină de piele i-a ținut umbrela pe trotuar, apoi a închis-o și a pus-o în mașină.

Steiner a pornit spre vest. Am plecat și eu după el. După zona centrului de afaceri, la Pepper Canyon, a luat-o spre nord, iar eu l-am urmat discret. Eram destul de sigur că se ducea acasă, ceea ce era firesc.

A ieșit de pe Pepper Drive și a intrat pe o bandă curbată numită La Verne Terrace, pe care a urcat-o până aproape de vârf. Era un drum îngust, cu un țărm înalt pe o parte și câteva case stil cabană pe cealaltă parte. Acoperișurile nu erau cu mult mai sus de nivelul drumului. Fațada caselor era mascată de tufe. Din copacii uzi picura apa.

Ascunzătoarea lui Steiner era mascată de un pătrat de gard viu, până mai sus de fereastră. Intrarea era un fel de labirint, iar ușa casei nu se vedea de pe drum. Steiner și-a dus mașina crem cu gri într-un garaj mic, l-a încuiat, a trecut prin labirint cu umbrela deschisă, după care s-a făcut lumină în casă.

În acest timp, eu am trecut mai departe și am urcat până în vârful colinei. Acolo am întors și am parcat în dreptul casei vecine. Părea părăsită sau goală, nu avea niciun semn pe ea. Am avut o discuție cu sticla mea de scotch, apoi am stat, pur și simplu.

La șase și un sfert, au apărut luminile pe deal. Se întunecase deja destul de mult. În fața gardului viu al lui Steiner s-a oprit o mașină. Din ea a coborât o fată subțire și înaltă, purtând un impermeabil. Prin gardul viu trecea suficientă lumină să văd că avea păr negru și părea drăguță.

Prin ploaie s-au auzit voci și o ușă care s-a închis. Am ieșit din Chrysler, am coborât dealul și am luminat mașina cu o lanternă mică. Era o decapotabilă Packard maro-închis. Pe plăcuța de înmatriculare scria Carmen Dravec, 3596 Lucerne Avenue. M-am întors la rabla mea. S-a scurs cu greu o oră ce părea interminabilă. Alte mașini n-au mai urcat, nici n-au mai coborât de pe deal. Părea o zonă foarte liniștită.

Apoi, din casa lui Steiner s-a văzut o lumină albă puternică, ca un fulger de vară. Când s-a făcut întuneric din nou, un țipăt subțire s-a prelins prin noapte și a reverberat slab printre copacii uzi. Ieșisem din Chrysler înainte ca ultimul ecou să se stingă.

Nu fusese teamă în strigăt. Fusese ca un șoc oarecum plăcut, o notă de beție și de prostie.

Casa lui Steiner era cufundată în liniște când am ajuns la gaura din gardul viu, am dat la o parte cu cotul partea care acoperea intrarea și am ridicat mâna să bat.

Exact în clipa aceea, ca și cum cineva ar fi așteptat, trei împușcături s-au auzit în spatele ușii. Apoi a urmat un geamăt lung, o bufnitură slabă, pași repezi care se îndepărtau pe podea.

Am pierdut timp lovind ușa cu umărul, fără suficient elan. Am izbit-o apoi cu spatele, ca un catâr de armată.

Ușa avea în față o potecă îngustă, ca un pod mic, care venea de la drumul îngust. Nu era nicio verandă, nicio cale să ajungi repede la ferestre. Nu era niciun drum spre partea din spate, doar prin casă sau pe sus, pe niște trepte din lemn care porneau din

strada de dedesubt și duceau la ușa din spate. În clipa aceea, am auzit pe scări zgomot de pași.

Asta mi-a dat impulsul necesar și am izbit din nou ușa cu piciorul. Încuietoarea i-a cedat și am pășit în jos peste două trepte, într-o odaie mare, slab luminată și în dezordine. Atunci nu prea am văzut mult din ce era acolo. M-am grăbit spre spatele casei.

Eram destul de sigur că era cineva mort acolo.

O mașină a huruit pe strada de dedesubt, în timp ce eu am ajuns la veranda din spate. Mașina s-a îndepărtat repede, cu farurile stinse. Asta a fost tot. M-am întors în sufragerie.

3

Din camera aceea se vedea totul vizavi. Avea un tavan jos, cu grinzi și pereți maro. Fâșii de tapet atârnau peste tot. Cărțile umpleau rafturile joase. Podeaua era acoperită de un covor gros, rozaliu, pe care cădea lumina de la două lămpi cu picior cu abajururi verde-deschis. În mijlocul covorului se găseau un birou mare și un scaun negru cu o pernă galbenă din satin. Pe masa de lucru se aflau cărți.

Pe un fel de podium, la capătul unuia dintre pereți, era un scaun din lemn din tec, cu brațe și spătar înalt. O fată brunetă stătea pe scaun, pe un șal roșu brodat.

Stătea foarte dreaptă, cu mâinile pe brațele scaunului, genunchii apropiați, corpul țeapăn, bărbia ridicată. Ochii îi erau deschiși nebunește, fără să se vadă pupila.

Părea că nu e conectată la realitate, dar nu avea nici aerul cuiva inconștient. Arăta de parcă se gândea la ceva foarte important.

Din gura ei a ieșit un chicotit slab, care nu i-a schimbat expresia și nici nu i-a mișcat buzele. Nu părea să mă vadă.

Avea o pereche de cercei lungi din jad și era complet goală.

Mi-am luat privirea de la ea și m-am uitat în celălalt capăt al camerei.

Steiner zăcea pe spate, chiar lângă marginea covorului roz, în fața unei chestii care părea un mic stâlp totemic, care avea gura rotund deschisă, iar prin ea se vedeau lentilele unei camere de fotografiat, îndreptate spre fata din scaunul din lemn de tec.

Pe podea, lângă mâna lui Steiner, îmbrăcată într-o mânecă largă din mătase, era un bliț. Cablul de la aparat mergea în spatele totemului.

Steiner purta papuci chinezești cu tălpi albe groase. Avea pantaloni de pijama negri din satin, iar în partea de sus un chimono chinezesc înflorat. Pieptul îi era acoperit cu sânge. Monoclul lui strălucea și arăta drept cel mai însuflețit obiect de acolo. La o primă privire, nici una dintre cele trei împușcături nu părea să fi dat greș.

Blițul fusese lumina pe care o văzusem de afară, iar așa-zisul țipăt fusese reacția fetei drogate și dezbrăcate. Cele trei împușcături fuseseră ideea altcuiva despre cum trebuiau încheiate afacerile. Probabil, ideea tipului care dispăruse repede pe scările din spate.

Înțelegeam de ce. În acel moment, mi s-a părut o idee bună să închid ușa de la intrare și să o leg cu lanțul atârnat pe ea. Încuietoarea fusese distrusă de intrarea mea violentă.

La un capăt al biroului se găsea o tavă roșie lăcuită cu câteva pahare purpurii. De asemenea, o carafă rotundă, cu ceva maroniu în ea. Paharele miroseau a eter și opiu, un amestec pe care nu l-am încercat niciodată, dar părea să se potrivească foarte bine cu scena.

Am găsit hainele fetei pe divanul din colț, am luat o rochie maro cu mâneci, pentru început, și m-am dus spre ea. Și ea mirosea a eter, de la o distanță de câțiva metri.

Încă mai scotea chicotitul acela slab și un firișor de spumă îi aluneca pe bărbie. Am pălmuit-o peste față, nu foarte tare.

Nu voiam să o scot din orice transă o fi fost și să facă o criză.

– Haide, i-am zis vesel. Fii drăguță. Îmbracă-te!

Ea a răspuns:

– D-d-du-te dra-cului, fără urmă de emoție, din cât am observat.

Am pălmuit-o un pic mai tare. Nu o deranja, așa că am început să-i trag rochia pe ea.

Nici asta nu a deranjat-o. M-a lăsat să-i ridic brațele, dar și-a răsfirat degetele, ca și cum acela ar fi fost un gest drăguț. Asta m-a făcut să mă chinuiesc cu mânecile, dar în cele din urmă am reușit s-o îmbrac. I-am pus ciorapii și pantofii, apoi am ridicat-o în picioare.

– Hai să facem o mică plimbare, am zis. O plimbare mică și frumoasă.

Am pornit. Cerceii ei se loveau de pieptul meu și arătam ca un fel de dansatori de adagio care făceau pașii laterali. Am trecut peste cadavrul lui Steiner. Nu le-a acordat nicio atenție lui Steiner și monoclului său strălucitor.

I s-a părut amuzant că nu putea merge și a încercat să-mi spună despre asta, dar n-a reușit decât să bolborosească. I-am pus brațul pe divan, în timp ce i-am adunat lenjeria și am vârât-o într-un buzunar al hainei, iar gentuța în celălalt buzunar. M-am dus la biroul lui Steiner și am găsit un carnețel mic albastru, în care era scris ceva într-un cod ce părea interesant. L-am băgat și pe acela în buzunar.

Apoi am încercat să ajung la camera din spatele totemului, dar n-am reușit să găsesc dispozitivul. Începeam să mă enervez și m-am

gândit că aș putea inventa o scuză mai bună dacă aș da peste polițiști când m-aș întoarce mai târziu să o caut, decât dacă aș fi fost prins în acel moment.

M-am întors la fată și i-am tras impermeabilul pe ea, am aruncat un ochi în jur, să văd dacă mai era pe acolo ceva care să-i aparțină, am șters o grămadă de amprente care probabil că nu erau ale mele, ci ale domnișoarei Dravec, cel puțin unele dintre ele. Am deschis ușa și am stins ambele lămpi.

Mi-am pus din nou brațul stâng în jurul ei, am ieșit în ploaie și ne-am îngrămădit în Packard. Nu-mi plăcea prea mult să-mi las mașina acolo, dar trebuia. Cheile ei erau înăuntru. Am coborât dealul.

Pe drumul spre Lucerne Avenue nu s-a întâmplat nimic, cu excepția faptului că ea a încetat să mai bolborosească și să chicotească și a început să sforăie. N-am reușit să-i iau capul de pe umărul meu. Măcar așa n-a stat în poala mea. A trebuit să conduc destul de încet și oricum era un drum lung, până la marginea de vest a orașului.

Casa lui Dravec era una mare și demodată, din cărămidă, cu o curte imensă împrejmuită de un zid. O alee asfaltată trecea de porțile din fier și mergea în sus pe un versant, printre alei cu flori și gazon, până la ușa mare de la intrare, cu geamuri înguste. O lumină slabă se zărea în spatele geamurilor, ca și cum nu era multă lume pe acasă.

Am împins capul lui Carmen într-un colț, i-am pus lucrurile jos și am sunat.

O menajeră a deschis ușa. A spus că domnul Dravec nu era acasă și nu știa unde se afla. Undeva în oraș. Avea o față lungă, palidă și blândă, un nas imens și ochi mari umezi. Arăta ca un cal bătrân și drăguț, care fusese scos la păscut după mult timp. Dar părea să știe ce trebuie făcut pentru Carmen.

Am arătat spre Packard și am mormăit:

– Mai bine ați duce-o în pat. Are noroc că nu o aruncăm în arest – să conducă în halul ăsta.

A zâmbit trist, iar eu am plecat.

A trebuit să străbat pe jos prin ploaie cinci străzi, înainte ca locatarii unui bloc să-mi dea voie să folosesc telefonul din scară. Apoi a trebuit să aștept încă douăzeci și cinci de minute un taxi. În timp ce așteptam, a început să mă îngrijoreze faptul că-mi lăsasem treaba neterminată.

Încă nu luasem filmul din camera lui Steiner.

4

Am lăsat taxiul pe Pepper Drive, în fața unei case foarte populate și m-am întors pe jos până la panta în curbă și la casa lui Steiner, mascată de tufăriș.

Nimic nu părea schimbat. Am intrat prin gaura din gardul viu, am deschis ușa încet și am simțit fum de țigară.

Înainte nu se simțise. Fusese un amestec ciudat de mirosuri, inclusiv cel înțepător al prafului de pușcă. Dar cel de țigară nu fusese.

Am închis ușa, m-am lăsat jos pe un genunchi și am ascultat, ținându-mi ușor respirația. Nu am auzit nimic, doar răpăitul ploii pe acoperiș. Am trimis raza lanternei pe podea. Nimeni n-a tras în mine.

M-am ridicat, am găsit întrerupătorul unei lămpi și am făcut lumină.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că dispăruseră câteva fâșii de tapet de pe perete. Nu le numărasem, dar spațiile unde fuseseră mi-au atras atenția.

Apoi am văzut că dispăruse cadavrul din fața totemului cu obiectiv. Pe jos, dincolo de marginea covorului roz, cineva întinsese un alt covor pe locul unde zăcuse Steiner. N-a fost nevoie să ridic covorul să știu de ce îl pusese acolo.

Am aprins o țigară, am rămas acolo în mijlocul camerei slab luminate și am reflectat un moment. Apoi m-am dus direct la camera din totem. De data asta, am găsit mecanismul și am deschis-o. Nu mai era niciun film în ea.

Mi-am îndreptat mâna spre telefonul de culoarea dudei, de pe biroul scund al lui Steiner, dar nu l-am ridicat.

Am traversat spre holișorul din spatele sufrageriei și am intrat într-un dormitor cu aspect încărcat, care arăta mai degrabă ca o cameră de femeie, nu de bărbat. Pe pat atârna o cuvertură cu volan pe margine. Am ridicat-o și am băgat lanterna sub pat.

Steiner nu era sub pat. Nu era nicăieri în casă. Cineva îl luase de acolo. Nu prea avea cum să fi plecat singur.

Nu fuseseră polițiștii și nici cineva care să nu fi plecat încă. Trecuse doar o oră și jumătate de când eu și Carmen părăsisem locul. Și nici nu era harababura pe care vreun fotograf al poliției sau cei care iau amprente ar fi făcut-o.

M-am întors în sufragerie, am împins cu piciorul blițul în spatele totemului, am stins lampa, am ieșit din casă, am urcat în mașina mea udă și am pornit-o.

Din partea mea era în regulă ca moartea lui Steiner să fie trecută sub tăcere o vreme. Aveam timp să aflu dacă îi puteam spune lui Carmen Dravec și să pun mâna pe poza nud.

Era trecut de zece când am ajuns înapoi la Berglund, am parcat rabla și am urcat în apartament. Am stat sub duș o vreme, apoi mi-am pus pijamaua și mi-am preparat niște groguri. Mi-am îndreptat atenția către telefon de câteva ori, am vrut să sun să văd dacă Dravec era acasă, dar m-am gândit că poate era o idee bună să îl las în pace până a doua zi.

Am umplut o pipă și m-am așezat cu grogul în față și cu mica agendă albastră a lui Steiner.

Era codată, dar ordinea celor scrise și paragrafele duceau la o listă de nume și adrese. Erau peste patru sute cincizeci. Dacă aceea era lista cu cei fraieriți de Steiner, avea o mină de aur – pe lângă perspectiva șantajului.

Orice nume de pe listă putea fi criminalul. Nu-i invidiam pe polițiști pentru ce îi aștepta.

Am băut prea mult whisky încercând să descifrez codul. Pe la miezul nopții m-am dus la culcare și am visat un bărbat într-o haină chinezească, cu sânge pe ea, care urmărea o fată dezbrăcată, cu cercei lungi din jad, în timp ce eu încercam să fotografiez scena, cu un aparat care nu avea film în el.

5

Violets M'Gee m-a sunat dimineață, înainte să mă îmbrac, dar după ce am văzut ziarul și am constatat că nu era nimic despre Steiner în el. Vocea lui avea veselia cuiva care dormise bine și nu datora prea mulți bani.

– Ei bine, ce face băiatul? a început el.

I-am spus că sunt bine, cu excepția faptului că aveam mici probleme de procesare. A râs un pic absent, apoi vocea lui a devenit foarte relaxată.

– Tipul ăsta pe care l-am trimis la tine, Dravec, ai făcut ceva pentru el?

– Prea multă ploaie, am răspuns, dacă acela era un răspuns.

– Of-of. Părea un tip căruia i se întâmplă diverse. O mașină de-a lui plutește pe lângă debarcaderul Lido.

Am rămas mut, cu mâna încleștată pe receptor.

– Mda, a continuat M'Gee vesel. Un Cadillac frumos și nou plin cu nisip și apă... Oh, am uitat. E un tip în ea.

Am respirat încet, foarte încet.

– Dravec? am șoptit.

– Neah. Un tip tânăr. Pe Dravec încă nu l-am anunțat. Vrei să vii cu mine, să aruncăm o privire?

I-am spus că mi-ar plăcea.

– Dă-i bătaie. O să fiu în cușca mea.

Ras, îmbrăcat și mâncat, în vreo jumătate de oră am fost la County Building. L-am găsit pe M'Gee holbându-se la un perete galben, pe un mic birou galben, pe care nu erau decât pălăria lui M'Gee și un picior al lui M'Gee. Le-a luat pe amândouă de pe birou, am coborât în parcare și am urcat într-o mică limuzină neagră.

Ploaia se oprise în timpul nopții, iar dimineața era senină. În aer era suficientă răcoare să-ți facă viața simplă și plăcută, dacă nu aveai prea multe pe cap. Eu aveam.

Erau treizeci de mile până la Lido, iar primele zece prin trafic intens. M'Gee le-a făcut în trei sferturi de oră. În cele din urmă, a frânat și ne-am oprit în dreptul unei intrări boltite, dincolo de care se întindea un debarcader lung. Am coborât din mașină.

În fața intrării erau câteva automobile și o mână de oameni. Un polițist pe motocicletă îi oprea pe curioși să intre. M'Gee i-a arătat o stea din bronz și am pășit pe debarcader, unde se simțea un miros puternic, pe care nici două zile de ploaie nu-l îndepărtaseră.

– Uite-o, pe remorcher, a zis M'Gee.

La capătul debarcaderului era tras un remorcher negru. La proră, în fața timonei, se zărea ceva mare, verde și nichelat. În jur roiau câțiva indivizi.

Am coborât spre puntea remorcherului, cu pași alunecoși.

M'Gee a salutat un polițist în kaki și un alt bărbat în haine civile. Cei trei membri ai echipajului de pe remorcher s-au dus spre timonerie și s-au rezemat cu spatele de ea, privindu-ne.

Am examinat mașina. Bara din față era îndoită, plus un far și capacul radiatorului. Vopseaua și nichelul erau zgâriate de nisip, iar tapiseria, udă și neagră. Altfel, mașina nu arăta chiar atât de rău. Arăta ca o chestie mare și înclinată, în două nuanțe de verde și cu o dungă de culoarea vinului.

Eu și M'Gee ne-am uitat în interiorul automobilului. Un tânăr slab, brunet, arătos era căzut peste volan, cu capul într-un unghi ciudat față de restul corpului. Fața îi era de un alb-vinețiu. Ochii îi luceau slab sub pleoapele întredeschise. Gura deschisă avea în ea nisip. La tâmplă se găseau urme de sânge, pe care apa mării nu le spălase prea bine.

M'Gee s-a dat înapoi încet, a scos un sunet din gât și a început să mestece niște gumă cu aromă de violete, de la care îi venea și numele.

– Care e povestea? a întrebat el încet.

Polițistul în uniformă a arătat spre capătul debarcaderului. Niște zăbrele mici de un alb-murdar fuseseră rupte.

– A trecut pe acolo. Trebuie să se fi izbit destul de tare. Ploaia s-a oprit devreme aici, pe la nouă, iar lemnul rupt e uscat înăuntru. Asta înseamnă că s-a întâmplat după ce s-a oprit ploaia. Asta e tot ce știm, plus că a căzut în apă destul de adâncă, pentru că nu s-a făcut praf: cel puțin pe la jumătatea mareei, aș zice. Adică imediat ce s-a oprit ploaia. Era sub apă când au venit băieții să o pescuiască, azi-dimineață. Am adus remorcherul să o ridicăm. Apoi l-am găsit pe tipul mort.

Celălalt polițist a râcâit cu vârful piciorului pe punte. M'Gee s-a uitat la mine cu ochii lui mici de vulpe. Am privit în gol și n-am zis nimic.

– Destul de beat tipul ăla, a concluzionat M'Gee calm. Să facă pe grozavul singur prin ploaie. Cred că îi plăcea la nebunie să conducă. Mda – destul de beat.

– Beat pe naiba, a zis polițistul în civil. Frâna de mână e pe jumătate trasă, iar tipul e lovit pe o parte a capului. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că e crimă.

M'Gee s-a uitat la el politicos, apoi la tipul în uniformă.

– Ce crezi?

– Poate fi sinucidere. Are gâtul frânt și se putea răni la cap în cădere. Iar mâna lui se poate să fi lovit din întâmplare frâna. Totuși, înclin și eu spre crimă.

M'Gee a aprobat din cap.

– L-ați percheziționat? Știți cine e?

Cei doi polițiști s-au uitat la mine, apoi la echipajul de pe remorcher.

– OK. Lasă asta, a zis M'Gee. Știu cine e.

Un tip scund, cu ochelari, față obosită și o geantă neagră a venit încet de-a lungul debarcaderului și a coborât scările. A ales un

loc mai curat și a pus geanta jos. Și-a scos pălăria, și-a frecat ceafa și a zâmbit istovit.

– Uite, doctore! Acolo e pacientul tău, i-a zis M'Gee. A făcut scufundări sub debarcader azi-noapte. Asta e tot ce știm deocamdată.

Medicul legist s-a uitat ursuz la tipul mort din mașină. I-a luat capul cu degetele, l-a întors un pic, i-a pipăit coastele. I-a ridicat o mână inertă și i-a examinat unghiile. A lăsat-o să cadă, s-a dat înapoi și și-a luat geanta.

– Cam douăsprezece ore, s-a pronunțat el. Gât rupt, desigur. Mă îndoiesc că are apă în el. Mai bine l-ați scoate de acolo înainte să înceapă să pută. O să vă spun restul după ce îl am pe masă.

A privit în jur, a urcat iar scările și a luat-o de-a lungul debarcaderului. O ambulanță s-a poziționat lângă intrarea boltită de la capătul debarcaderului.

Cei doi polițiști au mormăit și l-au tras pe mort din mașină, apoi l-au întins pe punte, într-un loc care se vedea de pe plajă.

– Să mergem, mi-a zis M'Gee. Primul act al spectacolului s-a încheiat.

Ne-am luat la revedere, iar M'Gee le-a spus polițiștilor să-și țină gura până le va da el de veste. Ne-am întors la mica limuzină neagră și am plecat înapoi spre oraș, pe o autostradă curată, spălată de ploaie, pe lângă colinele joase din nisip alb-gălbui acoperite cu mușchi. Câțiva pescăruși s-au rotit și s-au năpustit asupra unei prăzi din valuri. Departe, pe mare, câteva iahturi albe păreau suspendate de cer.

Am lăsat în urmă câțiva kilometri fără să ne spunem nimic. Apoi, M'Gee și-a ridicat bărbia și m-a întrebat:

– Vreo idee?

– Nu chiar, am răspuns. Nu l-am mai văzut pe tip. Cine e?

– La dracu', credeam că tu o să-mi spui.

– Relaxează-te, Violets, am zis.

A mârâit, a ridicat din umeri și aproape că am ieșit de pe drum, în nisipul moale.

– Șoferul lui Dravec. Un tânăr pe nume Carl Owen. De unde știu? L-am avut în arest cu un an în urmă, sub acuzația de trafic de persoane. A fugit spre Yuma cu bunăciunea de fată a lui Dravec. Acesta s-a dus după ei, i-a adus înapoi și a dat totul în vileag. Apoi, fata a ajuns la el, iar în dimineața următoare bătrânul a dat năvală la noi și ne-a cearut să-i dăm drumul tipului. Zicea că tânărul ar fi vrut să se însoare cu ea, numai că ea nu voia. Apoi, ce să vezi, tipul s-a întors să lucreze pentru el și de atunci a rămas așa. Ce zici?

– Sună tipic pentru Dravec, am zis.

– Mda, dar se poate ca tipul să fi recidivat.

M'Gee avea păr cărunt, o bărbie noduroasă și gura țuguiată, cum faci când vrei să pupi copiii. M-am uitat la profilul lui și, brusc, m-am prins. Am râs.

– Crezi că Dravec l-a ucis? am întrebat.

– De ce nu? Tânărul se dă iar la fată, iar Dravec îl pocnește un pic prea tare. E un tip zdravăn și poate frânge ușor gâtul cuiva. Apoi se sperie. Duce mașina la Lido prin ploaie și o lasă să alunece la capătul debarcaderului. Crede că nu o să se afle. Sau poate nu se gândește deloc la asta. E prea tulburat.

– Adică și-a dat singur un șut în cur, am zis. Mai trebuia doar să meargă acasă pe jos, cincizeci de kilometri, prin ploaie.

– OK, continuă. Fă mișto de mine.

– Dravec l-a ucis, sigur, am zis. Dar jucau capra, iar Dravec a căzut peste el.

– OK, prietene. Într-o bună zi s-ar putea să vrei tu să ne jucăm.

– Ascultă, Violets, am zis serios. Dacă tânărul a fost omorât – și nici nu ești sigur că a fost crimă –, nu e genul de crimă pe care

ar face-o Dravec. El ar putea ucide pe cineva la nervi, dar l-ar lăsa acolo. Nu s-ar deranja atâta.

Mergeam fără țintă, în timp ce M'Gee reflecta la ce i-am spus.

– Ce prieten, s-a plâns el. Eu am o teorie și uite ce-i face. Mai bine nu te aduceam cu mine. La naiba cu tine. Mă duc după Dravec.

– Sigur, am fost de acord. Va trebui să faci asta. Dar Dravec nu l-a ucis pe tipul ăla. E prea moale s-o facă.

Era amiază când am ajuns înapoi în oraș. Nu mâncasem nimic seara, doar băusem whisky, iar dimineață ciugulisem un pic. Am coborât pe bulevard și l-am lăsat pe M'Gee să meargă singur la Dravec.

Mă interesa ce se întâmplase cu Carl Owen; dar nu mă interesa ideea că Dravec l-ar fi omorât.

Am luat prânzul la un birt și m-am uitat pe un ziar de după-amiază, ca de obicei. Nu mă așteptasem să văd ceva despre Steiner și nici n-am văzut.

După prânz m-am plimbat preț de vreo șase străzi, să arunc o privire la magazinul lui Steiner.

6

Avea doar o jumătate de vitrină, cealaltă jumătate fiind ocupată de un amanet. Proprietarul acestuia stătea în ușa lui, un evreu mare, cu păr alb și ochi negri, cu un diamant de vreo nouă carate pe mână. Un zâmbet slab, cu subînțeles, i-a apărut pe buze când am trecut de el spre magazinul lui Steiner.

Un covor gros albastru acoperea podeaua la Steiner, de la un perete la altul. Erau și fotolii albastre din piele, cu scrumiere

lângă ele. Câteva seturi de cărți legate în piele erau puse pe niște măsuțe înguste. Celelalte se aflau în spatele vitrinei. Un perete despărțitor cu o singură ușă separa partea din spate a magazinului, iar în colț, lângă ușă, la un birou mic cu o lampă cu abajur pe el, stătea o femeie.

S-a ridicat și a venit spre mine legănându-și coapsele subțiri acoperite de o rochie neagră strâmtă, dintr-un material care nu reflecta deloc lumina. Părul ei era de un blond-cenușiu, avea ochi verzui și gene date din belșug cu rimel. În urechi avea niște cercei negri mari; părul îi era dat după urechi. Unghiile erau vopsite în argintiu.

Mi-a oferit ceea ce ea considera un zâmbet de bun venit, iar eu l-am luat drept o grimasă.

– Vă ajut cu ceva?

Mi-am tras pălăria mai pe ochi și m-am foit. Am zis:

– Steiner?

– Nu va veni azi. Pot să vă arăt...

– Vând, am spus. Ceva ce vrea de mult timp.

Unghiile argintii au atins părul de după o ureche.

– Oh, un agent de vânzări... ei bine, poate că veniți mâine.

– E bolnav? Aș putea merge acasă, am sugerat plin de speranță. Ar vrea să vadă ce am.

Asta a iritat-o. A trebuit să-și țină respirația o clipă. Dar vocea ei era destul de calmă când a vorbit.

– Asta... asta nu v-ar fi de folos. E plecat din oraș azi.

Am aprobat din cap, am făcut o față dezamăgită, am dus mâna la pălărie și am vrut să mă întorc, când tânărul cu fața plină de coșuri, de noaptea trecută, și-a băgat capul pe ușa din dos. S-a tras înapoi imediat ce m-a văzut, dar nu înainte să apuc să zăresc niște cutii cu cărți în spatele lui, pe podeaua din odaia cealaltă.

Cutiile erau mici și deschise, iar cărțile puse în ele alandala. Un bărbat într-o salopetă nouă se agita pe lângă ele. O parte din stocul lui Steiner era mutat.

Am părăsit magazinul și m-am îndreptat spre colț, apoi m-am întors pe alee. În spatele magazinului lui Steiner era o camionetă mică neagră. Nu avea nicio inscripție pe ea. Prin obloanele laterale din sârmă se vedeau cutiile și, în timp ce mă uitam, a ieșit bărbatul în salopetă cu încă o cutie, pe care a aruncat-o peste celelalte.

M-am întors pe bulevard. Pe la jumătatea străzii, un tânăr cu o față foarte îngrijită citea o revistă, într-un taxi parcat. I-am fluturat o bancnotă și l-am întrebat:

– Vrei să urmărești o mașină?

S-a uitat la mine, a deschis ușa și a pus revista în spatele oglinzii de sus.

– Nimic mai simplu, șefu', a răspuns vesel.

Ne-am întors la capătul aleii și am așteptat lângă un hidrant.

Mai bine de zece cutii erau așezate în camionetă când bărbatul în salopetă nouă s-a urcat la volan și a pornit motorul. A coborât repede aleea și a luat-o la stânga, pe strada din capăt. Șoferul meu a făcut la fel. Camioneta a luat-o spre nord, către Garfield, apoi spre est. Mergea foarte repede, iar pe Garfield era trafic mare. Șoferul meu se ținea după el prea de la distanță.

Tocmai îi spuneam asta când camioneta s-a întors din nou spre nord și a ieșit de pe Garfield. Strada pe care întorsese se numea Brittany. Când am ajuns noi pe Brittany, nici urmă de camionetă.

Tipul cu față foarte îngrijită, care făcea pe șoferul meu, a scos niște sunete liniștitoare prin geamul din sticlă al taxiului și am continuat să mergem pe Brittany cu patru mile pe oră, uitându-ne după camionetă în spatele gardurilor vii. Am refuzat să mă las liniștit.

Brittany o lua un pic spre est și se intersecta cu următoarea stradă, Randall Place, pe o limbă de pământ unde era situat un bloc alb cu fața spre Randall Place și cu intrarea în garaj, pe Brittany. Treceam pe lângă el, iar șoferul meu îmi spunea că nu putea fi prea departe, când am zărit camioneta în garaj.

Am oprit în dreptul clădirii, iar eu am coborât și m-am dus la intrare.

Nu era nimeni acolo. Lângă perete se găsea un birou, care părea părăsit. Deasupra lui niște cutii poștale aurii pe care erau scrise nume.

Numele de la apartamentul 405 era Joseph Marty. Joe Marty îl chema pe tipul care cochetase cu Carmen Dravec până când tăticul ei îi dăduse cinci mii de dolari să plece și să se joace cu altcineva. Putea fi același Joe Marty.

Am coborât scările și am împins o ușă cu un geam din sticlă și cu gratii, care dădea în întunecimea garajului. Bărbatul în salopetă nouă așeza cutiile într-un lift.

M-am dus lângă el, am aprins o țigară și l-am privit. Nu prea i-a plăcut, dar n-a zis nimic. După un timp, am spus:

– Ai grijă la greutate, amice. E gândit doar pentru o jumătate de tonă. Unde merge?

– Marty, 405, a zis el, apoi a făcut o figură de parcă îi părea rău că o spusese.

– Bravo, am continuat. Se pare că sunt o grămadă de cărți bune.

Am urcat iar scările și am ieșit din clădire, apoi m-am dus la taxiul meu.

Ne-am întors în centru, la clădirea unde am un birou. I-am dat șoferului prea mulți bani, iar el mi-a dat o carte de vizită murdară, pe care am aruncat-o în scuipătoarea din alamă de lângă lifturi.

Dravec se rezema de perete în dreptul biroului meu.

7

După ploaie era cald și senin, dar el era îmbrăcat tot cu impermeabilul din velur legat cu un cordon, descheiat la nasturi, la fel cum erau și sacoul și vesta de dedesubt. Cravata era răsucită neglijent. Fața lui era ca o mască de chit, cu o barbă neagră și țepoasă.

Arăta groaznic.

Am descuiat ușa, l-am bătut pe umăr, l-am împins înăuntru și i-am dat un scaun să se așeze. Am scos o sticlă de whisky și am turnat două păhărele. Le-a băut pe amândouă, fără o vorbă. Apoi s-a cufundat în scaun, a închis ochii și a gemut, după care a scos un plic pătrat dintr-un buzunar interior. L-a lăsat pe birou și a pus mâna lui mare și păroasă pe el.

– Vești proaste despre Carl, i-am transmis. Am fost cu M'Gee azi-dimineață.

M-a privit absent. După un timp, a zis:

– Mda. Carl a fost un băiat bun. Nu ți-am spus prea multe despre el.

Am așteptat privind la plicul de sub mâna lui. L-a privit și el.

– Trebuie să te las să vezi, a mormăit.

L-a împins ușor peste birou și a ridicat mâna de pe el de parcă în felul ăsta renunța la tot ce făcea ca viața să merite a fi trăită. Două lacrimi s-au ivit în colțul ochilor și au alunecat pe obrajii lui nerași.

Am luat plicul pătrat și l-am examinat. Pe el era trecută adresa de acasă, cu un scris îngrijit, cu stilou, și avea un timbru de livrare specială. L-am deschis și m-am uitat la fotografia mică din interior.

Carmen Dravec stătea pe scaunul din lemn de tec al lui Steiner, doar cu cerceii din jad pe ea. Avea o privire mai nebunească decât o văzusem eu. M-am uitat pe spatele fotografiei, dar nu scria nimic, așa că am pus-o cu fața în jos pe birou.

– Spune-mi despre ea, am zis precaut.

Dravec și-a șters lacrimile cu mâneca, a pus palmele pe birou și s-a holbat la unghiile murdare. Degetele îi tremurau.

– M-a sunat un tip, mi-a vorbit cu voce stinsă. Zece miare pentru film și poze. Afacerea trebuie încheiată în seara asta, altfel dă marfa ziarelor de scandal.

– Ce tâmpenie, am zis. Un ziar de scandal nu le poate folosi, poate doar dacă însoțesc o poveste. Care e povestea?

Și-a ridicat privirea încet, ca și cum pleoapele îi erau foarte grele.

– Asta nu e tot. Tipul mi-a spus că mai e o belea. Și că mai bine aș veni repede, altfel o să-mi găsesc fata într-un frigider.

– Care e povestea, am întrebat din nou și mi-am umplut pipa. Ce zice Carmen?

A scuturat din capul mare și păros.

– Nu am întrebat-o. Nu am putut. Biata fetiță. Fără haine pe ea... Nu, nu am putut... Presupun că încă nu ai făcut nimic în privința lui Steiner.

– N-a fost nevoie, am zis. Cineva mi-a luat-o înainte.

S-a holbat la mine cu gura deschisă, fără să înțeleagă. Era evident că nu știa nimic despre noaptea trecută.

– Carmen a ieșit seara trecută? am întrebat cu indiferență.

Încă se holba, cu gura deschisă, bâjbâind prin mintea lui.

– Nu. E bolnavă. Era bolnavă în pat, când am ajuns acasă. Nu iese deloc... Ce vrei să spui – despre Steiner?

M-am întins după sticla de whisky și am turnat câte un pahar. Apoi mi-am aprins pipa.

– Steiner e mort, am spus. Cineva s-a săturat de jocurile lui și l-a ciuruit. Aseară, când ploua.

– Iisuse, a exclamat el uimit. Erai acolo?

Am scuturat din cap.

– Nu eu. Carmen era acolo. Asta e beleaua de care ți-a zis tipul ăla. Nu ea l-a împușcat, desigur.

Fața lui Dravec s-a înroșit de furie. Și-a strâns pumnii. Respira gâjâit, iar pulsul i se vedea pe o parte a gâtului.

– Nu e adevărat! E bolnavă. Nu iese deloc. Era bolnavă în pat, când am ajuns acasă!

– Mi-ai spus asta, i-am zis. Nu e adevărat. Chiar eu am adus-o pe Carmen acasă. Menajera știe, doar că încearcă să se comporte decent. Carmen era acasă la Steiner, iar eu mă uitam de afară. S-a descărcat o armă și cineva a fugit. Nu l-am văzut. Carmen era prea beată să îl vadă. De asta e bolnavă.

Ochii lui au încercat să se concentreze pe fața mea, dar erau absenți și goi, ca și cum lumina din spatele lor murise. S-a prins de brațele scaunului. Încheieturile mâinilor încleștate i s-au albit.

– Ea nu-mi spune, a șoptit el. Nu-mi spune. Mie, care aș face orice pentru ea.

Nu era pic de emoție în vocea lui; doar extenuarea disperării.

A împins scaunul un pic în spate.

– Mă duc să aduc banii, a continuat. Zece miare. Poate că tipul nu va vorbi.

Apoi a cedat. Capul lui mare și neîngrijit i-a căzut pe birou, iar suspinele îi scuturau tot corpul. M-am ridicat, am ocolit biroul și l-am bătut pe umăr, fără să scot un cuvânt. După un timp, și-a ridicat fața acoperită de lacrimi și mi-a apucat mâna.

– Doamne, ești un băiat bun, a suspinat.

– Și încă nu știi nimic.

Mi-am tras mâna din a lui, i-am turnat de băut și l-am ajutat să ducă paharul la gură. Apoi i l-am luat din mână și l-am pus pe birou. M-am așezat din nou.

– Trebuie să-ți aduni puterile, i-am zis serios. Polițiștii nu știu încă de Steiner. Am dus-o pe Carmen acasă și mi-am ținut gura. Am vrut să vă dau timp, ție și lui Carmen. Asta mă bagă pe mine în rahat. Trebuie să-ți faci partea ta de treabă.

A aprobat din cap încet.

– Da, fac cum zici – orice.

– Pregătește banii, am rostit. Așteaptă telefonul. Am niște idei și s-ar putea să nu ai nevoie de ei. Dar nu e momentul să fii șmecher... Pregătește banii, fii pe fază și ține-ți gura. Lasă restul în seama mea. Poți?

– Da, a răspuns. Iisuse, ești un băiat de treabă.

– Nu vorbi cu Carmen, am spus eu. Cu cât își amintește mai puțin din beția ei, cu atât mai bine. Poza asta... – am pus mâna pe dosul pozei de pe birou – arată că cineva lucra cu Steiner. Trebuie să-l prindem și încă repede, chiar dacă asta te costă zece miare.

S-a ridicat încet.

– Nu contează. Sunt doar bani. Mă duc să-i iau. Apoi mă duc acasă. Tu fă ce vrei să faci. Eu fac ce zici tu.

Mi-a apucat mâna din nou, a scuturat-o și a ieșit încet din birou. I-am auzit pașii grei pe hol.

Am băut repede câteva păhărele și mi-am șters fața.

8

M-am dus încet cu Chryslerul meu în sus pe La Verne Terrace, spre casa lui Steiner.

La lumina zilei am putut să văd panta care cobora dealul și scările din lemn pe care trebuie să fi fugit ucigașul. Strada de dedesubt era

aproape la fel de îngustă ca o alee. Pe ea se aflau două case mici, nu chiar aproape de cea a lui Steiner. Cu zgomotul făcut de ploaie, mă îndoiam că cineva din acele case dăduse prea mare atenție împușcăturilor.

Casa lui Steiner părea liniștită sub soarele după-amiezii. Țiglele nevopsite de pe acoperiș erau încă ude de la ploaie. Copacii de pe cealaltă parte a străzii aveau frunze noi. Nu era nicio mașină pe stradă.

Ceva s-a mișcat în spatele gardului viu care proteja ușa din față a lui Steiner.

Și-a făcut apariția Carmen Dravec, într-o haină verde și alb ecosez, fără pălărie, apoi s-a oprit brusc, s-a uitat la mine cu ochii mari, ca și cum n-ar fi auzit mașina. S-a dus repede înapoia gardului viu. Am înaintat și am parcat în fața casei părăsite.

Am coborât și m-am întors. În lumina soarelui, părea periculos să fac asta.

Am trecut de gardul viu, iar fata stătea acolo foarte încordată și tăcută, lângă ușa pe jumătate deschisă. Și-a dus încet o mână la gură, iar dinții ei au mușcat dintr-un deget mare ce arăta caraghios, ca un deget în plus. În ochii speriați pâlpâiau flăcări purpurii.

Am împins-o înapoi în casă, fără să spun nimic, și am închis ușa. Înăuntru, am stat și ne-am privit reciproc. A lăsat mâna în jos încet și a încercat să zâmbească. Apoi fața i-a devenit complet inexpresivă și arăta la fel de inteligentă ca o cutie de pantofi.

Am zis, încercând să vorbesc blând:

– Calmează-te. Îți sunt prieten. Așază-te pe scaunul ăla de la birou. Sunt prieten cu tatăl tău. Nu te panica.

S-a dus și s-a așezat pe perna galbenă de pe scaunul negru de la biroul lui Steiner.

Locul părea decadent și lipsit de culoare la lumina zilei. Încă mirosea a eter.

Carmen și-a lins colțurile gurii cu vârful limbii albicioase. Ochii ei negri erau tâmpi și mai degrabă uimiți decât speriați. Am răsucit între degete o țigară și am dat la o parte niște cărți, să mă așez pe marginea biroului. Am aprins țigara, am pufăit încet pentru o clipă, apoi am întrebat:

– Ce faci aici?

S-a uitat în jos la haina ei și n-a răspuns. Am încercat din nou.

– Cât îți amintești de noaptea trecută?

La asta a răspuns:

– Ce să-mi amintesc? Mi-a fost rău aseară – acasă.

Vocea ei era guturală, precaută, abia am auzit-o.

– Înainte de asta, am zis. Înainte să te duc eu acasă. Aici.

O roșeață ușoară i-a urcat dinspre gât. A făcut ochii mari.

– Tu... tu ai fost? s-a mirat și a început să-și roadă iar degetul mare.

– Da, eu am fost. Cât îți amintești?

– Ești polițist?

– Nu. Ți-am spus că sunt prieten cu tatăl tău.

– Nu ești polițist?

– Nu.

În sfârșit, a priceput. A lăsat să-i scape un oftat lung.

– Ce... ce vrei?

– Cine l-a omorât?

Umerii i s-au strâns în haina ecosez, dar pe chipul ei nu s-a schimbat nimic. Încet, și-a furișat privirea.

– Cine... cine mai știe?

– Despre Steiner? Nu știu. Nu poliția, altfel ar fi cineva aici. Poate că Marty.

Era doar o încercare a mea, dar a reușit să scoată din ea un țipăt brusc și ascuțit.

– Marty!

Am tăcut amândoi o clipă. Eu am pufăit din țigară, iar ea și-a ros degetul.

– Nu face pe deșteapta, am zis. Marty l-a omorât?

A lăsat bărbia în jos un pic.

– Da.

– De ce?

– Nu... nu știu.

– L-ai văzut des în ultima vreme?

Și-a încordat mâinile.

– Doar o dată sau de două ori.

– Știi unde stă?

– Da! mi-a trântit-o.

– Ce e? Credeam că îți place Marty.

– Îl urăsc! aproape că a țipat.

– Atunci o să-ți placă să-l aranjezi, am zis.

La asta a albit. A trebuit să-i explic.

– Adică, ești dispusă să spui poliției că a fost Marty?

O panică bruscă i-a cuprins privirea.

– Dacă distrug poza nud, am spus liniștitor.

A chicotit.

Asta m-a făcut să mă simt ciudat. Dacă ar fi țipat sau dacă ar fi pălit sau chiar ar fi leșinat, ar fi fost destul de firesc. Dar ea doar a chicotit.

A început să-mi displacă expresia ei. Doar privind-o aveam impresia că eram fraier.

Chicotelile ei au continuat, înconjurând camera precum șobolanii. Treptat, au devenit isterice. M-am dat jos de pe birou, am făcut un pas spre ea și am plesnit-o peste față.

– Exact ca noaptea trecută, am zis.

Chicotelile s-au oprit brusc și a reînceput ronțăitul degetului mare. Se pare că tot nu o deranjau pălmuielile mele. M-am așezat din nou pe capătul biroului.

– Ai venit să cauți filmul din aparat – pentru poza în costumul Evei, i-am zis.

A ridicat bărbia, apoi a coborât-o din nou.

– Prea târziu. L-am căutat eu aseară. Nu mai era. Marty probabil că îl are. Nu faci mișto de mine cu Marty?

A scuturat din cap hotărâtă. S-a ridicat încet de pe scaun. Își îngustase ochii negri ca tăciunele și goi ca o cochilie de scoică.

– O să plec acum, a comentat, de parcă fusese la un ceai.

S-a dus spre ușă și era pe cale să o deschidă, când pe deal a apărut o mașină și s-a oprit în fața casei. Cineva a coborât din ea.

S-a întors și s-a uitat la mine îngrozită.

Ușa s-a deschis calm și un bărbat s-a oprit să ne privească.

9

Era un tip cu o față ascuțită, într-un costum maro și cu o pălărie neagră. Manșeta de la mâneca stângă îi era îndoită și prinsă cu un ac de siguranță mare și negru.

Și-a scos pălăria, a închis ușa împingând-o cu umărul și a privit-o pe Carmen cu un zâmbet amabil. Avea păr negru tuns scurt și un craniu osos. Hainele îi veneau bine. Nu părea dur.

– Eu sunt Guy Slade, s-a prezentat el. Scuzați intrarea neanunțată. Soneria nu funcționează. Steiner e pe aici?

Nu încercase soneria. Carmen s-a uitat la el absentă, apoi la mine, apoi din nou la Slade. Și-a lins buzele, dar n-a spus nimic.

– Steiner nu e aici, domnule Slade, i-am răspuns eu. Chiar nu știm unde e.

A aprobat din cap și și-a atins bărbia lungă cu borul pălăriei.

– Sunteți prieteni cu el?

– Doar am trecut să luăm o carte, am spus și i-am întors zâmbetul. Ușa era pe jumătate deschisă. Am bătut, apoi am intrat. Ca și dumneavoastră.

– Înțeleg, a rostit Slade gânditor. Foarte simplu.

Eu n-am zis nimic. Carmen n-a zis nimic. Ea se uita fix la mâneca lui.

– O carte, hm? a continuat Slade.

Felul în care a spus-o era sugestiv. Poate că știa despre afacerea lui Steiner. M-am dus spre ușă.

– Doar că dumneavoastră n-ați bătut, am zis.

A zâmbit, cu o ușoară jenă.

– Așa e. Trebuia să fi bătut. Scuze.

– Ei bine, noi o luăm din loc, am spus pe un ton indiferent.

Am luat-o pe Carmen de braț.

– Vreun mesaj, dacă Steiner se întoarce? a întrebat Slade mieros.

– Nu vrem să vă deranjați.

– Păcat, a adăugat el pe un ton insinuant.

I-am dat drumul brațului fetei și m-am îndepărtat încet câțiva pași. Slade încă avea pălăria în mână. Nu s-a mișcat. Ochii lui adânciți au sclipit mulțumiți.

Am deschis ușa din nou.

Slade a zis:

– Fata poate pleca. Dar aș vrea să vorbesc cu tine o clipă.

M-am uitat la el încercând să nu par foarte uimit.

– Glumeț, hm? a zis el prietenos.

Carmen a scos brusc un sunet și a fugit afară. Într-o clipă, am auzit-o alergând în jos pe deal. Nu-i văzusem mașina, dar am presupus că era prin apropiere.

– Ce dracu'...

– Las-o baltă, m-a întrerupt Slade cu răceală. Ceva nu e în regulă aici. O să aflu ce anume.

A început să se plimbe prin cameră absent – prea absent. Se încrunta și nu prea mă băga în seamă. Asta m-a pus pe gânduri. Am aruncat o privire rapidă pe fereastră, dar n-am văzut decât capota mașinii lui, peste gardul viu.

Slade a găsit pe birou carafa de seara trecută și două pahare din sticlă purpurie. A mirosit unul dintre ele. Un zâmbet dezgustat i-a încrețit buzele subțiri.

– Pește mârșav, a zis el pe un ton sec.

S-a uitat la cărțile de pe birou, a atins una sau două, a înconjurat biroul și a ajuns în fața totemului. S-a uitat la el. Apoi ochii i-au căzut pe podea, pe covorul subțire care fusese pus peste locul unde se aflase corpul lui Steiner. Slade a dat la o parte covorul cu piciorul și, brusc, s-a încordat.

Juca bine – sau Slade avea un nas care mi-ar fi fost de folos în treburile mele. Nu eram sigur care dintre variante era – încă. Dar mi-a dat de gândit.

S-a aplecat încet și s-a lăsat pe genunchi. Era parțial ascuns de birou.

Am scos ușor arma de sub braț și mi-am pus ambele mâini la spate, apoi m-am rezemat de perete.

S-a auzit o exclamație ascuțită și rapidă, apoi Slade a sărit în picioare. Brațul lui a zvâcnit. Un Luger negru și lung a apărut în mâna lui. Nu m-am mișcat. Slade ținea Lugerul cu degete lungi și palide, nu îndreptat spre mine, nu îndreptat spre ceva anume.

– Sânge, a vorbit încet, grav, cu ochii negri înfundați în orbite acum serioși. Sânge pe jos, acolo, sub covor. Mult sânge.

I-am zâmbit.

– Am observat, am zis. E sânge vechi. Sânge uscat.

A alunecat într-o parte, spre scaunul negru din spatele biroului lui Steiner și a tras către el telefonul, cu Lugerul. S-a încruntat spre telefon, apoi spre mine.

– Cred că o să chemăm poliția, a spus.

– N-am nimic împotrivă.

Ochii lui Slade s-au îngustat, iar privirea lui a devenit foarte dură. Nu-i plăcea că eram de acord cu el. Aparențele dispăruseră și lăsaseră să se vadă doar un tip bine îmbrăcat cu un Luger. Arăta ca și cum știa să îl folosească.

– Cine dracu' ești? a mârâit.

– Un detectiv. Numele nu e important. Fata e clienta mea. Steiner o călărea cu un șantaj. Am venit să vorbim cu el. Nu era aici.

– Doar ați trecut pe aici, hm?

– Exact. Și? Credeți că l-am împușcat pe Steiner, domnule Slade?

A zâmbit slab, dar n-a zis nimic.

– Sau credeți că Steiner a împușcat pe cineva și a fugit? am sugerat.

– Steiner nu a împușcat pe nimeni, a zis Slade. Steiner nu are tupeul unui drogat.

– Nu vedeți pe cineva aici, nu? Poate că Steiner a avut o puicuță la cină și îi place să-și omoare puicuțele.

– Nu înțeleg. Nu vă înțeleg jocul.

Am zâmbit din nou.

– Haideți, chemați-vă prietenii din centru. Dumneavoastră veți fi cel căruia nu o să-i placă reacția lor.

S-a gândit la asta fără să-și clintească un mușchi. A strâns din buze.

– De ce? a întrebat în cele din urmă, pe un ton precaut.

Am răspuns:

– Vă cunosc, domnule Slade. Aveți clubul Aladdin, de pe Palisades. Jocuri de noroc. Lumini discrete, haine de seară și un bufet-restaurant. Îl cunoașteți pe Steiner suficient de bine să intrați în casa lui fără să bateți. Afacerea lui Steiner avea nevoie de un pic de protecție din când în când. Dumneavoastră i-o puteați asigura.

Degetul lui Slade s-a încordat pe Luger, apoi s-a relaxat. A pus Lugerul pe birou, dar a rămas cu degetul pe el. Gura lui a devenit o grimasă tensionată.

– Cineva l-a aranjat pe Steiner, a zis moale, iar vocea și expresia de pe fața lui păreau să aparțină unor persoane diferite. Nu a venit azi la magazin. Nu a răspuns la telefon. Am venit să văd ce se întâmplă.

– Mă bucur să aud că nu l-ați împușcat chiar dumneavoastră pe Steiner, am spus.

Lugerul s-a ridicat și s-a îndreptat spre pieptul meu.

– Pune-l jos, Slade. Nu știi destule ca să începi să dai din gură. Vesta antiglonț e o chestie cu care a trebuit să mă obișnuiesc. Pune-l jos. O să-ți spun ceva, dacă nu știi. Cineva muta azi cărțile lui Steiner din magazin – cărțile cu care făcea adevărata afacere.

Slade a pus arma pe birou pentru a doua oară. S-a lăsat pe spate și s-a luptat să-și ia un aer amiabil.

– Ascult, a glăsuit.

– Și eu cred că cineva l-a aranjat pe Steiner. Cred că sângele ăla e al lui. Faptul că îi sunt luate cărțile de la magazin ne dă un motiv să credem că și corpul lui a fost luat de aici. Cineva preia afacerea și nu vrea ca Steiner să fie găsit până nu e totul aranjat. Oricine ar fi, trebuia să fi curățat sângele. Dar n-a făcut-o.

Slade a ascultat tăcut. Sprâncenele lui făceau unghiuri ascuțite pe pielea albă a frunții.

Am continuat:

– Să îl omori pe Steiner pentru a pune mâna pe afacerea lui e o prostie și nu sunt sigur că așa s-a întâmplat. Dar sunt sigur că cine a luat cărțile știe de asta și că blonda din magazin e speriată de moarte de ceva.

– Altceva? a întrebat Slade pe un ton neutru.

– Deocamdată nu. Există o pistă a unui scandal cu droguri, pe care vreau să o urmez. Dacă reușesc, s-ar putea să-ți spun unde.

– Acum ar fi mai bine, a zis Slade.

Apoi și-a strâns buzele și a fluierat de două ori.

Am tresărit. Ușa unei mașini s-a auzit afară. Pași.

Am scos arma de la spate. Fața lui Slade s-a strâmbat, iar mâna lui a țâșnit după Luger.

– Nu-l atinge! i-am strigat.

Și-a încordat picioarele și s-a aplecat, cu mâna pe armă, dar fără să o ia. L-am ocolit și m-am dus spre hol, dar m-am întors când doi bărbați au intrat în cameră.

Unul avea păr roșcat scurt, o față albă ridată, ochi neastâmpărați. Celălalt era, evident, un boxer; un tip arătos, cu excepția nasului turtit și a unei urechi umflate ca o bâtă.

Nici unul dintre nou-veniți nu avea vreo armă la vedere. S-au oprit uimiți.

Eu am rămas în spatele lui Slade. Acesta era aplecat peste birou și nu s-a clintit.

Gura boxerului s-a deschis într-un mârâit și și-a arătat dinții albi și ascuțiți. Roșcatul părea nesigur și speriat.

Slade avea tupeu, nu glumă. Cu voce foarte calmă, joasă, dar foarte hotărâtă, a concluzionat:

– Tipul ăsta l-a împușcat pe Steiner, băieți. Luați-l!

Roșcatul și-a mușcat buza de jos și a zvâcnit după ceva ținut sub brațul stâng. Dar n-a apucat. Eram pregătit. L-am împușcat în umărul drept, deși nu mi-a plăcut să fac asta. Arma a făcut un zgomot puternic în cameră. Mi s-a părut că s-a auzit în tot orașul. Roșcatul s-a lăsat la podea, s-a chircit și s-a zbătut de parcă îl împușcasem în burtă.

Boxerul nu s-a mișcat. Probabil, știa că nu era suficient de rapid. Slade și-a luat Lugerul și a vrut să se întoarcă. Am făcut un pas și l-am lovit după ureche. A căzut peste birou, iar Lugerul s-a descărcat într-un vraf de cărți.

Slade n-a auzit ce am zis:

– Urăsc să lovesc pe la spate un om înarmat, Slade. Și nu mă dau în vânt după spectacol. Tu m-ai obligat.

Boxerul mi-a zâmbit și a spus:

– OK, amice. Acum ce urmează?

– Vreau să ies de aici, fără alte împușcături, dacă se poate. Sau pot sta până apar polițiștii. Mi-e totuna.

S-a gândit la asta foarte calm. Roșcatul gemea pe jos. Slade era țeapăn.

Boxerul a ridicat mâinile foarte încet și le-a împreunat după gât. A zis nonșalant:

– Nu știu despre ce e vorba și nu-mi pasă deloc unde mergi și ce faci. Iar asta nu e tocmai ideea mea de petrecere. Dispari!

– Ești un tip înțelept. Mai deștept decât șeful tău.

Am înconjurat biroul și am luat-o pe margine, spre ușă. Boxerul s-a întors încet, m-a privit, tot cu mâinile la ceafă. Avea pe față un zâmbet ironic, aproape natural. M-am furișat pe ușă, am făcut o mică oprire la gaura din gardul viu, apoi am urcat dealul, așteptându-mă să zboare vreun glonț după mine. Nu s-a întâmplat.

Am sărit în Chrysler și am luat-o repede spre poalele dealului, apoi am dispărut din zonă.

10

Era trecut de cinci când am oprit vizavi de blocul de pe Randall Place. La câteva ferestre se vedeau deja lumini aprinse, iar radiourile duduiau discordant pe diferite programe. Am urcat cu liftul la etajul patru. Apartamentul 405 era la capătul unui hol lung cu mochetă verde și lambriuri de culoarea fildeșului. O adiere ușoară se simțea pe hol, de la ușa deschisă ce dădea spre scara de incendiu.

Lângă ușa cu numărul 405 era un buton mic ivoriu. Am apăsat ușor.

După mult timp, un bărbat s-a ițit în prag. Era înalt, slab, cu ochi căprui și o față închisă la culoare. Părul sârmos îi pornea din creștetul capului, dând impresia unei frunți foarte bombate. Ochii lui căprui m-au cercetat impersonal.

– Steiner?

Chipul bărbatului n-a avut nicio tresărire. A scos la vedere o țigară pe care și-a pus-o încet între buzele maronii. Un nor de fum a venit spre mine, urmat de cuvintele rostite fără grabă, cu o voce calmă, fără vreo inflexiune:

– Cum ai spus?

– Steiner. Harold Hardwicke Steiner. Tipul cu cărțile.

Bărbatul a aprobat din cap. A cântărit remarca mea. S-a uitat spre vârful țigării și a continuat:

– Cred că îl știu. Dar nu vine pe aici. Cine te-a trimis?

Am zâmbit. Nu i-a plăcut asta.

– Tu ești Marty?

Fața maronie s-a crispat.

– Și ce? Ai vreo șustă sau doar te distrezi?

Am întins tacticos piciorul stâng, astfel încât să nu poată trânti ușa.

– Ai cărțile, am zis. Eu am lista cu fraierii. Ce-ar fi să vorbim?

Marty nu și-a luat ochii de la fața mea. Mâna dreaptă i-a dispărut îndărătul ușii, iar tresărirea umărului său trăda o mișcare ascunsă. Din cameră s-a auzit un zgomot slab – foarte slab. Sunetul unui inel de draperie alunecând ușor pe șină.

Apoi a deschis larg ușa.

– De ce nu? Dacă zici că ai ceva, a spus ironic.

Am pășit pe lângă el și am intrat. Era o cameră veselă, cu câteva piese de mobilier de calitate. Pe peretele opus, ferestre mari dădeau spre o verandă la poalele dealului, care deja devenea vinețiu în lumina amurgului. Aproape de fereastră era o ușă închisă. O altă ușă, pe același perete, spre capătul camerei, era mascată de draperii.

Am luat loc pe o canapea amplasată de-a lungul peretelui pe care nu erau uși. Marty a închis ușa și s-a dus spre un birou înalt din lemn de stejar, prins în nituri pătrate. O cutie de trabucuri din lemn de cedru, suflată cu aur, se găsea pe partea mai joasă a biroului. Marty a luat-o, fără să mă scape din ochi, și a adus-o pe măsuța de lângă fotoliu. S-a așezat pe el.

Mi-am pus pălăria alături, mi-am deschis nasturele de sus al hainei și am zâmbit spre Marty.

– Ei bine, ascult, a consimțit.

Și-a stins țigara, a ridicat capacul humidorului și a scos două trabucuri.

– Trabuc? a întrebat relaxat și mi-a aruncat unul.

M-am întins să-l prind, iar asta a fost greșeala mea. Marty l-a azvârlit pe celălalt în cutie și iute a scos la iveală o armă.

M-am uitat cuminte la ea. Era un Colt negru de poliție, un .38. Am rămas fără cuvinte în clipa aceea.

– Ridică-te o clipă și oprește-te la doi metri. Poți respira cât faci asta.

Vocea lui era intenționat relaxată.

Fierbeam pe dinăuntru, dar i-am zîmbit.

– Ești al doilea tip pe ziua de azi care crede că dacă are o armă în mână înseamnă că ține frâiele lumii. Las-o deoparte și hai să vorbim.

Sprâncenele lui Marty s-au încruntat și a împins bărbia în față. Ochii lui căprui erau un pic neliniștiți.

Ne-am privit unul pe altul. M-am prefăcut că nu văd pantoful negru ascuțit care ieșea de sub draperia de la ușa din stânga mea.

Marty purta un costum albastru-închis, o cămașă albastră și cravată neagră. Fața lui maronie părea sumbră în culorile alea închise. A zis încet, cu o voce plictisită:

– Nu mă înțelege greșit. Nu sunt un tip dur – doar precaut. Nu știu niciun afurisit de lucru despre tine. Ai putea fi un criminal.

– Nu ești suficient de precaut, am spus. Povestea cu cărțile a fost jalnică.

A inspirat lung și a expirat încet. Apoi s-a lăsat pe spate, și-a încrucișat picioarele lungi și a pus Coltul pe genunchi.

– Nu te amăgi crezând că nu o să-l folosesc, dacă trebuie. Care e povestea ta?

– Spune-i prietenei tale cu pantofi ascuțiți să iasă, am adăugat. O să obosească ținându-și respirația.

Fără să se uite într-acolo, Marty a strigat:

– Ieși, Agnes.

Draperiile s-au dat la o parte și blonda cu ochi verzi de la magazinul lui Steiner ni s-a alăturat. Nu am fost foarte surprins să o văd acolo. Ea m-a privit încruntată.

– Știam al naibii de bine că ești o belea, a comentat ea furioasă. I-am spus lui Joe să aibă grijă.

– Termină, i-a trântit-o Marty. Joe e suficient de atent. Aprinde niște lumini, să văd să-l împrăștii pe tipul ăsta, dacă e cazul.

Blonda a aprins o lampă mare cu picior, cu un abajur roșu pătrățos. S-a așezat sub ea, pe un scaun mare din velur, cu un zâmbet încordat pe față. Era atât de speriată încât era pe cale să cedeze.

Mi-am amintit de trabucul pe care îl țineam în mână și l-am băgat în gură. Coltul lui Marty era îndreptat fix spre mine. Am scos chibriturile și am aprins trabucul.

Am pufăit și am zis printre rotocoale:

– Lista cu fraieri e cifrată. Așa că nu pot citi numele încă, dar sunt cam cinci sute. Tu ai doisprezece cutii cu cărți, să zicem trei sute. Mai sunt multe împrumutate. Cam cinci sute în total, la o primă estimare. Dacă lista e actuală și poți duce cărțile unde trebuie, ar însemna un sfert de milion de închirieri. Să spunem că tariful de închiriere e mic – un dolar, de exemplu. E cam mic, dar să zicem un dolar. Motiv suficient să împuști un tip.

Blonda a țipat ascuțit:

– Ești nebun, dacă...

– Gura! s-a răstit Marty la ea.

Blonda a tăcut și și-a rezemat capul pe spătarul scaunului. Fața ei era contorsionată de încordare.

– Nu e o afacere pentru oricine, am continuat. Trebuie să ai încredere și să fii hotărât. Personal, cred că șantajul e o greșeală. Eu zic să renunțăm la asta.

Privirea căpruie a lui Marty mă fixa cu răceală.

– Ești un tip amuzant, a tărăgănat încet. Cine are afacerea asta drăguță?

– Tu, am replicat eu. Sau ești pe-aproape.

Marty n-a zis nimic.

– L-ai împușcat pe Steiner să pui mâna pe ea, am zis. Azi-noapte, când ploua. Era o vreme numai bună pentru împușcături. Problema e că nu era singur când s-a întâmplat. Fie nu ai văzut asta, fie te-ai speriat. Ai fugit. Dar ai avut suficient tupeu să te întorci și să ascunzi undeva cadavrul – să poți face ordine la cărți înainte să se afle.

Blonda a scos un sunet gâtuit, apoi și-a întors fața, holbându-se la perete. Unghiile argintii i-au intrat în palme. Dinții îi mușcau buzele.

Marty nici n-a clipit. Nu s-a mișcat nici el, nici Coltul din mâna lui. Fața lui maronie era la fel de inertă ca o bucată de lemn sculptat.

– Băiete, da' știu că riști, a zis încet, în cele din urmă. Ai un noroc al naibii că nu eu l-am omorât pe Steiner.

I-am zâmbit fără prea multă veselie.

– Sau poate că da, am ripostat.

Vocea lui Marty era un murmur înfundat.

– Crezi că m-ai aranjat, hm?

– Categoric.

– Cum așa?

– E cineva care va depune mărturie.

Atunci, Marty a înjurat.

– Afurisita aia mică. O să... la dracu' cu ea!

N-am zis nimic. L-am lăsat să rumege. Fața i s-a înseninat repede, a pus Coltul pe masă, la îndemână.

– Nu pari un trișor, îi cunosc pe trișori, a comentat încet, cu ochii sclipind pe sub pleoapele închise la culoare. Și nu văd vreun polițist pe aici. Ce vrei?

Am tras din trabuc, stând cu ochii pe mâna lui de lângă armă.

– Filmul din camera de fotografiat a lui Steiner. Toate pozele care au fost făcute. Chiar acum, chiar aici. Le ai – pentru că doar așa puteai ști cine a fost acolo noaptea trecută.

Marty și-a întors capul încet și s-a uitat la Agnes. Fața ei era încă îndreptată spre perete, iar unghiile încă înfipte în palme. Marty m-a privit din nou.

– Ești departe de adevăr, băiete, mi-a zis.

Am scuturat din cap.

– Nu. Ești încolțit, Marty. Poți fi ușor acuzat de omor. E firesc. Dacă fata spune povestea, pozele nu vor mai conta. Dar nu vrea să o spună.

– Ești detectiv? a întrebat.

– Da.

– Cum ai dat de mine?

– Eram pe urmele lui Steiner. El îl lucra pe Dravec. Lui Dravec îi lipsesc niște bani. Tu ai o parte din ei. Am urmărit cărțile de la magazinul lui Steiner până aici. Restul a fost ușor când am aflat povestea fetei.

– Ea susține că eu l-am împușcat pe Steiner?

Am aprobat din cap.

– Dar e posibil să fi greșit.

Marty a oftat.

– Ea mă urăște, a zis. Am respins-o. Am fost plătit să fac asta, dar aș fi făcut-o oricum. E prea nebună pentru mine.

– Dă-mi pozele, Marty.

S-a ridicat, a privit în jos spre Colt, l-a pus în buzunarul lui lateral. A ridicat mâna încet spre buzunarul de la piept.

Cineva a sunat la ușă. Insistent.

11

Lui Marty nu i-a plăcut asta. Și-a prins buza de jos cu dinții, iar sprâncenele i s-au încruntat. Toată fața lui exprima răutate.

Soneria a continuat să bâzâie.

Blonda s-a ridicat repede. Tensiunea o îmbătrânea și o urâțea.

Cu ochii pe mine, Marty a deschis un sertar de la biroul înalt și a scos un automat mic, cu mâner alb. I l-a întins blondei. Ea a venit spre el și l-a luat prudentă, fără să-i placă.

– Stai jos lângă detectiv, a zis el. Ține arma îndreptată spre el. Dacă face pe deșteptul, bagă câteva gloanțe în el.

Blonda s-a așezat pe canapea, la un metru de mine, la capătul dinspre ușă. A sprijinit arma de piciorul meu. Nu mi-a plăcut privirea nebunească din ochii ei verzi.

Bâzâitul soneriei s-a oprit și cineva a început să bată repede și nerăbdător. Marty s-a dus și a deschis. Și-a strecurat mâna dreaptă în buzunarul sacoului și a deschis ușa cu stânga, lovind-o repede de perete.

Carmen Dravec l-a împins înapoi în cameră cu țeava unui revolver mic împungându-i fața maronie.

Marty s-a dat înapoi ușor și încet. Gura îi era deschisă și o expresie de panică i se întipărise pe față. O cunoștea destul de bine pe Carmen.

Carmen a închis ușa, apoi a înaintat cu arma ei mică. Nu se concentra decât asupra lui Marty, părea că nu-l vede decât pe Marty. Avea o privire de drogată.

Pe blondă a străbătut-o un fior din cap până-n picioare și a întors automatul cu mâner alb spre Carmen. Eu mi-am tras mâna și am apucat-o, mi-am încleștat degetele pe mâna ei și am pus piedica armei.

A urmat o încăierare scurtă, căreia nici Marty, nici Carmen nu i-au dat atenție, și am luat arma.

Blonda respira greu și se holba la Carmen Dravec. Carmen îl fixa pe Marty cu ochi injectați.

– Vreau pozele mele, a strigat ea.

Marty a înghițit un nod și a încercat să-i zâmbească.

– Sigur, copilu', sigur, a rostit el cu o voce slabă, complet diferită față de cea folosită cu mine.

Carmen părea aproape la fel de nebună cum o văzusem stând pe scaunul lui Steiner. Dar, de data asta, deținea controlul vocii și al mișcărilor.

– L-ai împușcat pe Hal Steiner.

– Stai o clipă, Carmen! am intervenit eu.

Carmen nu și-a întors privirea. Blonda și-a revenit, și-a întins capul spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă lovească, și și-a înfipt dinții în mâna mea dreaptă, cea în care țineam arma.

Am strigat. Nici așa nu m-a băgat nimeni în seamă.

– Ascultă, copilu', eu nu... a bâiguit Marty.

Blonda și-a scos dinții din mâna mea și m-a scuipat cu propriu-mi sânge. Apoi s-a aruncat la piciorul meu și a încercat să muște și de acolo. Am lovit-o ușor în cap cu țeava armei și am încercat să mă ridic. S-a chircit la picioarele mele și și-a înfășurat brațele în jurul gleznelor mele. Am căzut la loc pe canapea. Blonda avea puterea dată de nebunia fricii.

Marty a apucat arma lui Carmen cu mâna stângă, dar a scăpat-o. Micul revolver a scos un sunet sec și greu, dar nu puternic. Un glonț a trecut pe lângă Marty și a spart sticla uneia dintre ferestre.

Marty stătea încă țeapăn. Arăta de parcă toți mușchii îl părăsiseră.

– Lasă-te jos și lovește-o peste picioare, tâmpitule! am strigat brusc la el.

Apoi am lovit-o din nou pe blondă la tâmplă, mai puternic, iar ea s-a rostogolit eliberându-mi picioarele. Am scăpat și m-am tras de lângă ea.

Marty și Carmen încă se uitau unul la altul ca o imagine în oglindă.

Ceva foarte mare și greu a lovit din afară ușa, iar geamul s-a crăpat de sus până jos.

Asta l-a trezit pe Marty. A scos Coltul din buzunar și a sărit înapoi. Am tras un glonț spre umărul lui drept, dar nu l-am nimerit, nu voiam să-l rănesc prea tare. Obiectul cel greu a lovit din nou ușa, cu o izbitură ce părea să zguduie întreaga clădire.

Am lăsat micul automat și mi-am luat arma, când Dravec și-a făcut apariția în cameră cu tot cu ușa făcută praf.

Avea privirea sălbatică, era beat și furios. Brațele lui mari fluturau prin aer. Ochii îi luceau și erau înroșiți, iar la gură avea spume.

M-a lovit în tâmplă, fără măcar să se uite la mine. M-am izbit de perete, între canapea și ușa spartă.

Îmi scuturam capul și încercam să mă ridic, când Marty a început să tragă.

Ceva a ridicat haina lui Dravec în spate, ca și cum un glonț ar fi trecut prin el. S-a clătinat, dar s-a îndreptat imediat, încordat ca un taur. Mi-am îndreptat arma și am tras în Marty. L-a scuturat, dar Coltul din mâna lui a continuat să tresară și să răpăie. Apoi Dravec s-a băgat între noi, iar Carmen a fost dată la o parte ca o frunză moartă.

Gloanțele lui Marty n-au putut să-l oprească pe Dravec. Nimic nu putea. Și mort, tot ar fi ajuns la Marty.

L-a apucat de gât, în timp ce Marty l-a izbit cu arma peste față. A ricoșat ca o minge de cauciuc. Marty a țipat ascuțit, dar Dravec l-a apucat iar de gât și l-a ridicat de la pământ.

Pentru o clipă, mâinile maronii ale lui Marty s-au luptat să se agațe de încheieturile uriașului. Ceva a pârâit, iar brațele lui Marty au căzut moi. S-a mai auzit un pârâit, unul mai estompat. Chiar înainte ca Dravec să dea drumul gâtului lui Marty, am văzut că fața acestuia era de un negru-violet. Aproape imediat mi-am amintit că celor care au gâtul rupt li se umflă limba înainte să moară.

Apoi Marty s-a prăbușit în colț, iar Dravec a început să se dea înapoi. A făcut-o ca un om care își pierde echilibrul, incapabil să-și păstreze centrul de greutate. A făcut patru pași împiedicați îndărăt. Apoi trupul lui mare s-a balansat și a căzut pe spate, cu brațele larg desfăcute.

Carmen Dravec s-a aplecat lângă el și a început să bocească precum un animal speriat.

S-au auzit zgomote pe hol, dar n-a apărut nimeni în ușa deschisă. Prea multe gloanțe fuseseră trase la întâmplare pe acolo.

M-am dus repede spre Marty, m-am aplecat asupra și am băgat mâna în buzunarul lui de la piept. Am scos un plic gros, pătrat, ce conținea ceva rigid și tare. M-am ridicat cu el și m-am întors.

În depărtare se auzea slab în aerul serii sunetul unei sirene, care părea să devină tot mai puternic. Un bărbat cu față albă și-a băgat capul pe ușă precaut. M-am lăsat în genunchi lângă Dravec.

A încercat să zică ceva, dar n-am reușit să-i înțeleg vorbele. Apoi, privirea încordată a devenit una rece și indiferentă, ca a unuia care privește la ceva în depărtare, peste o câmpie întinsă.

Carmen a zis impasibilă:

– Era beat. M-a obligat să-i spun unde merg. N-am știut că m-a urmărit.

M-am ridicat din nou și am deschis plicul. Erau câteva poze și un negativ. Am lăsat filmul să cadă pe jos și l-am călcat în picioare. Am început să rup în bucăți pozele și să le las să zboare.

– Poze vor fi publicate și de-acum încolo, fetițo, dar nu astea.

– Nu știam că m-a urmărit, a zis ea din nou și a început să-și roadă degetul mare.

Sunetul sirenei s-a auzit tare afară. S-a oprit cu un huruit puternic, tocmai când am terminat de rupt pozele.

Am rămas nemișcat în mijlocul camerei și m-am întrebat de ce mă legasem la cap. Oricum nu mai conta.

12

Rezemându-și cotul de capătul mesei mari din lemn de nuc din biroul inspectorului Isham și ținând leneș o țigară aprinsă între degete, Guy Slade a rostit, fără să mă privească:

– Mulțumesc că m-ai băgat în rahat, detectivule. Ador să le fac o vizită băieților de la poliție din când în când.

Și-a încrețit colțurile ochilor, într-un zâmbet dezaprobator.

Eu stăteam la masa lungă, vizavi de Isham. Acesta era un tip deșirat și cărunt, cu ochelari. Nu arăta, nu se purta și nu vorbea ca un polițist. Violets M'Gee și un polițist irlandez cu ochi jucăuși, pe nume Grinnell, stăteau pe niște scaune cu spătar rotund, lângă un perete despărțitor cu geamuri în partea superioară, dincolo de care se afla o sală de primire.

– Am presupus că ai găsit sângele ăla un pic prea repede. Cred că m-am înșelat. Scuzele mele, domnule Slade.

– Mda. De parcă asta schimbă ceva.

S-a ridicat, a luat de pe masă un baston din tulpină de ratan și o mănușă.

– Asta e tot, inspectore?

– Asta e tot în seara asta, Slade.

Vocea lui Isham era seacă, rece, sardonică.

Slade și-a trecut cârligul bastonului peste încheietură și a deschis ușa. Ne-a adresat fiecăruia câte un zâmbet. Probabil că ceafa mea a fost ultimul lucru pe care i-au căzut ochii înainte să iasă, dar eu nu l-am învrednicit cu privirea.

– Nu trebuie să-ți spun cum vede poliția o asemenea tăinuire a unei crime, a spus Isham.

Am oftat.

– Foc de armă, am adăugat. Un mort pe podea. O fată goală și drogată găsită pe un scaun, neavând habar ce se întâmplase. Un criminal pe care nu puteam să îl prind și nici voi – atunci. În spatele întregii povești un biet bădăran bătrân care se dădea de ceasul morții încercând să facă ce trebuia. Dă-i drumul – învinovățește-mă. Nu-mi pare rău.

Isham a dat din mână.

– Cine l-a omorât pe Steiner?

– O să-ți spună blonda.

– Vreau să-mi spui tu.

Am ridicat din umeri.

– Dacă vrei să ghicesc... șoferul lui Dravec, Carl Owen.

Isham nu părea foarte surprins. Violets M'Gee a mormăit zgomotos.

– Ce te face să crezi asta? a întrebat Isham.

– O vreme, am crezut că putea fi Marty, parțial pentru că așa zicea fata. Dar asta nu însemna nimic. Ea nu știa nimic, dar a profitat de ocazie să înfigă un cuțit în Marty. Și e genul care nu renunță ușor la o idee. Dar Marty nu se purta ca un ucigaș. Iar un tip ca el nu ar fi fugit așa. Eu nici nu începusem să bat la ușă când ucigașul o luase la goană. Desigur, m-am gândit și la Slade.

Dar nici el nu prea e genul. Umblă cu doi tipi înarmați după el și s-ar fi lăsat cu bătaie. Iar Slade părea sincer surprins când a găsit sângele pe jos în acea după-amiază. Slade era băgat în afaceri cu Steiner și nu-l scăpa din ochi, dar nu el l-a omorât, nu avea niciun motiv s-o facă și nici nu ar fi acționat în felul acela, sub ochii unui martor, chiar dacă ar fi existat vreun motiv. Dar Carl Owen, da. Fusese îndrăgostit de fată cândva și probabil că nu trecuse niciodată peste asta. A avut ocazia s-o spioneze, a aflat unde s-a dus și ce a făcut. S-a așteptat să fie Steiner, s-a ascuns, a văzut tertipul cu poza nud și și-a ieșit din fire. L-a atacat pe Steiner. Apoi l-a cuprins panica și a fugit.

– A fugit până la debarcader, apoi a sărit de pe el, a completat sec Isham. Nu cumva ai uitat că Owen avea o rană la tâmplă?

– Nu. Și nu uit că într-un fel sau altul Marty știa ce se găsea pe filmul ăla – sau știa suficient să îl facă să intre și să îl ia, apoi să ascundă un cadavru în garajul lui Steiner, să câștige timp.

– Adu-o pe Agnes Laurel, Grinnell, a zis Isham.

Grinnell s-a ridicat de pe scaun, a străbătut cu pași repezi biroul și a dispărut dincolo de ușă.

– Baby, ești un adevărat partener! a izbucnit Violets M'Gee.

Nu m-am uitat la el. Isham se trăgea de pielea de pe mărul lui Adam și își privea unghiile de la cealaltă mână.

Grinnell s-a întors cu blonda. Părul ei era răvășit peste gulerul hainei. Își scosese cerceii din urechi. Părea obosită, dar nu mai era speriată. S-a lăsat încet pe scaunul de la capătul mesei, unde stătuse Slade, și și-a încrucișat mâinile, lăsând la vedere unghiile argintii.

Isham a zis calm:

– OK, domnișoară Laurel. Am vrea să auzim acum și versiunea dumneavoastră.

Fata și-a privit mâinile și a început să vorbească fără ezitare, pe un ton calm, uniform.

– L-am cunoscut pe Joe Marty acum vreo trei luni. S-a împrietenit cu mine fiindcă lucram pentru Steiner, presupun. Credeam că mă plăcea. I-am spus tot ce știam despre Steiner. Deja știa câte ceva. Cheltuise banii pe care îi primise de la tatăl lui Carmen Dravec, din care rămăsese doar cu ceva mărunțiș, așa că se pregătea de o nouă lovitură. S-a gândit că Steiner avea nevoie de un partener și l-a urmărit, să vadă dacă nu avea alți tipi mai duri în spate.

Seara trecută, era în mașina lui, pe strada din spatele casei lui Steiner. A auzit împușcăturile, l-a văzut pe puști cum a gonit pe scări, s-a urcat într-o limuzină mare și a fugit. Joe l-a urmărit. Pe la jumătatea drumului spre plajă l-a ajuns și l-a scos de pe drum. Puștiul a scos o armă, dar era agitat, iar Joe l-a doborât. Cât a stat leșinat, Joe i-a umblat prin buzunare și a aflat cine era. Când și-a revenit, Joe s-a dat drept polițist, iar puștiul a cedat și i-a spus povestea. În timp ce Joe se întreba ce să facă, puștiul s-a ridicat, l-a împins din mașină și a fugit din nou. A condus nebunește, iar Joe l-a lăsat să plece. S-a întors la casa lui Steiner. Restul cred că îl știți. După ce a developat filmul și a văzut ce avea, Joe a încercat un șantaj rapid, să putem pleca din oraș înainte ca poliția să-l găsească pe Steiner. Voiam să luăm unele dintre cărțile lui Steiner și să deschidem un magazin în alt oraș.

Agnes Laurel s-a oprit din vorbit. Isham bătea darabana cu degetele.

– Marty ți-a spus totul, nu-i așa?

– Îhî.

– Sigur nu el l-a omorât pe Carl Owen?

– Nu am fost acolo. Joe nu s-a comportat ca și cum ar fi omorât pe cineva.

Isham a aprobat din cap.

– Asta e tot deocamdată, domnișoară Laurel. O să vă rog să scrieți toate astea. Și va trebui să vă reținem, desigur.

Fata s-a ridicat. Grinnell a condus-o afară. Blonda a ieșit fără să se uite la nimeni.

– Marty nu avea de unde să știe că Owen era mort, a zis Isham. Dar era sigur că va încerca să se ascundă. Până să ajungem la el, Marty trebuia să fi luat banii de la Dravec și să fi plecat. Cred că povestea fetei sună rezonabil.

Nimeni n-a spus nimic. După o clipă, Isham a rupt tăcerea spunându-mi:

– Ai făcut o singură mare greșeală. Nu trebuia să-i spui fetei despre Marty până nu erai sigur că el era omul tău. Asta a făcut ca doi oameni să fie uciși fără să fie necesar.

– Oh. Poate că ar trebui să mă întorc și să o mai fac o dată.

– Nu face pe deșteptul.

– Nu fac. Lucram pentru Dravec și încercam să-l scap de o mică dramă. Nu știam că fata era atât de dusă și nici că Dravec ar avea vreo sclipire de inteligență. Voiam pozele. Nu prea mi-a păsat de gunoaie ca Steiner sau Joe Marty și iubita lui, și nici acum nu-mi pasă.

– OK, OK, a zis Isham nerăbdător. Nu mai am nevoie de tine în seara asta. Probabil că o să fii bătut la cap destul, pentru anchetă.

S-a ridicat, la fel am făcut și eu. A întins mâna.

– Dar asta o să-ți facă al naibii de mult bine, nu rău, a adăugat sec.

I-am scuturat mâna și am ieșit. M'Gee a venit după mine. Am coborât împreună cu liftul, fără să ne vorbim. Când am ajuns afară din clădire, M'Gee a luat-o spre Chryslerul meu și a urcat în dreapta.

– Ai ceva de băut în bârlogul tău?

– Suficient, am spus.

– Hai să bem ceva.

Am pornit mașina și ne-am îndreptat spre vest, pe First Street, printr-un pasaj lung. Când am ieșit din el, M'Gee a zis:

– Data viitoare o să-ți trimit un client pe care mă aștept să nu-l bârfești, băiete.

Am mers mai departe prin noaptea calmă, spre Berglund. Mă simțeam obosit și bătrân și nu de prea mare folos.

Femeia din lac

Traducere de Cornelia Bucur

1
NU PENTRU PERSOANE DISPĂRUTE

Tocmai luasem la purtare o pereche nouă de pantofi în dimineața aia și-mi cocoțasem picioarele pe birou, când m-a sunat Violets M'Gee. Era o zi închisă, fierbinte și umedă de august, genul de zi în care nici cu prosopul de baie nu reușești să-ți ștergi complet transpirația de pe ceafă.

– Ce face băiatu'? a început Violets ca de obicei. N-ai mai avut de lucru de-o săptămână, așa-i? Vezi că un tip pe nume Howard Melton, din blocul Avenant, și-a pierdut nevasta. Tipul e director regional la Doreme Cosmetic Company. Nu știu de ce, dar nu vrea să anunțe dispariția ei la poliție. Șeful îl cunoaște puțin. Da' mai bine vino încoace și ai grijă să te descalți la ușă, că suntem casă mare, cu pretenții.

Violets M'Gee e ofițer de poliție pe lângă serviciul șerifului și, dacă n-ar fi toate actele de caritate pe care mi le pasează, aș putea să fac și eu ceva în viață. De data aceasta părea să fie vorba despre altceva, de aceea mi-am așezat tălpile pe podea, mi-am mai șters o dată ceafa și m-am dus până acolo.

Blocul Avenant se găsește pe strada Olive, în apropiere de Sixth, și are în față un trotuar acoperit cu o mochetă din cauciuc vărgată în alb și negru. Liftierele poartă bluze de mătase gri, rusești,

și berete din acelea lăsate pe-o parte, cum purtau pictorii ca să nu le intre vopsea în păr. Doreme Cosmetic Company era la etajul șapte, din care ocupa o bună bucată. Recepția mare, cu pereți de sticlă, era decorată cu flori, covoare persane și câteva statuete trăsnite, dintr-un material smălțuit. O blondă minionă și aranjată stătea în fața unei centrale telefonice încastrate într-un birou mare, cu flori pe el și un carton pe care scria: DRA VAN DE GRAAF. Purta ochelari ca ai lui Harold Lloyd și părul îi era tras peste cap atât de tare, încât părea să aibă o frunte destul de înaltă ca să fie încununată cu zăpadă.

Mi-a spus că domnul Howard Melton era într-o întâlnire, dar că îi va duce cartea mea de vizită cu prima ocazie și cu ce mă ocup, vă rog? I-am răspuns că nu am cărți de vizită, dar că mă numesc John Dalmas, din partea domnului West.

– Cine este domnul West? m-a chestionat ea cu răceală. Domnul Melton îl cunoaște?

– Asta nu mai știu, surioară. Necunoscându-l pe domnul Melton, habar n-am cine-i sunt prietenii.

– Și ce treabă aveți cu el?

– Personală.

– Înțeleg.

Și-a pus repede inițialele pe trei documente de pe birou, ca să nu arunce cu setul de pixuri după mine. M-am dus să mă așez pe un fotoliu de piele albastră, cu brațe cromate. Avea aceeași textură, aspect și miros ca un scaun de frizer.

După vreo jumătate de oră, în spatele unui grilaj de bronz s-a deschis o ușă și doi bărbați au ieșit mergând cu spatele, râzând. Un al treilea le ținea ușa deschisă, făcându-se ecoul hohotelor lor. Și-au strâns mâinile și primii doi s-au îndepărtat, iar al treilea și-a șters zâmbetul de pe față în aceeași clipă, uitându-se la dra Van De Graaf.

– Ceva telefoane? a întrebat-o el pe un ton autoritar.

Ea și-a foșnit hârtiile și i-a răspuns:

– Nu, domnule. Un domn pe nume Dalmas vrea să vă vadă – din partea unui alt domn pe nume West. Cu o problemă personală.

– Nu-l cunosc, a lătrat el. Am polițe de asigurare mai multe decât pot duce.

Mi-a aruncat o privire rapidă și dură, apoi a intrat la el în birou, trântind ușa. Domnișoara Van De Graaf mi-a zâmbit cu regret delicat. Mi-am aprins o țigară și mi-am descrucișat și reîncrucișat picioarele. După alte cinci minute, ușa din spatele grilajului s-a deschis din nou și el a ieșit, cu pălăria pe cap, mârâind că pleacă o jumătate de oră. A ieșit printr-o portiță a grilajului și s-a îndreptat spre ușă, apoi însă a cotit frumușel și a venit cu pași mari drept spre mine. A rămas în picioare, privindu-mă de la înălțime: un bărbat masiv, de peste un metru optzeci, și clădit pe măsură. Avea o față bine masată, care nu ascundea ridurile lipsei de cumpătare. Ochii îi erau negri, duri și înșelători.

– Voiai să mă vezi?

M-am ridicat, am scos portofelul și i-am întins o carte de vizită. S-a uitat atent la ea, apoi a luat-o. Privirea i-a devenit gânditoare.

– Cine-i domnul West?

– Habar n-am.

Mi-a adresat o privire cercetătoare, directă, interesată.

– Ideea e bună, mi-a spus el. Hai la mine în birou.

Recepționera era atât de furioasă, încât a încercat să-și pună inițialele pe trei documente odată în timp ce treceam pe lângă ea, prin portița din grilaj.

Biroul era prelung, semiîntunecat și tăcut, dar nu și răcoros. Pe perete era o fotografie mare, reprezentând un domn în vârstă, cu un aer încruntat, care trebuie să fi dat cu mulți de pământ la

vremea lui. Bărbatul masiv a ocolit masa de lucru care făcea vreo opt sute de dolari și s-a lăsat pe spate într-un fotoliu directorial capitonat, cu spătar înalt. A împins către mine un humidor de trabucuri. Am ales un trabuc și el m-a urmărit aprinzându-l, cu ochi reci, neclintiți.

– E o chestiune strict confidențială.

– Îhî.

Mi-a mai citit o dată cartea de vizită, apoi a vârât-o într-un portofel aurit.

– Cine te-a trimis?

– Un prieten din serviciul șerifului.

– Ar trebui să știu ceva mai mult de-atât despre tine.

I-am dat două nume și numere de telefon. S-a întins după aparat, a cerut un fir și a format singur numerele. A dat de ambele persoane pe care le menționasem și a vorbit cu ele. În patru minute, închisese și se lăsase iar pe spate. Ne-am șters amândoi transpirația de pe ceafă.

– Până aici, toate bune, a spus el. Acum demonstrează-mi că ești cine susții că ești.

Am scos portofelul și i-am arătat o copie mică a autorizației. A părut mulțumit.

– Ce tarife ai?

– Douăș'cinci de dolari pe zi, plus cheltuielile.

– E prea mult. De ce natură sunt cheltuielile?

– Benzină și ulei, poate una sau două șpăgi, mâncare și whisky. Mai mult whisky.

– Și când nu lucrezi, nu mănânci?

– Ba da, dar nu așa bine.

A zâmbit. Ca și privirea, zâmbetul avea ceva împietrit.

– Cred că s-ar putea să ne înțelegem, mi-a spus el.

A deschis un sertar și a scos o sticlă de scotch. Am băut câte un pahar. A așezat sticla pe jos, s-a șters la gură, și-a aprins o țigară cu monogramă și a tras confortabil din ea.

– Zi mai bine cincisprezece pe zi, m-a îndemnat el. În vremuri ca astea. Și las-o mai ușor cu băutura.

– Glumeam, i-am zis. Un om cu care nu poți să glumești e un om în care nu poți avea încredere.

A zâmbit iar.

– Batem palma. Dar mai întâi, trebuie să-mi promiți că, indiferent de situație, nu te duci glonț la ce prieteni vei fi având prin poliție.

– Atât timp cât n-ați omorât pe nimeni, nu mă deranjează.

A râs.

– Nu încă. Dar sunt un tip dat naibii. Vreau să o urmărești pe nevastă-mea și să afli unde e și ce face, și asta fără ca ea să afle. A dispărut acum unsprezece zile, pe doisprezece august, de la cabana pe care o avem pe malul lacului Little Fawn. E un lăcușor ai cărui proprietari suntem eu și încă doi tipi, la cinci kilometri de Puma Point. Sunt sigur că știi unde vine.

– În Munții San Bernardino, la vreo șaizeci și cinci de kilometri de San Bernardino.

– Da.

Scrumul țigării i-a căzut pe tăblia mesei și el s-a aplecat să-l sufle.

– Lacul Little Fawn nu are decât șase sute de metri lungime și un mic baraj, pe care l-am ridicat ca să putem construi acolo... în cel mai nepotrivit moment. Pe mal sunt patru cabane. A mea, două ale prietenilor mei, amândouă neocupate în vara asta, și a patra pe malul dinspre șosea al lacului. Asta e ocupată de un tip pe nume William Haines și de nevastă-sa. El e veteran de război, cu pensie de invaliditate. Stă acolo fără să plătească chirie și are grijă de cabană. Nevastă-mea și-a petrecut vara acolo și, pe doiș'pe,

ar fi trebuit să vină în oraș pentru nu știu ce activitate socială de weekend. Dar n-a venit.

Am înclinat din cap. El a deschis un sertar încuiat, de unde a scos un plic, din care a luat o fotografie și o telegramă, pe care mi-a întins-o peste birou. Fusese expediată din El Paso, Texas, pe data de 15 august, la ora 9:18 dimineața. Îi era adresată lui Howard Melton, în blocul Avenant, Los Angeles. Textul suna așa: „Trec granița ca să obțin divorțul în Mexic. Mă mărit cu Lance. Noroc și adio. Julia."

Am așezat formularul galben pe masă.

– Julia o cheamă pe nevastă-mea, a precizat Melton.

– Cine-i Lance?

– Lancelot Goodwin. Până acum un an, a fost secretarul meu particular. Pe urmă a moștenit ceva bani și și-a dat demisia. Știu de mult că el și Julia se cam simpatizau, dacă-mi permiți să zic așa.

– Pe mine nu mă deranjează, am spus.

A împins fotografia peste birou. Era un instantaneu pe hârtie lucioasă, în care apăreau o blondă micuță și zveltă și un bărbat înalt, brunet și suplu, pe la vreo treizeci și cinci de ani, puțin cam prea chipeș. Blonda ar fi putut avea oricât între optsprezece și patruzeci. Era genul acela de femeie. Avea siluetă frumoasă și nu se zgârcea să o arate. Purta un costum de baie care nu-ți punea prea mult imaginația la încercare, iar bărbatul era în slip. Stăteau pe nisip, cu o umbrelă de plajă, cu dungi, în fundal. Am așezat fotografia jos, peste telegramă.

– Astea sunt toate probele, a spus Melton, dar nu și toate faptele. Mai vrei un pahar?

Mi l-a turnat și am băut amândoi. A lăsat sticla iar pe jos și atunci a sunat telefonul. A vorbit câteva clipe, apoi a bătut de

mai multe ori în furcă și i-a cerut centralistei să nu-l întrerupă cu vreun telefon pentru o vreme.

– Până aici, n-ar fi mare lucru, a continuat el. Dar, vinerea trecută, m-am întâlnit cu Lance Goodwin pe stradă. Mi-a spus că n-a mai văzut-o pe Julia de luni întregi. L-am crezut, pentru că Lance e un tip fără prea multe inhibiții, care nu se sperie ușor. Pe o temă ca asta, îl cred capabil să-mi spună adevărul. Și mai cred că are să-și țină gura.

– V-ați mai gândit și la alții?

– Nu. Dacă mai sunt și alții, nu-i știu eu. Bănuiala mea e că Julia a fost arestată și băgată la închisoare pe undeva și că a reușit, dând mită sau cine știe cum altcumva, să își ascundă identitatea.

– La închisoare pentru ce?

A șovăit un moment, apoi a spus foarte încet:

– Julia e cleptomană. Nu într-o formă gravă și nu se manifestă tot timpul. De cele mai multe ori, când bea prea mult. Are momente. În majoritatea cazurilor, prostiile le-a făcut aici, la Los Angeles, în magazinele mari, unde avem cont deschis. A fost prinsă de mai multe ori, dar a izbutit să pareze, și mărfurile i-au fost trecute pe nota de plată. Până acum, n-am avut niciun scandal pe care să nu-l pot înăbuși. Dar într-un oraș străin...

S-a oprit, încruntându-se tare.

– Am propria mea afacere cu cei de la Doreme de rezolvat, a încheiat el.

– Au amprentat-o vreodată?

– Poftim?

– I s-au luat vreodată amprentele pentru dosar?

– După știința mea, nu.

Acum părea îngrijorat.

– Tipul ăsta, Goodwin, știa de preocuparea asta a ei?

– N-aș putea să-ți spun. Sper că nu. N-a pomenit niciodată nimic, bineînțeles.

– Aș vrea adresa lui.

– E în cartea de telefon. Are un bungalou în Chevy Chase, aproape de Glendale. Un colțișor foarte retras. Am o bănuială că Lance e un mare fustangiu.

Aranjamentul părea perfect executat, dar nu i-am spus-o cu voce tare. În sfârșit, s-ar fi zis că urmează să câștig și eu un ban cinstit.

– Ați mai fost la lacul ăsta, Little Fawn, după ce v-a dispărut soția, presupun.

A părut mirat.

– Păi, nu. N-aveam niciun motiv. Până m-am întâlnit cu Lance în față la Athletic Club, am presupus că el și Julia sunt undeva împreună, poate chiar deja căsătoriți. În Mexic, divorțurile se aranjează rapid.

– Cum stă cu banii? Avea mulți la ea?

– Nu știu. Are destui, moșteniți de la taică-său. Presupun că de bani poate să facă rost oricând.

– Aha. Și cum era îmbrăcată? Sau nu știți?

A clătinat din cap.

– Nu ne mai văzuserăm de două săptămâni. De regulă, purta haine închise la culoare. Poate Haines să știe. Bănuiesc că e la curent că a dispărut. Și cred că se poate avea încredere în el că n-o să ducă vorba mai departe (a zâmbit strâmb). Avea un ceas mic, octogonal, de platină, cu o brățară din zale largi. Cadou de ziua ei. Cu numele ei gravat pe dos. Purta un inel cu diamante și smaralde și verigheta de platină, cu inscripție pe dinăuntru: „Howard și Julia Melton. 27 iulie 1926."

– Dar nu bănuiți c-ar putea fi ceva necurat la mijloc, nu?

– Nu, mi-a replicat el și pomeții mari i s-au înroșit puțin. Ți-am spus ce bănuiesc.

– Și, dacă e pe undeva la închisoare, ce fac? Dau raportul și aștept?

– Bineînțeles. Dacă nu e, stai cu ochii pe ea până sosesc eu, indiferent unde-ar fi. Cred că pot să stăpânesc situația.

– Îhî. Păreți destul de solid. Ziceați că a plecat de la Little Fawn pe doisprezece august. Dar dumneavoastră nu ați trecut pe-acolo. Chiar a plecat sau așa era programat... sau așa ați presupus după data de pe telegramă?

– Așa e. Am uitat o chestie. A plecat într-adevăr pe doisprezece. Pentru că nu conducea niciodată noaptea, a coborât de pe munte după-amiază, cu mașina, și a tras la Hotel Olympia până la sosirea trenului. Asta știu pentru că, după o săptămână, m-au sunat să-mi spună că mașina e la ei în garaj și să mă întrebe dacă nu vreau să mă duc să o ridic. Le-am comunicat că o să mă duc când o să am timp.

– Bine, domnule Melton. Cred că mai întâi o să dau o fugă să văd ce-i cu acest Lancelot Goodwin. E posibil să nu vă fi spus tot adevărul.

Mi-a întins cartea de telefon și l-am căutat. Lancelot Goodwin locuia pe Chester Lane, la numărul 3416. Nu știam unde vine, dar aveam o hartă în mașină. Am spus:

– Mă duc până acolo, să trag cu ochiul. Mi-ar trebui și niște bani, să am la îndemână. Să zicem o sută de dolari.

– Cincizeci sunt destui pentru-nceput, mi-a retezat-o el și, scoțând portofelul, mi-a dat două hârtii de douăzeci și una de zece. O să vreau să-mi semnezi și o chitanță, așa, ca să respectăm formalitățile.

Pe un chitanțier luat din birou, a scris ce a vrut el și eu am semnat. Am băgat cele două probe în buzunar și m-am ridicat în picioare. Ne-am strâns mâinile.

L-am părăsit, cu sentimentul că nu era un om care să facă prea multe greșeli mărunte, mai ales în materie de bani. În timp ce ieșeam, recepționera mi-a aruncat o privire urâcioasă, care m-a băgat în sperieți până am ajuns la lift.

2
TĂCUTA CASĂ

Mașina era în parcare peste drum, așa că am luat-o spre nord până pe Fifth și apoi spre vest până pe Flower și, de acolo, în jos pe Glendale Boulevard, intrând în Glendale. Acolo, dat fiind că se făcuse aproape ora prânzului, m-am oprit să mănânc un sandvici.

Chevy Chase este un canion adânc, săpat la poalele dealurilor care separă Glendale de Pasadena. E acoperit cu păduri dese, iar străzile care se ramifică din șoseaua principală pot fi cam închise și întunecate. Chester Lane era una dintre ele, destul de întunecoasă ca să se afle în mijlocul unei păduri de sequoia. Casa lui Goodwin era la capătul celălalt, un mic bungalou englezesc cu acoperiș țuguiat și geamuri cu nervuri de plumb care nu ar fi lăsat să intre prea multă lumină, chiar dacă ar fi fost ceva lumină de lăsat. Era retrasă într-o cută făcută de dealuri, cu un stejar mare practic pe veranda din față. Un minunat cuibușor de nebunii.

Garajul din lateral era închis. Am pornit pe aleea șerpuită, alcătuită din dale, și am apăsat butonul soneriei. Am auzit-o țârâind undeva, în spate, pe tonul acela pe care îl au soneriile când răsună într-o casă pustie. Am mai sunat de două ori. Nu a venit nimeni să deschidă. O mierlă a coborât planat pe pajiștea mică și curată din fața casei, a ciugulit o râmă din pământ și a zburat

cu ea. Cineva aflat în afara razei vederii mele, dincolo de o curbă, a pornit motorul unei mașini. Vizavi era o construcție nou-nouță, cu o pancartă pe care scria DE VÂNZARE înfiptă în stratul de balegă și sămânță de gazon din față. Alte case nu se vedeau.

Am mai încercat o dată soneria și am bătut de câteva ori rapid cu ciocănelul sub forma unui inel ținut în gură de un leu. Apoi, abandonând intrarea principală, mi-am lipit ochiul de crăpătura dintre ușile garajului. Înăuntru era o mașină, care lucea stins în lumina slabă. M-am furișat până în curtea din spate, unde am văzut alți doi stejari și un incinerator de gunoi, plus trei scaune așezate în jurul unei mese de grădină, sub unul dintre copaci. Totul părea atât de umbros, de răcoros și de plăcut, încât aș fi vrut să mai stau. M-am apropiat de intrarea de serviciu, pe jumătate din sticlă, dar cu o încuietoare cu arc. Am încercat să răsucesc de clanță, un gest prostesc. Ușa însă s-a deschis și, trăgând adânc aer în piept, am intrat.

Era probabil ca acest Lancelot Goodwin să fie dispus să asculte de glasul rațiunii, dacă mă surprindea acum. Dacă nu, voiam să arunc o privire prin lucrurile lui. Omul avea ceva – poate doar numele de botez – care mă punea pe gânduri.

Ușa din spate dădea într-un pridvor cu panouri înalte și înguste. De acolo, o altă ușă neîncuiată, cu aceeași încuietoare cu arc, dădea spre o bucătărie cu faianță țipătoare și aragaz încastrat. Pe marginea chiuvetei erau o mulțime de sticle goale. Am văzut două uși batante. Am împins-o pe cea dinspre partea din față a casei. Dădea către un alcov, cu o servantă pe care erau alte sticle de băutură, dar nu goale.

Livingul se găsea în dreapta, pe sub o arcadă. Era întunecos, chiar și în miezul zilei, frumos mobilat, cu rafturi de cărți încastrate și cărți care nu fuseseră cumpărate la metru. Într-un colț trona un aparat de radio înalt și, pe el, un pahar cu lichid de culoarea

chihlimbarului, pe jumătate gol. În lichidul chihlimbariu era gheață. Radioul scotea un sunet ca un zumzet ușor și scala era luminată. Era pornit, dar cu volumul dat la minimum.

Ciudat. M-am răsucit pe călcâie și m-am uitat în colțul îndepărtat al încăperii, unde am văzut ceva încă și mai ciudat. Într-un fotoliu adânc, tapițat în brocart, stătea un bărbat, cu picioarele încălțate în papuci cocoțate pe un taburet asortat cu fotoliul. Purta un tricou descheiat la gât și pantaloni crem, cu curea albă. Mâna stângă i se odihnea pe brațul lat al fotoliului și dreapta îi atârna languros peste celălalt, până pe covorul de un roz-șters și compact. Era un bărbat suplu, brunet și chipeș, cu brațe și picioare subțiri. Unul dintre flăcăii ăia care se mișcă iute și sunt mult mai puternici decât par. Avea gura întredeschisă, lăsând să i se întrevadă dinții. Capul îi era puțin aplecat pe-o parte, ca și cum ar fi adormit stând acolo, în timp ce bea câteva pahare de unul singur și asculta emisiunea de la radio.

Pe jos, în apropierea mâinii drepte, era un pistol, iar în mijlocul frunții avea o gaură roșie, cu marginile pârlite.

De pe bărbie îi alunecau într-o tăcere absolută picături de sânge, care-i cădeau pe tricoul alb, cu guler.

Timp de un minut întreg – care, în asemenea împrejurări, poate părea lung cât o zi de post – n-am clintit un mușchi. Dacă am inspirat măcar o dată complet, a fost în taină. Nu făceam decât să stau țintuit locului, golit pe dinăuntru ca un vas de closet spart, și să-l urmăresc pe domnul Lancelot Goodwin formând mici picături alungite pe vârful bărbiei, pe care apoi, foarte lent și relaxat, le lăsa să cadă adăugându-se petei mari, stacojii, care îi modifica albeața tricoului. Mi s-a părut chiar că, în timpul acesta, sângele picura încă și mai încet. În fine, am ridicat un picior, smulgându-l din cimentul în care era înțepenit, am făcut un pas și apoi

am trimis după el și celălalt picior, ca ghiuleaua după lanț. Am traversat încet încăperea întunecată și tăcută.

În timp ce mă apropiam de el, i-au sclipit ochii. M-am aplecat să mă uit drept în ei, să încerc să le susțin privirea. Nu se putea. Niciodată nu se poate, când ochii sunt morți. Atunci sunt întotdeauna ațintiți puțin într-o parte, în sus sau în jos. I-am pus mâna pe față. Era caldă și puțin umedă. Asta de la băutură. Nu trecuseră mai mult de douăzeci de minute de când murise.

M-am rotit brusc, ca și cum cineva ar fi încercat să se strecoare pe la spatele meu cu o bâtă în mână, dar nu era nimeni. Tăcerea continua să persiste. Afară, într-un copac, a ciripit o păsăruică, dar asta nu a făcut decât să îngroașe și mai mult tăcerea. Ai fi putut tăia felii din ea, ca să le ungi cu unt.

Am început să mă uit la obiectele din cameră. Pe podea, în fața șemineului de ghips, cu fața în jos, stătea o fotografie într-o ramă de argint. M-am dus și am ridicat-o, apucând-o cu o batistă, și am întors-o. Sticla era crăpată drept, dintr-un colț în altul. Fotografia înfățișa o femeie zveltă, cu părul blond și un surâs periculos. Am scos instantaneul pe care mi-l dăduse Howard Melton și l-am pus lângă fotografie. Eram sigur că fața e aceeași, dar expresia ei era diferită, iar chipul era unul foarte banal.

Am dus fotografia cu grijă într-un dormitor frumos mobilat și am deschis un sertar al scrinului cu picioare lungi. Am scos poza din ramă, am șters rama frumos cu batista și am vârât-o sub niște cămăși. Nu prea inteligent, dar atât puteam pe moment.

Deocamdată, nimic nu părea prea presant. Dacă focul de armă ar fi fost auzit și recunoscut ca fiind un foc de armă, poliția ar fi fost de mult aici. Am dus fotografia în baie și i-am tăiat marginile cu briceagul, aruncând resturile la toaletă și trăgând apa după ele.

Am adăugat-o obiectelor pe care le aveam deja în buzunarul de la piept și m-am întors în living.

Pe măsuța joasă de lângă mâna stângă a mortului stătea un pahar gol. Probabil purta amprentele lui. Pe de altă parte, era posibil ca din el să fi sorbit și altcineva, care-și lăsase amprentele. O femeie, desigur, care va fi stat pe brațul fotoliului, cu un zâmbet blând și dulce pe chip și pistolul ascuns la spate. Trebuie să fi fost o femeie. Un bărbat nu l-ar fi putut împușca în poziția aceea perfect relaxată. Am încercat să ghicesc ce femeie, dar tot nu-mi plăcea gândul de a lăsa fotografia acolo, pe jos. Ar fi fost o proastă reclamă.

Nu puteam risca să las paharul. L-am șters și am mai făcut un lucru, neplăcut. I-am pus paharul în mână și pe urmă l-am așezat la loc pe masă. Același lucru l-am făcut și cu pistolul. După ce am dat drumul mâinii – mâna care atârna, de data asta – a continuat să se legene, ca limba unei pendule. M-am apropiat și am șters și paharul de pe aparatul de radio. Avea să-i facă să creadă că femeia era înțeleaptă, adică un cu totul alt gen de femeie, dacă există genuri diferite. Am adunat patru mucuri de țigară pătate de ruj într-o culoare denumită Carmen, o culoare potrivită pentru blonde. Le-am dus în baie și le-am dăruit municipalității. Am șters pe ici, pe colo, obiectele mai lucioase, am procedat la fel și cu clanța și am considerat că mi-am făcut datoria. Nu puteam să șterg chiar toată casa, ce naiba.

Încă un minut am stat și l-am urmărit pe Lancelot Goodwin. Nu-i mai curgea sângele. Ultima picătură nu-i va mai cădea de pe bărbie. Va rămâne acolo, suspendată, și se va înnegri, lucioasă și permanentă ca un neg.

Am traversat în sens invers bucătăria și pridvorul, mai ștergând vreo două clanțe pe drum, am dat ocol casei și am aruncat o privire rapidă în susul și-n josul străzii. Pentru că nu se vedea nimeni,

am pus și frișca pe tort, sunând încă o dată la sonerie și mânjind zdravăn butonul în timp ce făceam asta. M-am întors la mașină, am urcat și m-am îndepărtat. Toate acestea îmi luaseră mai puțin de o jumătate de oră, dar mă simțeam ca și cum aș fi luptat în toate bătăliile Războiului Civil.

După ce am parcurs două treimi din drumul înapoi spre oraș, am oprit în capătul străzii Alessandro și m-am înghesuit în cabina telefonică a unui magazin. Am format numărul de la birou al lui Howard Melton. O voce a ciripit:

– Doreme Cosmetic Company. Bună ziua.

– Cu domnul Melton.

– Vă fac legătura cu secretara dânsului, a cântat vocea blondei minione care stătuse retrasă în colț, departe de pericol.

– La telefon domnișoara Van De Graaf (un accent plăcut, tărăgănat, care putea deveni fermecător sau dizgrațios prin schimbarea cu doar un sfert de ton). Cine îl caută pe domnul Melton, vă rog?

– John Dalmas.

– Aa... și domnul Melton vă cunoaște, domnule ăă... Dalmas?

– Nu începe iar, i-am spus. Întreabă-l, fetițo. Dacă mi se năzare să fiu muștruluit, pot să mă duc la orice ghișeu de la poștă.

A tras aer în piept atât de brusc, că aproape mi-a spart timpanul. Au urmat așteptarea, un declic și vocea de afacerist eficient a lui Melton:

– Da? Melton la telefon. Da?

– Trebuie să ne vedem, repede.

– Ce? a strigat el.

– Așa cum ați auzit. Au intervenit ceea ce băieții numesc „niște evenimente". Știți cu cine vorbiți, nu-i așa?

– A, da. Da. Stai să văd. Stai să mă uit în agendă.

– Dați-o dracului de agendă, i-am spus. E groasă. Dacă nu era, am destulă minte încât să nu vă încurc ziua.

– La Athletic Club, în zece minute, a spus el repede. Cere să mă caute în sala de lectură.

– O să-mi ia ceva mai mult de-atât.

Am închis înainte să apuce să se târguiască.

În realitate, mi-a luat douăzeci de minute. Băiatul care stătea în hol la Athletic Club a dispărut rapid într-unul din ascensoarele pe care le au acolo și a revenit aproape imediat, făcându-mi semn din cap. M-a condus până la etajul patru și mi-a arătat sala de lectură.

– Pe-aici și la stânga, domnule.

Sala de lectură nu fusese construită în principal pentru lecturi. Avea ziare și reviste pe o masă lungă de mahon, și legături de piele în spatele panourilor de sticlă de pe pereți și un portret în ulei al fondatorului, cu o lampă ca un capișon deasupra capului. În cea mai mare parte, însă, se compunea din colțuri și unghere strâmte, cu enorme fotolii de piele înclinate, cu spătare înalte, și bătrânei care sforăiau pașnic în ele, cu chipurile învinețite de vârstă și tensiune arterială.

M-am strecurat fără zgomot spre stânga. L-am găsit pe Melton așezat într-un separeu, între rafturi, cu spatele către restul încăperii și cu fotoliul, cât era de înalt, totuși nu destul de înalt ca să-i ascundă capul mare, cu păr negru. Chiar lângă el mai era tras un fotoliu. M-am lăsat să alunec în el și l-am măsurat din priviri.

– Vorbește încet, mi-a spus el. Ăsta e locul pentru puiul de somn de după-amiază. Ei, ce s-a-ntâmplat? Când te-am angajat, am făcut-o ca să mă scapi de griji, nu să mai adaugi și tu la ce aveam deja.

– Mda, am făcut și mi-am apropiat fața de a lui: mirosea a naftalină, dar într-un fel plăcut. L-a împușcat.

Sprâncenele lui țepene s-au înălțat puțin. Ochii au căpătat privirea aceea împietrită. Dinții i s-au încleștat. Respira rar. Și-a răsucit o mână mare pe genunchi și s-a uitat în jos, la ea.

– Zi mai departe, m-a îndemnat el cu glas șoptit.

Mi-am sucit gâtul, să mă uit peste spătarul fotoliului. Bătrânelul cel mai apropiat sforăia ușor, făcând să i se miște părul din nări înainte și înapoi cu fiecare respirație.

– M-am dus acasă la Goodwin. Nu mi-a deschis nimeni. Am încercat intrarea de serviciu. Deschisă. Am intrat. Aparatul de radio aprins, dar în surdină. Două pahare cu băutură. Fotografie zdrobită pe jos, în fața șemineului. Pistolul automat de calibru .25 e armă de femeie. El stătea acolo, parcă n-ar fi știut. Am șters paharele, pistolul, clanțele, i-am pus amprentele acolo unde ar fi trebuit să se afle și am plecat.

Melton a deschis gura și a închis-o la loc. Dinții îi scoteau un zgomot scrâșnit. A strâns ambele palme, făcându-le pumn. Apoi m-a privit cu ochi duri și negri.

– Poza, a zis el gros.

Am scos-o din buzunar și i-am arătat-o, dar fără să-i dau drumul din mână.

– Julia, a spus el.

Respirația lui a scos un sunet straniu, ca un vaier, și mâna i s-a înmuiat. Am strecurat fotografia înapoi în buzunar.

– Și după aia? a șoptit el.

– Totul. E posibil să mă fi văzut cineva, dar nu în timp ce intram sau ieșeam. În spate sunt copaci. Locul e foarte umbros. Avea un pistol ca ăsta?

Capul i-a căzut greu și l-a sprijinit în mâini. A rămas nemișcat un timp, apoi l-a împins în sus și, rășchirându-și degetele cu care își acoperea fața, a vorbit printre ele către peretele dinaintea lui.

– Da. Dar n-am auzit vreodată să-l poarte la ea. Presupun că a părăsit-o, jigodia.

O spusese încet, fără patimă.

– Ești tare, a continuat el. Acum e sinucidere, nu?

– Nu se mai știe. În lipsa unui suspect, așa e cel mai probabil să o abordeze. Or să-i facă testul cu parafină pentru degete, ca să vadă dacă el a tras. Acum e un test de rutină. Uneori însă nu dă rezultate și, în lipsa unui suspect, s-ar putea să lase să treacă de la ei. Dar nu pricep ce-i cu fotografia.

– Nici eu, a șoptit el, tot printre degete. Probabil a intrat brusc în panică.

– Îhî. Îți dai seama că mi-ai pus capul pe butuc. Dacă mă prind, îmi saltă autorizația. Sigur, există o șansă mică să fi fost într-adevăr sinucidere. Dar nu părea genul. Trebuie să fii cinstit cu mine, Melton.

A râs sinistru. Pe urmă, a întors capul destul cât să se uite la mine, dar a continuat să-și țină mâinile pe față. Luciul ochilor îi străbătea printre degete.

– De ce-ai aranjat scena? m-a întrebat el încet.

– Al naibii să fiu dacă știu. Poate mi-a fost pur și simplu antipatic, din fotografia aia. Am considerat că nu merită el ca soția dumitale sau dumneata să aveți probleme din cauza lui.

– Cinci sute, ca bonus, a spus el.

M-am lăsat pe spate și i-am adresat o privire încremenită.

– Nu încerc să te presez. Sunt un tip destul de dur, dar nu în situații din astea. Mi-ai spus tot ce știai?

Timp de un minut nesfârșit, nu a scos un cuvânt. S-a ridicat în picioare și s-a uitat în lungul încăperii, a băgat mâinile în buzunare și a zăngănit ceva acolo, apoi s-a așezat la loc.

– Abordarea e greșită, în ambele sensuri, a spus el. Nu mă gândeam la șantaj și nici nu mă ofeream să plătesc ca să fiu șantajat. Banii nu-s destui. Vremurile sunt grele. Dacă îți asumi riscuri suplimentare, eu îți ofer o compensație suplimentară. Dar dacă Julia n-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat? Asta ar explica faptul că fotografia a fost lăsată acolo. În viața lui Goodwin existau destule femei. Dar, dacă povestea iese la iveală și numele meu e amestecat, partenerii de-acasă or să se lepede de mine. Funcționez într-un domeniu delicat, care n-o duce prea bine în ultima vreme. S-ar putea să se bucure că au un pretext.

– Asta-i altceva, am spus. Eu te-am întrebat dacă mi-ai spus tot ce știi.

A lăsat privirea în pământ.

– Nu. Ți-am ascuns ceva. La momentul acela, nu părea important. Iar acum poate face mult rău. Acum câteva zile, imediat după ce m-am întâlnit cu Goodwin în oraș, m-a sunat banca să-mi spună că domnul Lancelot Goodwin venise să încaseze un cec de o mie de dolari, semnat de Julia Melton. Le-am răspuns că doamna Melton nu era în oraș, dar că îl cunoșteam foarte bine pe domnul Goodwin și nu aveam nicio obiecție să încaseze cecul, cu condiția să fie totul în ordine și el să se legitimeze corect. În situația dată, nici nu puteam să spun altceva. Bănuiesc că l-au încasat, dar nu știu.

– Credeam că Goodwin are bani.

Melton a ridicat țeapăn din umeri.

– Șantajează femeile, hai? Și are și tupeu, de acceptă și cecuri. Cred că o să joc de partea dumitale, domnule Melton. Detest să-i văd pe jurnaliștii ăștia macabri cum se distrează cu o poveste ca asta. Dar, dacă ajung până la dumneata, eu am șters-o... dacă mai pot.

Pentru prima oară, a zâmbit.

– O să-ți dau cele cinci sute chiar acum, a adăugat el.

– Ba nu. M-ai angajat s-o găsesc. Dacă o găsesc, primesc cinci sute fix, fără alte discuții.

– O să vezi că sunt un om în care poți avea încredere.

– Vreau un bilet către Haines ăsta care stă pe malul lacului Little Fawn. Vreau să intru în cabana voastră. Singura mea șansă e să mă prefac că n-am fost în viața mea în Chevy Chase.

A dat din cap și s-a ridicat. S-a îndreptat către un birou, de unde s-a întors cu un bilet scris pe hârtie cu antetul clubului.

Domnului William Haines,
Lacul Little Fawn

Dragă Bill, te rog să îi permiți purtătorului acestui mesaj, domnul John Dalmas, să vadă cabana mea și să îl ajuți cu tot ce are nevoie ca să vadă întreaga proprietate.

Al dumitale,
HOWARD MELTON

Am împăturit biletul și l-am pus alături de celelalte trofee ale zilei. Melton mi-a așezat o mână pe umăr.

– N-am să uit niciodată, mi-a spus el. Te duci chiar acum până acolo?

– Așa cred.

– Și ce speri să găsești?

– Nimic. Dar ar însemna să fiu ageamiu dacă n-aș porni de acolo de unde începe urma.

– Desigur. Haines e un tip de treabă, dar cam ursuz. Are o nevastă frumușică și blondă, care-l cam ține sub papuc. Succes.

Ne-am strâns mâinile. A lui era lipicioasă ca un pește marinat.

3
OMUL CU UN PICIOR DE LEMN

Am ajuns în mai puțin de două ore în San Bernardino, unde, pentru prima oară în viață, am simțit aerul aproape la fel de răcoros ca la Los Angeles și nici pe departe la fel de lipicios. Mi-am luat o cafea, am cumpărat o sticlă mică de whisky de secară, am făcut plinul și am început ascensiunea. Cerul era întunecat până în Bubbling Springs. Apoi, pe neașteptate, aerul a pierdut din umiditate, a apărut soarele și un vânticel răcoros a început să bată prin văi. În cele din urmă, am ajuns în dreptul barajului mare și am putut privi pe deasupra întinderii albastre și plate a lacului Puma. Pe el lopătau canoe, iar bărcile cu motor și șalupele frământau apa, făcând o grămadă de zgomot pentru nimic. Săltând în siajul lor, cei care plătiseră doi dolari pentru o autorizație de pescuit își iroseau timpul încercând să prindă câteva fâțe.

De la baraj, drumul se bifurca. Al meu mergea pe malul sudic, prelingându-se la înălțime printre blocuri aglomerate de granit. Pini aurii, înalți de peste treizeci de metri, înțepau cerul albastru și limpede. În spațiile deschise creșteau tufe de *manzanita* de un verde-intens, împreună cu ce mai rămăsese din stânjeneii sălbatici, lupinii purpurii și celelalte flori colorate ale deșertului. Drumul cobora apoi până la nivelul lacului, unde am început să las în urmă șiruri de corturi și grupuri de fete în pantaloni scurți, pe biciclete, pe scutere, pe jos pe toată întinderea șoselei, sau stând pur și simplu la umbra copacilor și expunându-și picioarele. Am văzut destule pulpe cât să pun de-o cireadă.

Howard Melton îmi indicase să las lacul în urmă când ajung pe vechiul drum spre Redlands, la nici doi kilometri de Puma Point. Acesta era ca o panglică de asfalt zdrențuită, care suia înălțimile

din apropiere. Ici-colo, pe pante, stăteau cocoțate cabane. Asfaltul se sfârșea și, după o vreme, am văzut un drumeag îngust de pământ care pornea furișat către dreapta. La intrarea pe acest drum, un panou anunța: „Drum proprietate privată spre lacul Little Fawn. Intrarea interzisă.“ Am pornit pe el, strecurându-mă pe după stânci mari și golașe, pe lângă o cascadă, printre pinii aurii și stejarii negri, în tăcere. Pe o creangă ședea o veveriță care rupea bucăți dintr-un con, aruncându-le pe jos ca pe confetti. Veverița m-a certat, bătând furioasă cu o lăbuță în con.

Drumeagul cotea brusc pe după un trunchi gros de copac și se oprea în fața unei porți cu cinci bare metalice, pe care era un alt panou. Pe acesta scria: „Proprietate privată. Nu intrați.“

Am coborât, am deschis poarta, am intrat cu mașina și am închis-o la loc. Preț de alte două sau trei sute de metri, m-am învălătucit pe după alți arbori. Deodată, la picioare mi-a apărut un heleșteu oval, ascuns adânc printre copaci, stânci și iarbă înaltă, ca un strop de rouă prins într-o frunză răsucită. În capătul dinspre mine era un baraj de beton galben, cu o balustradă de frânghie pe creastă și o veche roată de moară într-o parte. Alături de ea se înălța o cabană micuță, construită în stil tradițional din trunchiuri acoperite cu scoarță aspră. Avea două coșuri de tablă și unul din ele scuipa fum. Undeva, se auzeau bufniturile unui topor.

Pe partea cealaltă a lacului, departe pe drum, dar aproape dacă o luai peste baraj, era o cabană mare, chiar pe mal, și încă două, nu la fel de mari, cu spații largi între ele. La capătul îndepărtat, opus barajului, părea să fie un mic ponton, cu un chioșc de fanfară pe el. Pe ponton, un indicator de lemn contorsionat anunța: „Camp Kilkare“. Nu le vedeam sensul, drept care am coborât pe o potecă până la cabana din trunchiuri de copac și am bătut tare la ușă.

Zgomotul toporului a încetat. O voce de bărbat a strigat ceva din spate. Proprietarul cabanei și-a făcut apariția de după colțul casei, cu toporul în mână. Era un bărbat robust, nu prea înalt, cu o bărbie întunecată, aspră și nerasă, ochi căprui, neclintiți, și păr cărunt și ondulat. Purta blugi albaștri și o cămașă la fel, descheiată în dreptul gâtului musculos și bronzat. Când mergea, părea să lovească puțin în lateral cu piciorul drept la fiecare pas. Piciorul se arcuia în afară, într-un arc nu prea pronunțat. Călcând încet, s-a apropiat de mine cu o țigară atârnându-i de buzele groase. Avea voce de orășean.

– Da?

– Domnul Haines?

– Eu sunt.

– Am un bilet pentru dumneavoastră.

L-am scos și i l-am dat. A azvârlit toporul într-o parte și s-a uitat cu ochii mijiți la bilet, apoi s-a întors pe călcâie și a intrat în casă. A ieșit din nou purtând ochelari și citind biletul din mers.

– A, da, a spus el. E de la șefu'.

A studiat încă o dată biletul.

– Domnul John Dalmas, da? Eu sunt Bill Haines. Mă bucur de cunoștință.

Ne-am strâns mâinile. A lui era ca o capcană de oțel.

– Vreți să aruncați o privire prin cabana familiei Melton, da? Ce s-a întâmplat? Sper că nu vrea s-o vândă, pentru numele lui Dumnezeu?!

Mi-am aprins o țigară și am aruncat bățul de chibrit în lac.

– Are mai mult decât îi trebuie aici, am spus.

– Teren, da, sigur. Dar aici zice de cabană...

– A vrut să o văd și eu. Zice că-i frumoasă.

Mi-a arătat-o cu mâna.

– Aia de colo, cea mare. Pereți din lemn de sequoia, căptușiți cu celarex și cu pin noduros în interior. Acoperiș de șindrilă, temelie și verande din piatră, baie, duș și toaletă. Săpat în dealul din spatele casei e un rezervor care strânge apa de la un izvor. Eu zic că e o cabană frumoasă.

M-am uitat la cabană, dar mai atent m-am uitat la Bill Haines. Cu toată înfățișarea lui de om bătrân, avea o strălucire anume în ochi și, sub ei, avea cearcăne.

– Vreți să mergeți acum până acolo? Mă duc să iau cheile.

– Sunt cam obosit după atâta drum. Mi-ar prinde tare bine ceva de băut, Haines.

A părut interesat, dar a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, domnu' Dalmas, tocmai am terminat sticla de-o litră.

S-a lins pe buzele groase și mi-a zâmbit.

– Roata de moară la ce servește?

– Pentru filme. Din când în când, vin să filmeze aici. În capăt, mai e un platou. Acolo au filmat *Dragoste printre pini.* Restul le-au dezasamblat. Am auzit că filmul a fost un mare eșec.

– Serios? Bei ceva cu mine?

Și am scos sticla de whisky de secară.

– Pe mine nu m-a auzit nimeni niciodată spunând nu. Stați să aduc niște pahare.

– Doamna Haines e plecată?

M-a privit cu o răceală bruscă.

– Mda, a zis el foarte lent. De ce?

– Din cauza băuturii.

S-a relaxat, dar a rămas cu privirea ațintită asupra mea încă o clipă. Apoi s-a întors și a intrat iar în cabană, cu mersul lui țeapăn. A ieșit cu două păhărele din acelea în care se ambalează

brânzeturile fandosite. Am deschis sticla și am turnat două porții zdravene, apoi am rămas amândoi cu paharele în mâini, Haines cu piciorul drept întins aproape complet în față, cu laba întoarsă puțin într-o parte.

– În Franța m-am ales cu ăsta, mi-a spus el și a luat o dușcă. Bătrânul Haines Picior-de-lemn. Ei, mi-a adus o pensie și nici la femei nu mi-a stricat. Să bem pentru delincvență.

A dat o dușcă peste cap. Am pus paharele jos și ne-am uitat după o gaiță care suia într-un pin mare, țopăind din creangă-n creangă fără să se oprească să-și recapete echilibrul, ca un om care urcă în fugă niște trepte.

– E frumos și răcoare aici, dar cam multă singurătate, a zis Haines. Al naibii de multă singurătate.

Mă urmărea cu coada ochiului. Ceva îl frământa.

– Unora le place.

M-am întins după pahare și mi-am făcut datoria față de ele.

– Pă mine mă doboară. Și din cauza asta beau prea mult. Noaptea mă doboară.

N-am comentat. A băut și al doilea pahar, dintr-o singură înghițitură mare și rapidă. I-am întins sticla în tăcere. A sorbit și a treia porție, și-a aplecat capul pe-o parte și s-a lins pe buze.

– Interesant ce ziceai adineaori despre doamna Haines, că e plecată.

– M-am gândit că poate nu e bine să se vadă sticla din cabană.

– Îhî. Ești prieten cu familia Melton?

– Îl cunosc pe el. Nu suntem apropiați.

Și-a întors privirea către cabana mare.

– Pițipoancă nenorocită! a mârâit el pe neașteptate, cu chipul contorsionat.

Mă uitam la el cu ochii mari.

– Fufa aia ticăloasă mi-a gonit-o pe Beryl, a continuat el amar. Trebuia ea să-i aibă pe toți, chiar și un șchiop ca mine. Trebuia să mă-mbete, ca să uit că am acasă o nevastă cum nu se poate mai drăgălașă.

Am așteptat, cu nervii întinși.

– Și n-are decât să-l ia dracu' și pe el! Ce-a lăsat-o pe golanca aia acolo așa, singură? Io nu-s obligat să stau în cabana asta nenorocită. Pot să stau unde vreau io. Am pensie. Pensie de război.

– Dar locul e frumos, am spus. Mai bea ceva.

M-a ascultat, întorcându-și spre mine privirea furioasă.

– Locu' e de rahat, s-a răstit el. Când nevasta omului pleacă de-acasă și el nu mai știe pă unde e, poate cu altu'...

Și-a încleștat un pumn stâng ca de oțel. După câteva clipe, l-a descleștat lent și și-a umplut paharul pe jumătate. Sticla începea să arate cam obosită. A dat băutura pe gât dintr-o dușcă.

– Habar n-am cine ești, dar ce mama dracului! a mormăit el către mine. M-am săturat să stau singur. Am fost prost, dar om sunt și eu. Femeia arată bine... la fel ca Beryl. Aceeași înălțime, același păr, același mers ca Beryl. Parcă-s surori. Doar atâta diferență cât trebuie... dacă mă-nțelegi.

Mi-a rânjit insinuant, deja un pic amețit. Mi-am luat un aer înțelegător.

– Eram acolo, dădeam foc la gunoaie, a reluat el încruntat, vânturându-și un braț. Și ea iese pe veranda din spate, într-o pijama parcă făcută din celofan. Cu două pahare-n mână. Și-mi zâmbește, cu ochii ăia somnoroși. „Bea ceva, Bill.“ Mda. Am băut ceva. Am băut nouăș'pe pahare. Cred că știi ce a urmat.

– Li s-a întâmplat multor oameni cumsecade.

– O lasă aici singură, tâmpitu'! În vreme ce el își face de cap în L.A. Și pă mine mă părăsește Beryl – vinerea viitoare-s două săptămâni.

Am încremenit. Am încremenit atât de tare, că mi-am simțit mușchii încordându-se pe tot corpul. Dacă vinerea viitoare se împlinesc două săptămâni, înseamnă că e o săptămână de vinerea trecută. Adică doisprezece august, data când doamna Julia Melton ar fi trebuit să plece la El Paso, ziua în care făcuse o oprire la Hotel Olympia, la poalele munților.

Haines a pus paharul gol jos și a băgat mâna în buzunarul cămășii, încheiat cu nasture. Mi-a întins o foaie de hârtie jerpelită. Am desfăcut-o cu grijă. Era scrisă cu creionul.

„Mai bine moartă decât să mai trăiesc cu tine, mincinosule ce ești. Beryl." Atât scria.

– Și n-a fost prima oară, a reluat Haines, cu un chicotit aspru. Doar că prima oară m-a și prins.

A râs. Apoi s-a încruntat din nou. I-am înapoiat biletul, pe care l-a băgat la loc în buzunar, închizându-l cu nasturele.

– La ce mama naibii îți spun eu ție toate astea? a mormăit el către mine.

O gaiță a mustrat o ciocănitoare mare și pestriță, iar ciocănitoarea i-a răspuns: „Cranc!", exact ca un papagal.

– Te simți singur, am zis. Ai nevoie să te mai ușurezi. Mai bea ceva. Eu mi-am terminat porția. Erai plecat în după-amiaza aia, când te-a părăsit?

A înclinat posomorât din cap, stând cu sticla strânsă între genunchi.

– Ne-am cam ciondănit, m-am suit în mașină și m-am dus până pe malul dinspre nord, la un cunoscut de-al meu. Mă simțeam ca ultimu' om. Trebuia să mă pilesc zdravăn. Și asta am făcut. Am

ajuns acasă poate pe la două dimineața, beat turtă. Dar conduc încet, din cauza piciorului. Ea era dusă. Nu rămăsese decât biletu'.

– Și asta se întâmpla acum o săptămână, vineri, hm? Și de-atunci n-ai primit nicio veste de la ea?

Eram puțin prea riguros. Mi-a aruncat o privire cercetătoare, prelungită, dar care a trecut. A săltat sticla și a băut melancolic, apoi a ridicat-o în lumină.

– Mamă, uite un soldat aproape mort, a comentat el. Și ea a fugit de-acasă.

Și a făcut semn, smucindu-și degetul mare în direcția malului opus al lacului.

– Poate s-au certat.

– Poate-au plecat împreună.

A râs răgușit.

– Dom'le, n-o cunoști pe Beryl a mea. Când se pornește, e ca o pisică sălbatică.

– Am impresia că amândouă sunt la fel. Doamna Haines are mașină? Fiindcă tu erai plecat cu mașina ta în ziua aia, nu?

– Avem două Forduri. Al meu trebuie să aibă și accelerația, și frâna pe partea stângă, în dreptul piciorului bun. Ea l-a luat pe-al ei.

M-am ridicat și, apropiindu-mă de lac, am aruncat mucul de țigară în el. Apa era de un albastru-închis și părea adâncă. Nivelul era crescut în urma topirilor de primăvară și, ici-colo, se revărsa peste culmea barajului. M-am întors la Haines. Tocmai scurgea pe gât ultimele picături din whisky-ul meu.

– Tre' să mai facem rost de niște poșircă, a spus el grăbit. Îți sunt dator o juma' de litru, că n-ai băut mai nimic.

– Acolo de unde-a venit ăsta, mai e destul, i-am răspuns. Când ai chef, o să mergem să arunc o privire prin cabană.

– Sigur. Ocolim lacul pe jos. Nu te superi că-ți împui capul cu Beryl?

– Din când în când, omul trebuie să-și mai verse năduful față de cineva, am spus. Putem trece peste baraj. Așa, nu mai trebuie să mergi atât de mult.

– Doamne ferește! Merg foarte bine, chiar dacă nu arăt bine. Oricum, n-am mai dat ocol la lac de o lună. Hai să mergem.

S-a ridicat și a intrat în cabană, de unde a revenit cu niște chei. Am pornit în direcția micului ponton din lemn și a pavilionului de la capătul îndepărtat al lacului. Cărarea mergea pe lângă apă, șerpuind printre bolovani mari și colțuroși de granit. Drumul de pământ se întindea în spatele nostru și mai sus. Haines mergea încet, legănându-și piciorul drept. Era când vesel, când trist, destul de amețit de băutură ca să trăiască într-o lume a sa, proprie. Abia dacă scotea câte un cuvânt. Am ajuns în dreptul pontonului și m-am urcat pe el. Haines m-a urmat, bocănind greu cu piciorul pe scânduri. Am ajuns la capăt, trecând de micul foișor pentru fanfară, și m-am rezemat de o balustradă veche, vopsită în verde-închis.

– Sunt și pești pe-aici? am întrebat.

– Sigur. Păstrăv-curcubeu, biban. Mie nu-mi place peștele. Parcă-s prea mulți.

M-am aplecat peste balustradă și m-am uitat în apa adâncă și liniștită. Acolo, jos, se vedea un vârtej și o formă verzuie se mișca pe sub ponton. Haines s-a sprijinit alături de mine. Avea ochii ațintiți spre adânc. Pontonul era solid construit, cu un al doilea nivel, scufundat în apă, mai lat decât pontonul propriu-zis, ca și cum lacul ar fi avut odată un nivel mult mai scăzut, și acesta ar fi fost un chei de ancorare pentru bărci. O ambarcațiune cu fundul plat se legăna pe apă, la capătul unei frânghii zdrențuite.

Haines m-a apucat de braț. Aproape că am țipat. Degetele lui îmi mușcau din carne ca niște gheare de oțel. M-am uitat la el. Stătea aplecat, holbându-se parcă înnebunit, cu chipul deodată alb și lucios. M-am uitat în jos, la apă.

Languros, în marginea pontonului scufundat, ceva ce semăna cu un braț omenesc și o mână într-o mânecă verde-închis a fluturat ieșind de sub scândurile scufundate în apă, apoi a șovăit și a fluturat din nou, pierind din raza vederii.

Haines s-a îndreptat încet de spate, cu ochii dintr-odată treji și înspăimântători. Mi-a întors spatele fără o vorbă și a parcurs toată lungimea pontonului. S-a dus până la o grămadă de bolovani și s-a aplecat, încordându-se. Gâfâielile lui ajungeau până la mine. A izbutit să smulgă un bolovan și s-a îndreptat din spatele lat. A ridicat bolovanul până la înălțimea pieptului. Trebuie să fi cântărit cincizeci de kilograme. A ieșit din nou pe ponton, cu el în brațe, mergând apăsat în ciuda piciorului schilod, a ajuns la capătul balustradei și a ridicat bolovanul sus, deasupra capului. A rămas așa o clipă, cu mușchii gâtului umflați peste gulerul cămășii. Din gură îi ieșea un sunet nedeslușit, tulburător. Apoi, întregul trup i s-a smucit și pietroiul uriaș s-a prăbușit în apă.

A stârnit un val mare, care s-a abătut asupra noastră. S-a dus drept în jos tăind apa, izbindu-se de scândurile scufundate. Undele concentrice s-au lărgit rapid și apa a dat în clocot. Din adânc s-a auzit vag zgomot de scânduri rupte. Valurile s-au îndepărtat încrețindu-se și lacul, acolo jos, a început să se limpezească sub privirile noastre. O scândură veche și putredă a ieșit brusc la suprafață, căzând la loc cu un plescăit sec și apoi plutind în derivă.

Adâncurile se limpezeau tot mai mult. În ele mișca ceva. Un obiect care s-a ridicat încet, ceva prelung și negru, răsucit, care urca învârtindu-se. A spart suprafața. Am văzut lână, acum înnegrită

și îmbibată de apă: un pulover, o pereche de pantaloni ușori. Am văzut pantofi și ceva ce se umfla diform și bulbucat peste marginea pantofilor. Am văzut un val de păr blond întinzându-se drept în apă și rămânând așa preț de o clipă.

Obiectul s-a răsucit și un braț s-a legănat în apă, iar mâna de la capătul acestui braț nu avea forma unei mâini de om. Fața s-a întors către lumină. O masă umflată și crudă, cenușiu-alburie, de carne expandată, fără trăsături, fără ochi, fără gură. Un obiect care, odată, fusese o față de om. Haines s-a uitat în jos, la ea. De dedesubtul gâtului care aparținea feței se ițeau niște pietre verzi. Mâna dreaptă a lui Haines a apucat balustrada și încheieturile degetelor i s-au făcut albe ca zăpada pe sub pielea tăbăcită și bronzată.

– Beryl!

Glasul lui părea că a ajuns până la mine de departe, peste deal, printr-un crâng des de copaci.

4
FEMEIA DIN LAC

O bucată mare de carton anunța cu litere groase de tipar, din geam: MENȚINEȚI-L PE TINCHFIELD ÎN FUNCȚIE. Dincolo de geam se vedea o tejghea îngustă, acoperită cu teancuri de dosare. Ușa era din sticlă, cu litere trasate cu vopsea neagră: Șeful poliției. Șeful brigăzii de pompieri. Ofițerul de pace al orașului. Camera de comerț. Intrați.

Am intrat și m-am trezit într-o simplă colibă din lemn de brad, cu o singură încăpere cu o sobă burduhănoasă într-un colț, un birou cu multe sertare, două scaune de lemn și tejgheaua. Pe perete

atârnau o hartă mare a districtului, un calendar, un termometru. În dreptul biroului, câteva numere de telefon fuseseră scrijelite laborios în lemn, cu cifre mari, mușcate.

La birou, într-un fotoliu rotativ antic, stătea lăsat pe spate un bărbat, cu o pălărie Stetson cu borurile plate, dată pe ceafă, și o scuipătoare uriașă lângă piciorul drept. Mâinile mari și fără păr îi stăteau prinse una de alta confortabil pe burtă. Purta o pereche de pantaloni maro susținuți cu bretele, o cămașă maro-deschis, decolorată și spălată de prea multe ori, încheiată bine până la beregata grasă, fără cravată. Atât cât vedeam din păr îi era un castaniu ca de șoricel, mai puțin la tâmple, unde era alb ca zăpada. Pe partea stângă a pieptului avea o stea. Stătea sprijinit mai mult pe șoldul stâng decât pe dreptul, pentru că în buzunarul de la șold purta un toc de pistol, din piele, cu un pistol mare și negru înăuntru.

M-am rezemat de tejghea și l-am privit. Avea urechi mari și ochi prietenoși, cenușii. Arăta ca și cum s-ar fi lăsat jefuit și de-un copil.

– Sunteți domnul Tinchfield?

– Da. Atât cât există o lege pe-aici, eu o fac – mă rog, după alegeri. Am vreo doi contracandidați buni și s-ar putea să se supere și să-mi tragă o mamă de bătaie.

A oftat.

– Aveți jurisdicție până la lacul Little Fawn?

– Ce-ai zis, băiatule?

– Lacul Little Fawn, sus în munți. Vă ocupați și de el?

– Da. Așa cred. Sunt a'junct de șerif. Pe ușă n-a mai fost loc (și a măsurat din ochi ușa, fără supărare). Sunt toate alea d-acolo. Casa lui Melton, zici? S-a-ntîmplat ceva pe-acolo?

– În lac e o femeie moartă.

– Măi să fie.

Și-a descleștat mâinile și s-a ridicat, scărpinându-și o ureche. În picioare, era un bărbat masiv și puternic. Grăsimea nu era decât veselie.

– Moartă, ai zis? Cine e?

– Soția lui Bill Haines. Pare să fi fost sinucidere. A stat mult în apă. El zice că l-a părăsit acum zece zile. Presupun că atunci a făcut-o.

Tinchfield s-a aplecat deasupra scuipătoarei și a descărcat în ea o masă încâlcită de fibre cafenii, care a căzut cu un plescăit stins. Și-a mișcat buzele, apoi le-a șters cu dosul palmei.

– Matale cine ești, băiatule?

– Mă numesc John Dalmas. Am venit de la Los Angeles cu un bilet către Haines de la domnul Melton, să arunc o privire proprietății. Haines și cu mine tocmai dădeam ocol lacului și am ieșit pe micul ponton construit pe vremuri de cei cu filmele. Am văzut ceva în apa de dedesubt. Haines a azvârlit un bolovan în apă și cadavrul a ieșit la suprafață. Nu e deloc o priveliște plăcută.

– Haines e acolo?

– Da. Am coborât eu, pentru că el e destul de zguduit.

– Nu mă miră, băiatule.

Tinchfield a deschis un sertar al biroului și a scos de-acolo o sticlă de o jumătate de litru de whisky. A băgat-o sub cămașă și a încheiat nasturii la loc.

– O să-l luăm cu noi pe doctorul Menzies, mi-a spus el. Și pe Paul Loomis.

A ocolit calm capătul tejghelei. Situația părea să-l deranjeze ceva mai puțin decât o muscă.

Am ieșit în stradă. Înainte de a ieși, a aranjat un ceas de carton atârnat pe dinăuntrul ușii cu geam în așa fel încât să anunțe: „Mă întorc la ora 6 p.m.“. A încuiat ușa și a urcat într-o mașină care avea pe ea o sirenă, două reflectoare roșii, două faruri de ceață

galbene, un girofar roșu cu alb, de pompieri, și, pe lateral, diverse înscrisuri pe care nu m-am mai ostenit să le citesc.

– Tu așteaptă aici, băiatule. Vin înapoi cât ai zice pește.

A întors mașina în stradă și a pornit în direcția lacului, oprind în fața unei clădiri în construcție, vizavi de stația de diligențe. A intrat, apoi a ieșit împreună cu un bărbat înalt și slab. Mașina s-a întors virând încet și am pornit în urma ei. Am trecut prin sat, evitând fete în pantaloni scurți și bărbați în slip, pantaloni scurți sau lungi, majoritatea goi și bronzați de la brâu în sus. Tinchfield stătea cu mâna pe claxon, dar nu a folosit sirena. Ar fi stârnit o avalanșă de mașini pe urmele lui. Am urcat un deal prăfos și am tras în fața unei cabane. Tinchfield a claxonat și a strigat ceva. Un bărbat în salopetă albastră a deschis ușa.

– Urcă, Paul.

Bărbatul în salopetă a dat din cap și, după ce a intrat scurt la loc în cabană, a ieșit de-acolo cu o pălărie murdară de safari pe cap. Ne-am întors spre autostradă și de acolo până la drumul care se ramifica, și mai departe, până la poarta care bara drumul particular. Bărbatul în salopetă a coborât, a deschis-o și a închis-o în urma noastră.

Când am ajuns pe malul lacului, din cabana mică nu se mai înălța fumul. Am coborât toți.

Doctorul Menzies era un om cu un chip galben și osos, cu ochi mici și negri și degete pătate de nicotină. Bărbatul cu salopetă albastră și pălărie de safari avea vreo treizeci de ani și era smead, zvelt, agil și parcă subnutrit.

Ne-am îndreptat către malul lacului și ne-am uitat spre ponton. Bill Haines stătea pe jos, pe scândurile pontonului, gol pușcă, ținându-și capul în mâini. Avea lângă el un obiect.

– Putem să mai mergem un pic cu mașina, a spus Tinchfield.

Ne-am urcat înapoi în mașină și am înaintat, am oprit din nou și am pornit în șir indian spre ponton.

Lucrul acela care fusese odată o femeie stătea cu fața în jos pe ponton, cu o frînghie trecută pe sub brațe. Alături erau hainele lui Haines. Proteza, cu pielea și metalul ei lustruite, era așezată lângă ele. Fără să scoată o vorbă, Tinchfield a extras sticla de whisky din cămașă, i-a scos dopul și i-a întins-o lui Haines.

– Ia o dușcă mare, Bill, i-a spus el pe un ton de conversație obișnuită.

În aer plutea un miros grețos, oribil. Haines nu părea să-l observe, și nici Menzies. Loomis a adus o pătură de la mașină și a aruncat-o peste cadavru, după care ne-am tras amândoi înapoi.

Haines a băut din sticlă, apoi a ridicat niște ochi lipsiți de viață. Cu sticla ținută între genunchiul gol și ciot, a început să vorbească. Rostind cuvintele foarte lent, a spus tot ce-mi spusese și mie. A relatat cum, după plecarea mea, se dusese după frânghie, se dezbrăcase, intrase în apă și scosese lucrul acela. După ce terminase, rămăsese cu privirile ațintite asupra scândurilor de lemn, nemișcat ca o statuie.

Tinchfield a vârât o bucată de tutun în gură și a mestecat-o timp de câteva clipe. Pe urmă și-a încleștat dinții și, aplecându-se, a întors cadavrul cu grijă, parcă s-ar fi temut să nu i se facă bucăți în mâini. Soarele de după-amiază lucea pe șiragul de pietre verzi pe care îl remarcasem din apă. Erau tăiate în forme brute și nelustruite, ca niște steatite, prinse între ele cu un lănțișor aurit. Tinchfield și-a îndreptat spatele lat și și-a suflat nasul zgomotos într-o batistă maronie.

– Ce părere ai, doctore?

Menzies i-a replicat cu o voce gâtuită, subțire și iritată.

– Ce mama dracului ai vrea să spun?

– Cauza și momentul decesului, i-a zis Tinchfield cu blândețe.

– Nu face pe tâmpitul, Jim, i-a întors-o doctorul.

– Deci nu poți să-mi spui nimic?

– Doar uitându-mă la chestia asta? Dumnezeule mare!

Tinchfield a oftat, apoi s-a întors către mine.

– Unde era când l-ai văzut prima dată?

I-am spus. M-a ascultat cu gura încremenită și privirea goală. Pe urmă a reînceput să mestece.

– Straniu loc, ăsta. Nu sunt curenți. Și, dac-ar fi, ar duce spre baraj.

Bill Haines s-a ridicat în picior, s-a apropiat de haine țopăind și și-a prins proteza. S-a îmbrăcat încet, stângaci, trăgându-și cu greu cămașa peste pielea udă. A reluat, fără să se uite la nimeni.

– S-a omorât. Nu se poate altfel. A înotat până sub scânduri și-a tras aer în plămâni. Poate s-a-nțepenit. Asta tre' să fi fost. Nu se poate altfel.

– Se mai poate într-un fel, Bill, a zis Tinchfield uitându-se la cer.

Haines s-a scotocit pe sub cămașă și a scos biletul mototolit, pe care i l-a dat lui Tinchfield. Printr-un acord tacit, toată lumea se trăsese mai departe de cadavru. Apoi Tinchfield s-a întors să-și recupereze sticla de whisky, pe care a vârât-o sub cămașă. Ni s-a alăturat, citind și recitind biletul.

– Nu e datat. Zici că e vechi de vreo două săptămâni?

– Vinerea viitoare face două săptămâni.

– Da' te-a mai părăsit o dată, nu?

– Mda, a făcut Haines, fără să se uite la el. Acum doi ani. M-am îmbătat și am rămas la o pițipoancă.

A râs cu poftă. Calm, șeriful a mai citit o dată biletul.

– Atunci ți-a lăsat vreo scrisorică? a vrut el să știe.

– M-am prins, a mârâit Haines. M-am prins. Nu tre' să-mi desenați.

– Biletul ăsta pare cam vechi, a zis Tinchfield cu blândețe.

– Am umblat cu el în cămașă zece zile! a urlat Haines, apoi a râs din nou cu poftă.

– Ce ți se pare atât de distractiv, Bill?

– Ai încercat vreodată să târăști pe cineva pe sub apă?

– Niciodată, Bill.

– Eu înot destul de bine pentru un om fără un picior. Dar chiar atât de bine nu înot.

Tinchfield a oftat.

– Asta nu înseamnă nimic, Bill. Puteai să folosești o frânghie. Cadavrul putea să aibă o greutate, sau poate chiar două, la cap și la picioare. Pe urmă, după ce va fi ajuns sub ponton, frânghia putea fi tăiată. Se poate, să știi.

– Sigur. Eu am făcut-o, a replicat Haines, izbucnind în hohote. Eu... i-am făcut felul lui Beryl. Du-mă la secție, tică...

– Asta intenționez să fac, i-a spus Tinchfield blând. Pentru anchetă. Încă nu te acuzăm de nimic, Bill. Dar ai fi putut s-o faci. Nu-mi spune că nu. Da' nici nu zic c-ai făcut-o. Zic doar că ai fi putut.

Haines s-a adunat la fel de repede cum se pierduse.

– Avea asigurare? a întrebat Tinchfield, privind în sus, la cer.

Haines a tresărit.

– Cinci mii de dolari. Asta e. Pân-aici mi-a fost. OK. Hai să mergem.

Tinchfield s-a răsucit lent către Loomis.

– Paul, du-te înapoi, la cabană, și adu vreo două pături. Și pe urmă ar fi mai bine să poștim whisky-ul ăsta.

Loomis s-a întors și a pornit pe poteca de pe malul lacului, spre cabana lui Haines. Ceilalți am rămas pe loc.

Haines se uita în jos, la propriile mâini aspre și înnegrite de soare, pe care le ținea încleștate. Fără o vorbă, și-a aruncat pumnul drept în sus și și-a tras o teribilă lovitură drept în față.

– Tu! a șoptit el aspru.

Din nas a început să-i curgă sînge. Stătea în picioare, moale. Sângele i s-a prelins în jos pe buză, pe la colțul gurii, până în vârful bărbiei. De acolo, a început să pice.

Asta mi-a amintit de un lucru pe care aproape îl uitasem.

5
BRĂȚARA DE AUR

I-am telefonat lui Howard Melton acasă, în Beverly Hills, la o oră după ce se lăsase întunericul. Am sunat de la căbănuța de bușteni a companiei de telefoane aflată la jumătate de cvartal de strada principală din Puma Point, de unde aproape că nu mai auzeam păcănitul armelor de calibrul .22 de la galeria de tir, zăngănitul bilelor de *skee ball,* sunetele claxoanelor fițoase și văicăreala muzicii locale de la restaurantul hotelului Indian Head.

Centralista a dat de el și m-a invitat să preiau convorbirea din biroul directorului. Am intrat, închizând ușa, m-am așezat la un birouaș și am răspuns la telefon.

– Ai găsit ceva pe-acolo? s-a auzit întrebător glasul lui Melton.

Era mai dur, cu câteva grade mai dur.

– Nimic din ce mă așteptam. Dar aici s-a întâmplat ceva ce n-o să vă placă. Vreți să vă spun de-a dreptul sau să ambalez ca de Crăciun?

L-am auzit tușind. Din încăperea de unde vorbea nu se auzea niciun alt zgomot.

– De-a dreptul, mi-a răspuns el cu glas mecanic.

– Bill Haines afirmă că soția dumneavoastră i-ar fi făcut avansuri și că s-a culcat cu ea. S-au îmbătat împreună, chiar în dimineața plecării ei. Ulterior, Haines s-a certat cu nevasta din cauza asta și pe urmă s-a dus pe malul nordic al lui Puma Lake, unde a continuat să bea. A fost plecat până la două dimineață. Eu vă repet doar ce mi-a spus el, mă-nțelegeți.

Am așteptat. În fine, glasul lui Melton a zis:

– Te-am auzit. Continuă, Dalmas.

Vocea era lipsită de orice tonalitate, plată ca o tăbliță de ardezie.

– Când s-a întors acasă, ambele femei dispăruseră. Beryl, nevastă-sa, i-a lăsat un bilet în care-i spunea că mai bine moartă decât să mai trăiască împreună cu un bărbat care-o înșală. Și de-atunci n-a mai văzut-o... până azi.

Melton a tușit iar. Sunetul mi-a răsunat ascuțit în ureche. Pe fir se auzeau bâzâituri și pârâituri. A intervenit centralista, pe care am trimis-o la plimbare. După această întrerupere, Melton a zis:

– Și ți-a spus el toate astea ție, un străin.

– Am luat cu mine o sticlă de whisky. Îi place să bea și murea să stea de vorbă cu cineva. Băutura a dărâmat toate obstacolele. Dar asta nu-i tot. Ziceam că nu și-a mai văzut nevasta până azi. Azi, ea și-a făcut apariția ieșind din iazul dumneavoastră. O să vă las să ghiciți singur cum arăta.

– Dumnezeule mare! a exclamat Melton.

– Era înțepenită sub pontonul scufundat, construit de cei de la studioul de film. Polițistului de-acolo, Jim Tinchfield, nu prea i-a plăcut povestea. L-a luat pe Haines la secție. Cred că s-au dus

să discute cu procurorul din San Bernardino, să facă o autopsie și toate cele.

– Tinchfield e de părere că Haines a omorât-o?

– E de părere că este posibil să se fi întâmplat și așa. Dar nu spune tot ce crede. Haines a jucat convingător rolul omului cu inima frântă, dar nici Tinchfield nu-i prost. E posibil ca el să știe despre Haines lucruri pe care eu nu le știu.

– I-au percheziționat cabana lui Haines?

– Cât am fost eu acolo, nu. Poate după aceea.

– Înțeleg.

Părea obosit, epuizat.

– Un caz frumos pentru un procuror de provincie, în apropierea alegerilor, am zis. Dar pentru noi nu e la fel de frumos. Dacă va trebui să apar la audieri, va trebui să declar și ce căutam acolo, sub jurământ. Ceea ce înseamnă că va trebui să le spun ce urmăream, măcar într-o oarecare măsură. Iar asta înseamnă să vă implic și pe dumneavoastră.

– Am impresia, mi-a întors-o sec glasul lui Melton, că sunt deja destul de implicat. Dacă soția mea...

S-a întrerupt, înjurând. Vreme îndelungată n-a mai scos o vorbă. Auzeam zgomote pe fir și un pârâit mai ascuțit, ca un tunet în munți, undeva, de-a lungul cablurilor. În cele din urmă, am spus:

– Beryl Haines avea un Ford, care era pe numele ei. Nu al lui Bill. Mașina lui e adaptată pentru ca majoritatea acțiunilor să se poată face cu piciorul stâng. Automobilul ei a dispărut. Iar biletul ăla mie nu mi-a sunat a scrisoare de sinucigaș.

– Și-acum ce intenționezi să faci?

– Am senzația că, în povestea asta, mi se distrage de fiecare dată atenția către ceva secundar. S-ar putea să vă fac o vizită diseară. Pot să vă sun acasă?

– Oricând, mi-a răspuns el. O să fiu acasă toată seara și toată noaptea. Sună-mă oricând. N-am crezut că Haines ar putea fi genul ăsta de om.

– Dar știați că soția dumneavoastră bea și totuși ați lăsat-o să meargă acolo singură.

– Dumnezeule mare, a zis el ca și cum nici nu m-ar fi auzit, un bărbat cu un...

– Ah, hai să trecem peste partea asta, am mormăit. Lucrurile sunt destul de scârboase și-așa. La revedere.

Am închis și, revenind în prima sală, i-am plătit fetei pentru convorbire. Apoi am ieșit iar în strada principală și am urcat în mașina parcată în fața magazinului. Strada era plină de reclame de neon stridente, de zgomot și lumini lucitoare. Purtat de aerul montan, uscat, fiecare sunet părea să ajungă foarte departe. Auzeam conversații care se purtau la distanță de un cvartal. Am coborât iar din mașină și am cumpărat o sticlă nouă de băutură, de o jumătate de litru, după care am plecat de-acolo.

Ajuns în dreptul punctului din autostradă unde se desprindea breteaua către Little Fawn Lake, am tras pe dreapta pentru a reflecta puțin. Apoi am luat-o în sus pe drum, spre munte, în direcția cabanei lui Melton.

Poarta care bloca drumul privat era acum închisă și încuiată. Am băgat mașina la adăpost în niște tufe, am escaladat poarta și am pornit în vârful picioarelor pe marginea drumului, până când luciul înstelat al lacului mi-a înflorit pe neașteptate la picioare. Cabana lui Haines era întunecată. Cabanele de pe malul celălalt al lacului erau doar umbre vagi pe fundalul coastei de munte. Vechea roată de moară de lângă baraj arăta grozav de nelalocul ei acolo, singură-singurică. Am ascultat, dar n-am auzit nimic. La munte nu sunt păsări de noapte.

M-am îndreptat spre cabana lui Haines și am încercat ușa: era încuiată. I-am dat ocol și am mai găsit o ușă, tot încuiată. Am înconjurat cabana, pășind ca o pisică pe o dușumea udă. Am tras de un geam fără plasă. La rândul lui, încuiat. M-am oprit locului și am ascultat din nou. Geamul nu era foarte bine fixat în ramă. În aerul acela, lemnul se usucă și se strânge. Am încercat să-l deschid, băgând lama briceagului între cele două ochiuri, care se deschideau spre interior, ca toate ferestrele mici, de cabană. Nicio șansă. Sprijinit de perete și cu ochii la lacul a cărui suprafață dură lucea, am tras o dușcă din sticlă. Asta m-a întărit. Am lăsat sticla deoparte și, apucând o piatră, am izbit rama ferestrei, fără să sparg sticla. M-am săltat pe pervaz și am escaladat geamul, pătrunzând în cabană.

Lumina unei lanterne m-a izbit drept în față. O voce calmă a rostit:

– Eu zic să te odihnești puțin, băiatule. Cred că ești tare ostenit.

Raza de lumină m-a țintuit de perete o clipă, apoi s-a auzit un declic și s-a aprins un lampadar. Lanterna a murit. Tinchfield ședea liniștit într-un fotoliu de piele Morris, alături de o masă peste marginea căreia un șal atârna cam prostește. Tinchfield era îmbrăcat la fel cum fusese și după-amiază, dar adăugase peste cămașă o jachetă de lână, cafenie. Fălcile i se mișcau lent.

– Echipa aia de filmare a întins trei kilometri de cabluri, până aici, sus, a comentat el meditativ. Frumos din partea lor. Ei, și cu ce te mai ocupi, băiatule – în afară de intrarea prin efracție?

Am ales un scaun și m-am așezat, privind în jur, prin cabană. Camera era mică și pătrată, cu un pat dublu, un preș împletit de mână și câteva piese de mobilier modeste. Prin ușa deschisă din spate se vedea colțul unei sobe de gătit.

– Îmi venise o idee, i-am răspuns. Dar acum mi se pare proastă.

Tinchfield a aprobat din cap și ochii lui m-au studiat fără ranchiună.

– Ți-am auzit mașina, mi-a spus el. Știam că ești pe drumeagul particular și că vii încoace. Dar te miști frumos. Nu te-am auzit deloc călcând. Mi-ai stârnit foarte tare curiozitatea, băiatule.

– De ce?

– Auzi, nu-ți e cam greu la subsuoara stângă?

I-am zâmbit.

– Poate-ar fi mai bine să încep să vorbesc, am spus.

– Păi, nu tre' să te agiți prea tare cu minciunile. Eu sunt un tip tolerant. Mă chitesc că ești îndreptățit să porți pistolul ăla asupra ta, nu-i așa?

Am băgat mâna în buzunar și i-am așezat portofelul deschis pe genunchiul gros. L-a ridicat, ținându-l în lumina lustrei, privind la copia autorizației din spatele foliei de celuloid. Mi-a înapoiat portofelul.

– M-am gândit eu că te interesează Bill Haines, a zis el. Detectiv particular, hai? Mda, ești destul de solid și pe față nu ți se citește mare lucru. Bill mă îngrijorează și pe mine. Ai de gând să-i percheziționezi cabana?

– Cu ideea asta venisem, într-adevăr.

– Din partea mea, n-ai decât, dar nu e neapărată nevoie. Am scotocit eu suficient. Cine te-a angajat?

– Howard Melton.

– Pot să te întreb pentru ce?

– S-o găsesc pe nevastă-sa. A șters-o de-acasă acum vreo două săptămâni.

Tinchfield și-a scos pălăria Stetson cu calotă plată și și-a ciufulit părul șoriciu. S-a ridicat în picioare, a descuiat și a deschis ușa. S-a așezat la loc și s-a uitat la mine în tăcere.

– Vrea neapărat să evite publicitatea, am continuat eu. Cică din cauză că, dacă se ceartă cu nevasta, s-ar putea să-și piardă slujba.

Tinchfield mă urmărea fără să clipească. Lumina galbenă a lămpii făcea ca o jumătate din față să-i pară de bronz.

– Și nu mă refer la băutură sau la Bill Haines, am adăugat.

– Dar nimic din toate astea nu explică de ce vrei să umbli prin cabana lui Bill Haines, a spus el blând.

– Pur și simplu îmi place să-mi bag nasul peste tot.

Preț de un minut foarte lung, nici nu s-a clintit, timp în care, cel mai probabil, a stat să se decidă dacă-mi băteam sau nu joc de el și, în caz că da, dacă asta îl afecta în vreun fel. Într-un târziu, a rostit:

– Asta prezintă vreun interes cât de mic pentru tine, băiatule?

A scos o bucată de ziar, împăturită, din buzunarul oblic al jachetei și a desfăcut-o pe masă, la lumina lampadarului. M-am apropiat să mă uit. Pe ziar stătea un lănțișor subțire de aur, cu o încuietoare minusculă. Lanțul fusese tăiat ordonat, cu un clește. Încuietoarea nu era desfăcută. Lănțișorul era scurt, nu avea mai mult de 8–10 centimetri, iar încuietoarea micuță abia dacă avea circumferința puțin mai groasă decât lanțul însuși. Atât pe lanț, cât și pe ziar se vedea o pulbere albă, fină.

– Unde crezi că l-am găsit? m-a întrebat Tinchfield.

Mi-am umezit un deget și, atingând praful albicios, l-am gustat.

– Într-o pungă cu făină. Adică aici, în bucătărie. E o brățară pentru gleznă. Sunt femei care le poartă fără să le scoată niciodată. Cine a scos-o pe asta nu avea cheița.

Tinchfield m-a privit binedispus. S-a lăsat pe spate bătându-se ușor cu palma mare pe genunchi și zâmbind vag către tavanul din scânduri de brad. Răsucind o țigară între degete, m-am așezat din nou. Tinchfield a reîmpăturit bucata de ziar, pe care a băgat-o la loc, în buzunar.

– Atunci, cam asta ar fi tot... Doar dacă nu poți să faci percheziția în prezența mea.

– Nu, am zis.

– Am impresia că tu și cu mine o să judecăm povestea asta fiecare pe cont propriu.

– Doamna Haines avea o mașină, așa mi-a spus Bill. Un Ford.

– Da. Un coupé albastru. E parcat pe drumeag, ascuns între niște pietroaie.

– Nu prea sună a crimă cu premeditare.

– Nici nu m-am gândit că a fost premeditat ceva, băiatule. I-a venit așa, dintr-odată. Poate a strâns-o de gât, cu mâinile alea, foarte puternice. Și s-a trezit în brațe cu un cadavru, de care trebuia să scape cumva. Și a făcut-o cum s-a priceput mai bine, iar pentru un șchiop, s-a priceput al naibii de bine.

– Mașina mă duce mai degrabă cu gândul la o sinucidere, l-am contrazis. O sinucidere planificată. S-au mai văzut persoane care și-au aranjat sinuciderea în așa fel, încât să pară o crimă comisă de cineva pe care erau supărate. Nu putea duce mașina prea departe, pentru că e de presupus că el se va fi întors pe jos.

– Dar nici Bill n-o putea duce, mi-a replicat Tinchfield. I-ar fi venit foarte greu să conducă mașina aia, obișnuit cum e, să folosească piciorul stâng.

– Mi-a arătat biletul de la Beryl înainte să găsim cadavrul, am spus. Iar eu am fost cel care a pus primul piciorul pe chei.

– S-ar putea ca noi doi să ne înțelegem bine, băiatule. Mai vedem. Bill e un om bun la inimă, doar că, după părerea mea, veteranii ăștia își arogă prea multe privilegii. Unii dintre ei au stat trei săptămâni într-o tabără și se poartă de parc-ar fi fost răniți de nouă ori. Bill trebuie să fi ținut mult la bucățica asta de lănțișor pe care-am găsit-o.

S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat către ușa deschisă. A scuipat tutunul afară, în beznă.

– Am șaiș'doi de ani, mi-a spus el peste umăr. Am văzut oameni făcând tot soiul de lucruri la care nu te-ai aștepta. Și-aș zice că nu te aștepți deloc ca vreo persoană să sară complet îmbrăcat în apele reci ale unui lac, să înoate din toate puterile ca să intre sub scândurile alea și pe urmă să moară acolo. Pe de o parte, dacă tot îți dezvălui toate secretele mele și tu nu-mi spui mie nimic, a trebuit să stau de mai multe ori de vorbă cu Bill fiindcă își cam bruftuluia nevasta când era băut. Juriului n-o să-i placă. Iar dacă bucata asta de lănțișor e de la glezna ei, s-ar putea să fie de-ajuns ca să-l trimită direct la camera aia nouă de gazare pe care au construit-o în nordul statului. Iar tu și cu mine ar cam trebui s-o luăm spre casă, băiatule.

M-am ridicat.

– Și nu cumva să-ți aprinzi țigara aia pe autostradă, a adăugat el. Pe-aici e interzis prin lege.

Am băgat țigara neaprinsă la loc în buzunar și am pășit afară, în noapte. Tinchfield a stins lampadarul, a încuiat ușa cabanei și a băgat cheia în buzunar.

– Unde stai, băiatule?

– O să mă duc la Olympia, în San Bernardino.

– E un loc frumos, dar nu au clima pe care o avem noi aici. La ei e prea cald.

– Mie-mi place căldura, i-am replicat.

Ne-am îndreptat împreună către drum, unde Tinchfield a cotit spre dreapta.

– Mașina mea e mai încolo, spre coada lacului. Eu îți urez noapte bună, băiatule.

– Noapte bună, șerifule. Eu nu cred c-a omorât-o el.

Se îndepărtase deja. Nu a privit înapoi.

– Ei, o să mai vedem, a spus el încet.

M-am întors până la poartă, am sărit-o și, după ce mi-am găsit mașina, am pornit iar pe drumeagul îngust, pe lângă cascadă. Apoi am cotit spre vest, pe lângă baraj și am coborât spre vale. Ajuns acolo, am decis că, dacă nu-l păstrau pe Tinchfield în funcție, cetățenii din Puma Lake făceau o mare greșeală.

6
MELTON MĂREȘTE MIZA

Era trecut de zece și jumătate când am ajuns jos și am parcat într-unul dintre spațiile oblice din fața hotelului Olympia din San Bernardino. Am scos din portbagaj o geantă cu lucruri pentru o noapte și am apucat să fac vreo patru pași înainte ca un băiat în pantaloni cu vipușcă brodată, cămașă albă și papion negru să mi-o ia din mână.

Recepționerul de serviciu era un bărbat cu capul ca un ou, pe care nu-l interesam câtuși de puțin. Am semnat în registru.

Băiatul și cu mine am urcat într-un lift cât o cutie cu latura de un metru până la etajul întâi, după care am parcurs mai multe cvartale dând tot felul de colțuri. Pe măsură ce mergeam, se făcea tot mai cald. Băiatul a descuiat ușa unei camere ca de copil, cu o singură fereastră care dădea spre un puț de aerisire.

Băiatul înalt și slab, gălbejit și *cool* ca o felie de pui în aspic, și-a mutat guma de pe o măsea pe alta, mi-a așezat geanta pe un scaun, a deschis fereastra și a rămas în picioare, uitându-se la mine. Ochii lui aveau culoarea unui pahar cu apă.

– Adu niște suc de ghimbir, pahare și ceva gheață pentru amândoi, i-am spus.

– Pentru amândoi?

– Asta doar dacă vrei să bei.

– După ora unș'pe, cred că pot să-mi asum riscul.

– E zece treiș'nouă, i-am zis. Dacă-ți dau un bacșiș, o să-mi spui „Săru' mâna, boierule"?

A zâmbit și a pocnit din guma de mestecat. A ieșit, lăsând ușa deschisă. M-am dezbrăcat de haină și mi-am desfăcut hamul pistolului, care începea să-mi facă șanțuri în coaste. Mi-am scos cămașa, cravata și maioul și am rămas așa, în curentul făcut de ușa deschisă. Curentul mirosea a fier încins. Am intrat în baie într-un peș – genul acela de baie era –, am aruncat niște apă rece pe mine și tocmai începusem să respir mai ușor, când a intrat băietanul cel înalt și moale, ducând o tavă. A închis ușa după el, iar eu am scos la iveală sticla. A pregătit două pahare cu băutură și am băut amândoi. Transpirația a început să mi se scurgă de pe ceafă în jos, pe șira spinării, dar m-am simțit mai bine. M-am așezat pe pat, cu paharul în mână și cu ochii la băiat.

– Cât poți să stai?

– Ca să fac ce?

– Să-ți aduci aminte.

– La asta nu mă pricep deloc.

– Am niște bani de cheltuit, i-am spus, cum mă taie capul.

Am scos portofelul din buzunar și am întins bancnotele pe pat.

– Vă rog să mă scuzați, mi-a spus băiatul. Sunteți detectiv?

– Particular.

– Mă interesează. Iar beutura-mi pune mintea-n mișcare.

I-am dat o hârtie de un dolar.

– Ia încearcă să-ți stimulezi mintea cu asta. Îmi dai voie să-ți spun Tex?

– Ați ghicit, mi-a spus el cântat, vârând bancnota, împăturită frumos, în buzunarul pentru ceas al pantalonilor.

– Unde erai vineri, 12 august, după-amiază spre seară?

A luat o gură de băutură și a reflectat, clătinând gheața foarte atent și sorbind pe lângă guma de mestecat.

– Aici. În tura de la patru la douăș'pe, mi-a răspuns el într-un final.

– La hotel a tras o doamnă pe nume doamna George Atkins, o blondă minionă și subțire, foarte drăguță, care a rămas până la trenul care merge spre est. Și-a băgat mașina în garaj, unde cred că se află și-n clipa asta. Vreau să vorbesc cu băiatul care i-a dat camera. Ceea ce o să-ți mai aducă un dolar.

L-am desprins din teanc și l-am întins, singurel, pe pat.

– Săru' mâna, boierule, mi-a spus băietanul zâmbind.

A terminat ce avea în pahar și a părăsit încăperea, închizând încet ușa în urma lui. Mi-am terminat, la rândul meu, băutura și mi-am mai pus o porție. Timpul trecea. În fine, telefonul montat în perete a sunat. M-am strecurat în spațiul strâmt dintre ușa de la baie și pat și am răspuns.

– Sony era. A ieșit din tură la opt astă-seară. Da' cred că putem da de el.

– Cât de repede?

– Vreți să vină el acolo?

– Da.

– O jumătate de oră, dacă e acasă. Când a eliberat camera, era altcineva la recepție. Un tip pe nume Les. Care e aici.

– Bine, trimite-l sus.

Am terminat cel de-al doilea pahar, care mi-a plăcut suficient ca să mă facă să-mi mai pun unul, până să nu se topească gheața.

Tocmai amestecam în el, când s-a auzit bătaia în ușă și i-am deschis unui șobolan mărunțel și ațos, cu părul ca morcovul și ochii verzi, cu o gură micuță, ca de fată.

– Bei ceva?

– Sigur, a răspuns el.

Și-a turnat o porție mare, adăugând o boare de suc de ghimbir. A dat totul pe gât dintr-o înghițitură, și-a înfipt o țigară între buze și a aprins un băț de chibrit încă înainte de a-l fi scos complet din buzunar. A suflat fumul împrăștiindu-l cu palma și m-a fixat cu o privire rece. Am observat, brodat deasupra buzunarului de la piept, în loc de număr, cuvântul „Căpitan".

– Mersi, i-am spus. Asta-i tot.

– Ha? a făcut el, cu gura strâmbându-i-se neplăcut.

– Șterge-o de-aici.

– Am crezut că vreți să mă vedeți, a mârâit el.

– Ești căpitanul bagajiștilor din tura de noapte?

– Exact.

– Voiam să-ți ofer ceva de băut. Voiam să-ți dau un dolar. Poftim. Mulțumesc pentru vizită.

A luat dolarul și a rămas locului șovăind, cu fumul ieșindu-i pe nări, cu ochii mici și răi. Apoi, ridicând scurt și strâns din umeri, s-a răsucit pe călcâie și s-a strecurat neauzit afară din cameră.

Au trecut zece minute, după care s-a auzit o bătaie în ușă. Când am deschis-o, l-am văzut pe băietanul cel osos în prag, rânjind. I-am întors spatele, iar el s-a strecurat înăuntru și s-a apropiat de pat. Continua să rânjească.

– Nu v-a plăcut de Les, hai?

– Nu. El a fost mulțumit?

– Cred că da. Știți cum sunt șefii, tre' să-și ia partea. Poate-i mai bine dacă-mi ziceți mie Les, domnu' Dalmas.

– Deci ai verificat-o.

– Dacă o chema doamna George Atkins, atunci nu.

Am scos fotografia Juliei din buzunar și i-am arătat-o. A privit-o îndelung, cu atenție.

– Seamănă, mi-a spus el. Mi-a dat patru bucăți și, în orășelul ăsta, când faci așa ceva, poți fi sigur că oamenii or să te țină minte. Dar o chema doamna Howard Melton. Am auzit vorbindu-se despre mașina ei. Pesemne fiindcă n-avem prea multe subiecte de conversație pe-aici.

– Îhî. Și de-aici, încotro a plecat?

– A luat un taxi până la gară. Bună licoare folosiți, domnu' Dalmas.

– Scuză-mă, mai toarnă-ți, l-am îndemnat și, după ce a făcut-o, l-am întrebat: Îți mai amintești și altceva în legătură cu ea? A primit vreun musafir?

– Nu, domnule, dar îmi amintesc altceva. Un șmecher înalt și arătos. N-a părut prea încântată să-l vadă.

– Aha.

Am scos altă fotografie din buzunar și i-am arătat-o. A studiat-o la fel de atent.

– Aici nu mai seamănă la fel de bine cu ea. Da' sunt sigur că domnu' e cel de care vă vorbeam.

A luat ambele poze și le-a așezat una lângă alta.

– Da, da. El e, sigur, a mai spus băiatul.

– Te dă amabilitatea afară din casă, am zis. Ești în stare să-ți aduci aminte aproape orice, nu?

– Nu-nțeleg, domnu'.

– Mai ia o dușcă. Îți datorez patru dolari. Asta face cinci, cu totul. Nu merită. Voi, băieții de la bagaje, sunteți mereu puși pe șotii.

Și-a turnat o porție foarte mică pe care a ridicat-o în echilibru în palmă, cu chipul galben boțit tot.

– Fac și eu ce pot, mi-a spus el țeapăn, apoi a băut tot, a așezat paharul fără zgomot pe masă și s-a îndreptat spre ușă. N-aveți decât să vă păstrați banii ăia nenorociți, a adăugat el.

A scos hârtia de un dolar din buzunarul pentru ceas și a aruncat-o pe jos.

– Și mai du-te dracului, a mai spus el, încet.

Și a ieșit. Am adunat cele două fotografii și, ținându-le alături una de alta, le-am privit încruntat. După câteva clipe, am simțit un deget de gheață atingându-mi șira spinării. Mă mai atinsese tot acolo și înainte, trecător, dar mă lepădasem de senzație. Acum, aceasta revenise și nu mai avea de gând să dispară.

M-am apropiat de birouaș, de unde am luat un plic, în care am pus o bancnotă de cinci dolari, pe care l-am lipit și pe care am scris: „Les". M-am îmbrăcat, am vârât sticla în buzunarul de la șold, mi-am luat geanta de voiaj și am ieșit din cameră.

Jos, în hol, m-a atacat Morcoveață. Les stătea mai în spate, lângă o coloană, cu brațele încrucișate, tăcut. M-am dus la recepție și am cerut nota.

– S-a-ntâmplat ceva, domnule? m-a întrebat recepționerul, cu un aer îngrijorat.

Am achitat nota și am ieșit la mașină, dar pe urmă m-am răsucit în loc și m-am întors la recepție. I-am dat recepționerului plicul cu cei cinci dolari.

– Dă-i ăsta băiatului din Texas, lui Les. E supărat pe mine, dar o să-i treacă.

Am ajuns în Glendale înainte de două dimineața și am căutat un loc de unde să pot da un telefon. Am găsit un service cu program non-stop.

Am scos monedele, am sunat la informații și am obținut numărul lui Melton din Beverly Hills. Glasul, când s-a auzit, într-un târziu, pe fir, nu-i suna din cale-afară de somnoros.

– Regret că vă sun la ora asta, am început eu, dar așa mi-ați spus. Am dat de urma doamnei Melton la San Bernardino, la gară.

– Asta știam deja, mi-a spus el furios.

– Dar e bine să fii sigur. Poliția a percheziționat cabana lui Haines. N-au găsit mare lucru. Dacă ați crezut că știe unde e doamna Melton...

– Nu știu ce-am crezut, m-a întrerupt el tăios. După tot ce mi-ai spus, m-am gândit că e bine să facă cineva o percheziție. Asta-i tot ce ai să-mi raportezi?

– Nu, am spus, cu o ușoară ezitare. Am avut un vis urât. Am visat că, pe un fotoliu din casa aceea din Chester Lane, era azi-dimineață o geantă de damă. Înăuntru era cam întuneric din cauza copacilor și am uitat s-o iau de-acolo.

– Ce culoare avea geanta?

Vocea îi era înțepenită ca valvele unei scoici.

– Bleumarin sau poate neagră. Lumina nu era prea bună.

– Fă bine și du-te înapoi, după ea.

– De ce?

– Pentru că de-aia te plătesc cu cinci sute de dolari – printre altele.

– Nici eu nu fac chiar orice pentru cinci sute de dolari... chiar dacă i-aș fi primit.

A tras o-njurătură.

– Ascultă-mă, amice. Îți sunt dator vândut, dar de data asta numai tu hotărăști și nu se poate să mă lași cu fundu-n baltă.

– Da, dar e posbil ca în fața ușii să fie o turmă întreagă de polițiști. Sau e posibil ca locul să fie liniștit ca un fund de borcan. Oricum ar fi, mie nu-mi place. M-am săturat până peste cap de casa aia.

La capătul telefonului s-a așternut o tăcere profundă. Am inspirat adânc și am continuat:

– În plus, cred că știi unde ți-e nevasta, Melton. Goodwin a dat întâmplător peste ea la hotelul din San Bernardino. Acum câteva zile avea un cec de la ea. Dumneata te-ai întâlnit cu Goodwin pe stradă și, într-un mod indirect, l-ai ajutat să încaseze cecul. Cred că știi. Cred că pe mine m-ai angajat doar ca să merg pe urmă până la capăt și să văd dacă ai acoperit-o cum trebuie.

Din nou, tăcere. Când a deschis din nou gura, glasul îi era subțirel și domolit.

– Ai învins, Dalmas. Într-adevăr, șantaj a fost, din cauza cecului. Dar nu știu unde e ea. Și ăsta-i adevărul. Iar pe geanta aia e musai să punem mâna. Cum îți sună șapte sute cincizeci de dolari?

– Mai bine. Când urmează să-i primesc?

– Astă-seară, dacă primești cecuri. Până mâine, nu pot să strâng mai mult de optzeci de dolari în numerar.

Am ezitat iar. Știam, după cum îmi simțeam fața, că zâmbesc.

– S-a făcut. Aduc geanta, doar dacă nu-i vreo turmă întreagă de gabori pe-acolo.

– Unde ești acum?

Aproape fluiera de ușurare.

– În Azusa. O să-mi ia o oră să ajung acolo, am mințit.

– Dă-i bătaie, atunci, mi-a spus el. O să vezi că sunt un tip cu care poți să faci afaceri. Și, în povestea asta, ești vârât și tu destul de adânc, amice.

– Eu sunt obișnuit cu încurcăturile, i-am întors-o și am închis.

7
DOI ȚAPI ISPĂȘITORI

M-am întors pe Chevy Chase Boulevard și, mergând pe el, am ajuns în capătul lui Chester Lane, unde am redus luminile și am intrat cu mașina pe alee. Am făcut rapid curba până la casa cea nouă de vizavi de locuința lui Goodwin. În jur nu se vedea niciun semn de viață, în față nu staționau mașini, nu se zărea niciun semn că ar fi stat cineva la pândă. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum, odată cu acela mai mare pe care mi-l asumasem deja.

Am intrat pe aleea din dreptul casei, am coborât din mașină și am săltat ușa culisantă, neîncuiată, a garajului. Am băgat mașina înăuntru, am coborât ușa și am traversat înapoi strada mergând șerpuit, parcă m-ar fi urmărit un trib întreg de indieni. Folosindu-mă de toată umbra aruncată de copacii lui Goodwin în curtea din spatele casei, m-am ascuns după trunchiul celui mai gros dintre ei. M-am așezat pe jos și mi-am îngăduit o dușcă din sticla de whisky.

Timpul trecea cu încetineală de moarte. Așteptam musafiri, dar nu știam cât de curând. Au sosit mai repede decât credeam.

După vreun sfert de oră, pe Chester Lane a apărut o mașină din care am zărit doar un luciu stins printre copaci, pe o latură a casei. Rula cu luminile stinse. Asta mi-a plăcut. În colțul casei, s-a mișcat fără zgomot o umbră. Era o umbră scundă, mai scundă cu treizeci de centimetri decât ar fi fost cea a lui Melton. Și oricum, el n-ar fi putut ajunge din Beverly Hills până aici într-un timp așa de scurt.

Apoi umbra a ajuns în dreptul ușii de serviciu, aceasta s-a deschis și umbra a dispărut dincolo de ea, într-un întuneric și mai dens. Ușa s-a închis tăcut. M-am ridicat în picioare și m-am furișat, călcând pe iarba moale și umedă. Am pășit neauzit pe veranda domnului

Goodwin și, de acolo, în bucătăria lui. Am stat nemișcat, ascultând intens. Dincolo de mine nu era nici sunet, nici lumină. Am scos pistolul din tocul de la subraț și, strângând patul, l-am coborât pe lângă corp. Respiram superficial, din vârful plămânilor. Atunci s-a petrecut ceva neașteptat. O rază de lumină a apărut pe sub ușa batantă care dădea spre sufragerie. Umbra aprinsese lumina. Ce umbră imprudentă! Am traversat bucătăria, am împins ușa, deschizând-o, și am ținut-o așa. Lumina se revărsa în alcovul care era sufrageria, dincolo de arcadă. M-am îndreptat într-acolo și, neatent – mult prea neatent! –, am trecut de arcadă. Din dreptul cotului meu, o voce a spus:

– Dă-i drumul – și nu te opri.

M-am uitat la ea. Era mică de statură, drăguță într-un fel, și ținea, absolut nemișcat, un pistol îndreptat spre coastele mele.

– Nu ești prea deștept, nu-i așa? a mai spus ea.

Am desfăcut palma și am lăsat pistolul să cadă. Am mai făcut patru pași și m-am întors în loc.

– Nu, am zis.

Femeia n-a mai comentat. S-a îndepărtat puțin mergând în cerc, lăsând pistolul să zacă pe jos. Mi-a dat ocol până a ajuns cu fața spre mine. Am aruncat o privire peste umărul ei, către fotoliul din colț, cu scăunelul pentru picioare.

Pe acesta erau așezați în continuare pantofii albi, din piele întoarsă. Domnul Lance Goodwin ședea neglijent în fotoliu, cu mâna stângă pe brațul lat, îmbrăcat în brocart, și cu dreapta atârnând în direcția micului pistol de pe podea. Ultima picătură de sânge i se închegase pe bărbie. Părea neagră, dură și definitivă. Chipul lui avea acum un aspect ca de ceară.

M-am uitat din nou la femeie. Purta o pereche de pantaloni bleumarin, bine călcați, cu un sacou încheiat la două rânduri, și

o pălărie micuță, înclinată. Avea părul lung și întors la vârfuri, roșcat-închis la culoare, cu nuanțe albăstrii în penumbră. Vopsit. Pete roșii de fard, aplicate în grabă, îi ardeau prea sus în obraji. A îndreptat pistolul către mine, cu un surâs. Nu era cel mai frumos surâs pe care-l văzusem vreodată. Am spus:

– Bună seara, doamnă Melton. Cred că aveți o mulțime de pistoale.

– Așază-te pe scaunul din spate, cu mâinile prinse la ceafă și fără să le dai drumul. E foarte important. Ai grijă să nu uiți.

Și-a dezvelit dinții până la gingii.

Am făcut cum îmi ordonase. Surâsul i-a dispărut de pe față – o față mică și aspră, chiar dacă drăgălașă într-un sens convențional.

– Așteaptă, a continuat ea. La fel de important. Poate ghicești și singur cât de important e.

– Camera asta miroase a moarte, am zis. Presupun că și asta e important.

– Așteaptă, istețule.

– În ziua de azi, în statul ăsta, femeile nu se mai spânzură. Dar pentru doi e mai mult de plată decât pentru unul. Cu vreo cin'șpe ani mai mult. Mai gândiți-vă.

N-a zis nimic. A rămas hotărâtă pe loc, cu pistolul îndreptat spre mine. De data aceasta, era un revolver mai greu, ceea ce însă nu părea să o stânjenească. Auzul îi era concentrat spre depărtări, pe mine abia dacă mă auzea. Cu toate acestea, timpul trecea, așa cum face întotdeauna. Începeau să mă doară brațele.

În cele din urmă, a sosit. O altă mașină s-a apropiat tiptil pe stradă, a oprit și portiera s-a închis fără zgomot. O clipă de tăcere, apoi s-a deschis ușa din spate a casei. Pașii îi erau grei. A intrat pe ușa batantă, în sufrageria luminată. S-a oprit fără o vorbă, privind de jur împrejur, cu chipul mare încruntat. A privit către mortul

din fotoliu, către femeia cu pistol și, abia la urmă, către mine. S-a aplecat și a ridicat pistolul meu, căruia i-a dat drumul să cadă în buzunarul lateral. S-a apropiat de mine tăcut, aproape fără vreun semn de recunoaștere în ochi, m-a ocolit și mi-a pipăit buzunarele. A scos din ele cele două fotografii și telegrama. S-a îndepărtat de mine, apropiindu-se de femeie. Mi-am coborât brațele și le-am masat. Amândoi mă priveau în tăcere. În cele din urmă, el a zis încet:

– O glumă, hai? Mai întâi ți-am verificat apelul telefonic și am descoperit că venise din Glendale, nu din Azusa. Nu știu de ce-am făcut așa ceva, dar am făcut-o. Pe urmă am mai dat un telefon. Din acest al doilea telefon am aflat că, în camera asta, nu a rămas nicio geantă. Ei?

– Ce-ai vrea să zic?

– Ce-i cu toate păcălelile astea?

Glasul îi era greu, rece, dar mai degrabă meditativ decât amenințător. Femeia stătea lângă el neclintită, cu pistolul în mâini.

– Am riscat, am spus. Și dumneata ai riscat, venind aici. Nici nu m-am gândit c-o să meargă. Ideea, atâta câtă a fost, a fost că o să o suni repede, ca să-i spui de geantă. Dar ea știa că nu exista nicio geantă. Atunci aveați să vă dați seama amândoi că pun ceva la cale și să vreți neapărat să aflați ce. Erați aproape siguri că nu colaboram cu nicio secție de poliție, pentru că știam unde ești și te-aș fi putut șunta fără vreo greutate. Dar nu voiam decât s-o scot pe doamna din bârlog. Dacă nu reușeam așa, n-aveam decât să încerc să născocesc ceva mai bun.

Cu un sunet de dispreț, femeia a rostit:

– Vreau să știu, în primul rând, de ce l-ai angajat pe ureche-bleagă ăsta, Howie.

El a ignorat-o. Se uita la mine fără să clintească, din spatele ochilor negri și împietriți. Am răsucit capul și i-am făcut cu ochiul

repede și apăsat. Gura i-a încremenit imediat. Femeia nu a observat, era prea departe, în lateral.

– Ai nevoie de-un țap ispășitor, Melton, am spus. Mare nevoie.

Și-a răsucit trupul puțin, în așa fel încât să stea aproape cu spatele la ea. Îmi sorbea expresia feței din priviri. A ridicat ușor din sprâncene și a dat din cap pe jumătate. Încă mai credea că poate să mă cumpere.

S-a descurcat frumos. A afișat un zâmbet și s-a întors spre femeie:

– Ce-ar fi să ieșim de-aici și să stăm de vorbă undeva unde suntem mai în siguranță?

Și, în vreme ce ea asculta și mintea îi prelucra întrebarea, a lovit-o scurt cu palma lui mare peste încheietură. Ea a țipat ascuțit și a scăpat pistolul. S-a tras înapoi și, încleștându-și amândoi pumnii, l-a scuipat.

– Ah, ia un loc și calmează-te, i-a spus el sec.

S-a aplecat, a ridicat pistolul și i-a dat drumul în celălalt buzunar. Apoi a zâmbit, un zâmbet larg, încrezător. Omisese însă complet un amănunt. Aproape am izbucnit în râs, în ciuda situației în care mă găseam. Femeia s-a așezat pe un scaun, în spatele lui, și și-a lăsat capul în mâini, cu un aer nefericit.

– Acum poți să-mi spui, a zis Melton vesel. De ce am nevoie de un țap ispășitor, cum te-ai exprimat tu.

– La telefon am mințit oarecum. În legătură cu cabana lui Haines. Au acolo un polițai bătrân, de modă veche, care a trecut totul printr-o sită foarte fină. În punga cu făină, a găsit o brățară pentru gleznă, din aur, tăiată cu cleștele.

Femeia a scos un țipăt ascuțit, ciudat. Melton nici măcar nu s-a ostenit să se uite la ea, care mă privea acum cu niște ochi enormi.

– Poate se prinde, am continuat, sau poate nu. În primul rând, nu știe că doamna Melton a stat la Hotel Olympia și că s-a întâlnit

acolo cu Goodwin. Dacă ar ști asta, s-ar prinde imediat. Adică dacă ar avea pozele, să le arate băieților care cară bagaje, așa cum am făcut eu. Băiatul care i-a făcut ieșirea doamnei Melton, și care își amintește de ea pentru că și-a lăsat mașina acolo fără să dea niciun fel de instrucțiuni, și l-a amintit pe Goodwin și și-a amintit că l-a văzut vorbind cu ea. Zice că ea a fost luată prin surprindere. N-a recunoscut-o cu certitudine din fotografii. Pe doamna Melton o cunoaște.

Melton a întredeschis gura într-o grimasă stranie, scrâșnind din dinți. Femeia s-a ridicat fără zgomot în spatele lui și s-a tras înapoi, centimetru cu centimetru, spre partea întunecată a camerei. Nu m-am uitat la ea. Melton a părut să nu observe că se mișcase. Am spus:

– Goodwin i-a luat urma până în oraș. Probabil a venit cu autobuzul sau cu o mașină închiriată, pentru că pe cealaltă a lăsat-o în San Bernardino. I-a luat urma până la ascunzătoare fără ca ea să-și dea seama, ceea ce trebuie să fi fost o probă de abilitate, căci era, fără îndoială, cu ochii în patru, și atunci a luat-o prin surprindere. O vreme, l-a dus cu vorba – nu știu cu ce poveste –, iar el probabil a supravegheat-o clipă de clipă, fiindcă nu i-a scăpat. Pe urmă, nu l-a mai putut duce cu zăhărelul și i-a dat cecul. Care era doar un avans. Ulterior, i-a mai cerut, iar ea i-a făcut un aranjament permanent – în fotoliul de colo. Asta n-ai știut, altfel nu m-ai fi lăsat în veci să vin până aici azi-dimineață.

Melton a zâmbit acru.

– Așa e, n-am știut. Pentru asta am nevoie de un țap ispășitor?

Am clătinat din cap.

– Am impresia că nu mă înțelegi. Ți-am spus că Goodwin o cunoștea personal pe doamna Melton. Nu-i nicio noutate în asta, nu? Cu ce o avea Goodwin la mână pe doamna Melton, ca să o poată șantaja? Cu nimic. Pentru că el n-o șantaja pe doamna Melton.

Doamna Melton e moartă. E moartă de unsprezece zile. A ieșit azi la suprafață din Little Fawn Lake, îmbrăcată în hainele lui Beryl Haines. Pentru asta ai nevoie de un țap ispășitor. Și ai chiar doi, la comandă.

Femeia din penumbră s-a aplecat să culeagă ceva de pe jos și apoi s-a repezit. S-a repezit gâfâind. Melton s-a răsucit iute, trăgând cu mâinile de buzunare, dar a șovăit o clipă mai mult decât trebuia, cu ochii la pistolul pe care ea îl luase de pe jos, de lângă mâna moartă a lui Goodwin, pistolul care era amănuntul acela pe care el îl omisese.

– Tu! a exclamat ea.

Nu era nici acum din cale-afară de speriat. A făcut câteva mișcări împăciuitoare cu mâinile.

– Bine, dragă, jucăm cum vrei tu, i-a spus el blând.

Avea brațe lungi. Acum putea ajunge la ea. O făcuse deja o dată, când ea avea un pistol în mână. Acum a încercat din nou. S-a aplecat rapid către ea și a făcut o mișcare circulară cu mâna. Mi-am tras tălpile sub mine și m-am aruncat la picioarele lui. Era un salt lung – prea lung.

– Sunt numai bună de țap ispășitor, nu-i așa? i-a reproșat ea răgușit, trăgându-se un pas înapoi.

Pistolul a răsunat de trei ori. El s-a aruncat asupra ei cu trei gloanțe în corp și s-a izbit tare de ea, dărâmând-o. Ar fi trebuit să anticipeze și figura asta. S-au prăbușit împreună și trupul lui a țintuit-o la podea. Ea a scos un urlet și un braț s-a unduit în sus, spre mine, ținând pistolul. I l-am smuls din mână. M-am repezit la buzunarele lui, de unde mi-am luat arma și, cu un salt, m-am îndepărtat de amândoi. M-am așezat pe un scaun. Ceafa îmi era ca o lespede de gheață. M-am așezat, mi-am pus pistolul pe genunchi și am așteptat.

Mâna lui mare s-a întins, apucând piciorul în formă de labă de leu al unei canapele, albindu-se pe lemnul lui. Trupul i s-a arcuit rostogolindu-se, iar femeia a urlat din nou. Trupul lui s-a rostogolit înapoi, apoi s-a înmuiat și a dat drumul piciorului canapelei. Degetele s-au descleștat încet, rămânând moi pe marginea covorului. A urmat un zgomot sugrumat... și tăcerea.

Ea ieșit cu greu de sub el și s-a ridicat în picioare, cu ochii sticloși, ca ai unui animal. S-a întors fără un sunet pe călcâie și a rupt-o la fugă. Nu m-am mișcat din loc. Am lăsat-o să plece.

M-am dus și m-am aplecat deasupra bărbatului masiv, întins pe jos, și i-am pus un deget pe gât, în lateral. Am rămas așa, aplecat, căutându-i pulsul, ascultând. M-am îndreptat de mijloc și am ascultat din nou. Nu tu sirene, nu tu mașini, nu tu gălăgie. Doar neclintirea moartă a încăperii. Mi-am băgat pistolul la loc, la subraț, am stins lumina, am deschis ușa de la intrare și am pornit pe potecă, spre aleea asfaltată. Pe stradă nu se mișca nimic. O mașină mare stătea parcată la bordură, lângă gura de incendiu, spre capătul închis al străzii, dincolo de locuința lui Goodwin. Am traversat strada până la casa cea nouă, mi-am scos mașina din garajul ei, am închis la loc ușa și am pornit înapoi spre Puma Lake.

8
MENȚINEȚI-L PE TINCHFIELD ÎN FUNCȚIE

Cabana se înălța într-o poiană, în fața unui pâlc de pini canadieni. Un garaj mare, ca un hambar, cu lemne așezate de-a lungul unui perete, stătea deschis spre soarele dimineții, iar înăuntru lucea

mașina lui Tinchfield. O potecă vălurită ducea la intrarea în cabană și din coș ieșea un fuior de fum.

Chiar Tinchfield mi-a deschis ușa. Era îmbrăcat cu un pulover pe gât, vechi și gri, și cu pantalonii kaki. Era proaspăt bărbierit și neted ca un prunc.

– Ei, intră, băiatule, m-a poftit el liniștit. Văd că te-ai apucat de treabă încă din zori. Așadar, aseară n-ai mai coborât în vale, hai?

Am trecut pe lângă el, intrând în cabană, și m-am așezat într-un balansoar vechi, cu o acoperitoare croșetată pe spătar. M-am balansat cu el și a scos un scârțâit primitor.

– Cafeaua nu trebuie decât turnată, mi-a spus Tinchfield afabil. Emma o să-ți pună și ție o farfurie. Ai un aer cam șifonat, băiatule.

– Ba am coborât în vale, am zis. Tocmai ce-am urcat din nou. Ieri, în apa lacului, nu era Beryl Haines.

– Măi să fie, a făcut Tinchfield.

– Nu păreți deloc surprins, am mormăit.

– Eu nu mă las surprins ușor, băiatule. Mai ales înainte de micul dejun.

– Era Julia Melton, am continuat. Care a fost ucisă de Howard Melton și Beryl Haines. Au îmbrăcat-o cu hainele lui Beryl și au băgat-o sub scândurile alea, la doi metri sub apă, ca să stea suficient cât să nu mai semene cu Julia Melton. Amândouă erau blonde, cam cu aceeași statură și același aspect. Bill zice că semănau destul ca să fi fost surori. Nu surori gemene, probabil.

– Da, semănau oarecum, a confirmat Tinchfield, privindu-mă grav, apoi a ridicat glasul: Emma!

O femeie voinică, într-o rochie înflorată, a deschis ușa care dădea spre interiorul cabanei. În jurul a ceea ce fusese odată o talie avea un enorm șorț alb. Mirosul de cafea și șuncă prăjită a dat năvală din bucătărie.

– Emma, dânsul e detectivul Dalmas, din Los Angeles. Mai pune o farfurie și eu o să trag un pic masa de la perete. E puțin cam ostenit și flămând.

Femeia voinică a înclinat din cap zâmbind și a mai pus niște tacâmuri pe masă.

Ne-am așezat și am mâncat ochiuri cu șuncă și turte calde și am băut cafea cu litra. Tinchfield a mâncat cât patru, iar soția lui, care mânca precum o păsăruică, țopăia ca o păsăruică, aducând mereu mai multă mâncare.

Când în sfârșit am terminat, doamna Tinchfiled a strâns vasele și s-a închis în bucătărie. Tinchfield a tăiat o felie mare dintr-o turtă de tutun de mestecat, pe care a vârât-o cu grijă în gură, iar eu m-am așezat iar în balansoar.

– Ei, băiatule, mi-a spus el, acu' cred că-s gata să stăm de vorbă. M-a cam îngrijorat bucata aia de lanț de aur ascunsă acolo unde-am găsit-o, când lacul era atât de aproape. Dar eu gândesc mai încet. Ce te face să crezi că Melton și-a omorât soția?

– Faptul că Beryl Haines e încă în viață, cu părul vopsit roșcat.

I-am istorisit povestea mea, în întregime, amănunt cu amănunt, neascunzându-i nimic. El nu a scos o vorbă până n-am terminat.

– Ei, băiatule, mi-a zis el atunci, te-ai descurcat frumușel – plus norocul care ți-a surâs de vreo două ori, lucru de care toți avem nevoie. Dar n-aveai niciun motiv să faci toate câte le-ai făcut, nu-i așa?

– Nu. Dar Melton m-a luat de prost și m-a dus cu zăhărelul. Iar eu sunt un tip căpos.

– De ce crezi că te-a angajat Melton?

– N-a avut încotro. Făcea parte din planul lui ca trupul să fie corect identificat într-un final, poate nu înainte de a fi fost îngropat și dosarul închis. Dar trebuia ca identificarea finală să fie corectă, pentru ca el să poată pune mâna pe banii nevestei. În caz

contrar, trebuia să aștepte o grămadă de ani, până când tribunalele o vor fi declarat moartă din punct de vedere legal. Și, când avea să fie identificată, el trebuia să poată demonstra că a făcut eforturi ca să-i dea de urmă. Dacă nevasta era cleptomană, așa cum susținea el, avea o scuză solidă pentru a angaja un detectiv particular, în loc să se ducă la poliție. Dar ceva trebuia să facă. Și mai era și amenințarea pe care o reprezenta Goodwin. Probabil plănuise să îl omoare pe Goodwin și pe urmă să-mi pună mie crima în cârcă. Cu siguranță n-a știut că Beryl i-a luat-o înainte, că nu m-ar fi lăsat să mă duc acasă la Goodwin. După aceea – și am fost destul de prost încât să vin încoace înainte de a fi raportat moartea lui Goodwin poliției din Glendale – a crezut, probabil, că poate să mă manipuleze cu ajutorul banilor. Crima în sine a fost relativ simplă, cu o perspectivă pe care Beryl n-o știa sau la care nu s-a gândit. Cred că era îndrăgostită de el. O femeie simplă ca ea, cu un bărbat bețiv, cade ușor în plasa unuia ca Melton.

Melton nu avea de unde să știe că ieri avea să fie descoperit cadavrul, fiindcă ăsta a fost un simplu accident, dar urma să mă țină angajat și să-mi bată apropouri până avea să fie găsit. Știa că Haines avea să fie bănuit că și-a omorât nevasta, iar biletul a fost special formulat, în așa fel încât să sune puțin diferit de scrisoarea unui sinucigaș. Melton știa că soția lui și Haines strânseseră relațiile și jucau tot felul de jocuri aici.

El și Beryl au așteptat doar momentul potrivit, când Haines era plecat pe malul nordic, la o mare beție. Probabil Beryl i-a telefonat de undeva. Asta se poate verifica. Dacă mergea întins, cu mașina ajungea aici în trei ore. Cred că Julia nici nu terminase încă de băut. Melton i-a tras una în cap, a îmbrăcat-o cu hainele lui Beryl și a aruncat-o în lac. Era un tip voinic și putea face totul singur, fără greutate. Beryl a stat de pază pe singurul drum care

intră pe proprietate. Asta i-a dat ocazia să planteze brățara în cabana lui Haines. Pe urmă, el s-a grăbit să ajungă iar în oraș, iar Beryl s-a îmbrăcat cu hainele Juliei și, luând mașina și bagajele Juliei, s-a cazat la hotelul din San Bernardino.

Acolo, a avut ghinionul de a fi văzută și abordată de Goodwin, care trebuie să-și fi dat seama că ceva era în neregulă, poate după haine sau după valize, poate după ce a auzit spunându-i-se doamna Melton. Așa că a urmărit-o până în oraș, și restul îl știți. Faptul că Melton a pus-o să lase toate urmele astea arată, după părerea mea, două lucruri. Unu: că intenționa să aștepte ceva timp până să facă identificarea corectă a cadavrului. Acesta avea să fie aproape sigur acceptat ca fiind al lui Beryl Haines pe baza mărturiei lui Bill Haines, mai ales că, în felul ăsta, Bill era pus într-o lumină foarte proastă.

Al doilea lucru e că, atunci când cadavrul avea să fie identificat ca fiind al Juliei Melton, pista falsă creată de Beryl avea să facă totul să pară că fusese pus la cale de ea și de Bill, pentru a ridica banii de asigurare. După părerea mea, Melton a greșit grav punând brățara aia acolo unde a pus-o. Ar fi trebuit s-o arunce în lac, legată de un piron sau ceva asemănător, și ulterior, ca din întâmplare sau nu, să facă în așa fel încât să fie găsită. Faptul că a pus-o în cabana lui Haines și pe urmă m-a întrebat pe mine dacă aceasta fusese percheziționată a fost o dovadă de neglijență. Dar așa sunt întotdeauna crimele cu premeditare.

Tinchfield și-a mutat ghemul de tutun în partea cealaltă a feței și s-a dus la ușă, să scuipe. Stătea în pragul ușii deschise, cu mâinile mari încleștate la spate.

– Dar nu-i putea pune în cârcă nimic lui Beryl, mi-a spus el peste umăr. Nu fără ca ea să-și dea drumul la gură, băiatule. La asta te-ai gândit?

– Sigur. Odată ce poliția ar fi început să o caute și cazul ar fi ajuns în toate ziarele – adevăratul caz, vreau să zic – ar fi trebuit s-o omoare și pe Beryl și să facă omorul să pară o sinucidere. Cred că i-ar fi ieșit.

– N-ar fi trebuit s-o lași pe ucigașa aia să scape, băiatule. Mai sunt și alte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le faci, dar ăsta e grav.

– Cine anchetează cazul, am mormăit, voi sau poliția din Glendale? Beryl o să fie prinsă. A omorât doi oameni și, la următoarea figură pe care încearcă s-o facă, are să se încurce. Așa se întâmplă mereu. Și mai sunt probe colaterale de scos la lumină. Dar asta e treaba poliției, nu a mea. Credeam că luptați în alegeri cu vreo doi indivizi mai tineri. Să știți că n-am venit până aici doar de dragul aerului tare, de munte.

S-a răsucit pe călcâie și m-a privit cu un aer șiret.

– M-am gândit eu că te-ai prins că bătrânul Tinchfield o să fie destul de bleg încât să nu te bage la pușcărie, băiatule, mi-a spus el, apoi a râs, bătându-se cu palma pe picior. Mențineți-l pe Tinchfield în funcție! a zbierat el spre depărtările nesfârșite. Sigur că așa or să facă. După toate câte s-au întâmplat, ar fi proști să n-o facă. Hai s-o luăm noi agale spre secție și să-l sunăm pe procuroru' din Berdoo.

A oftat.

– Melton ăla a fost prea deștept, a continuat el. Mie-mi plac oamenii simpli.

– Și mie, am zis. De-aia mă aflu aici.

Pe Beryl Haines au prins-o pe autostrada California-Oregon, întorcându-se pe propriile urme spre sud, spre Yreka, într-o mașină închiriată. Patrula de pe autostradă o oprise la un control de rutină, pentru verificarea transporturilor de fructe dintr-un stat în altul, dar ea nu știuse asta. Scosese încă o dată pistolul. Avea încă asupra

ei bagajele Juliei Melton, hainele Juliei Melton și carnetul de cecuri al Juliei Melton, cu nouă file albe în el și cu semnătura Juliei copiată după una reală. Cecul încasat de Goodwin s-a dovedit a fi un alt fals.

Tinchfield și procurorul districtual mi-au ținut partea în fața poliției din Glendale, care însă tot mi-a făcut zile fripte. Din partea lui Violets M'Gee am primit o bezea mare și suculentă, și din partea răposatului Howard Melton, ce mai rămăsese din cei cincizeci de dolari pe care mi-i promisese avans. Tinchfield și-a păstrat funcția, cu o majoritate de voturi covârșitoare.

Voi aştepta

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

La ora unu, Carl, portarul din schimbul de noapte, stinse ultima dintre cele trei lămpi din holul principal al hotelului Windermere. Mocheta albastră deveni mai întunecată și pereții se retraseră în depărtări. Ocupanții scaunelor se transformară în siluete neclare. Prin colțuri, amintirile erau ca pânzele de păianjen.

Tony Reseck căscă. Înclină capul pe un umăr și ascultă muzica ciripind slab din camera radioului aflată în spatele unei arcade care se deslușea vag în capătul opus al holului. Se încruntă. După ora unu, aceea trebuia să fie camera lui. N-ar mai fi trebuit să găsească pe nimeni în ea. Roșcata îi strica nopțile.

Încruntătura trecu și miniatura unui surâs i se curbă în colțul buzelor. Se relaxă; un bărbat de vârstă mijlocie, scund, spălăcit, cu burtică, cu degete lungi și delicate încleștate pe dintele de elan aflat pe lanțul ceasului său. Degetele lungi și delicate ale unui prestidigitator, degete cu unghii lucioase, îngrijite, cu primele falange mai subțiri și ușor conice, degete puțin spatulate la extremități. Degete frumoase. Tony Reseck le frecă ușor laolaltă, iar ochii lui limpezi și cenușii ca oceanul se înseninară.

Încruntătura îi reveni pe chip. Muzica îl irita. Se ridică printr-o mișcare neobișnuit de grațioasă, deplasându-și tot corpul simultan, fără să-și desprindă mâinile încleștate pe lanțul ceasului. Stătuse lăsat pe spate, destins, pentru ca în clipa imediat următoare să fie în picioare, complet nemișcat, astfel încât ridicarea păruse o iluzie...

Călcă delicat pe mocheta albastră cu pantofii lui mici, lustruiți, și trecu pe sub arcadă. Muzica se auzea mai tare. Erau acutele încinse și acide, succesiunile de acorduri frenetice și rapide ale unei improvizații. Răsuna prea puternic. Roșcata era acolo și privea tăcută scala imensului aparat de radio, ca și cum i-ar fi putut vedea pe membrii formației cu zâmbetele profesionale încremenite pe chipuri și cu sudoarea prelingându-li-se pe spinări. Stătea ghemuită cu picioarele strânse sub ea, pe un divan care părea să fi adunat majoritatea pernelor din cameră. Se cuibărise între ele cu grijă, ca un buchețel de flori în mijlocul hârtiei creponate a ambalajului florăresei.

Nu întoarse capul. Stătea ușor aplecată, cu o mână strânsă în pumnișor pe genunchiul de culoarea piersicii. Purta pijama din mătase reiată, brodată cu muguri negri de lotus.

– Îți place Goodman, domnișoară Cressy? întrebă Tony Reseck.

Fata își întoarse privirea fără grabă. Lumina din cameră era discretă, însă culoarea violet a ochilor ei aproape că rănea. Ochi mari, adânci, complet pustii. Fața cu trăsături clasice era inexpresivă.

Nu spuse nimic.

Tony zâmbi și-și frecă, unul câte unul, degetele ambelor mâini ținute pe lângă corp, simțindu-le mișcările.

– Îți place Goodman, domnișoară Cressy? repetă el cu blândețe.

– Nu mă impresionează până la lacrimi, rosti fata cu glas lipsit de orice tonalitate.

Tony se legănă înainte și înapoi pe călcâie și-i privi ochii. Mari, adânci, goi. Sau nu erau așa? Se aplecă și închise sonorul radioului.

– Nu mă-nțelege greșit, zise fata. Goodman câștigă bine, iar un flăcău care câștigă bani cinstiți în ziua de azi e un flăcău pe care trebuie să-l respecți. Dar muzica asta de jazz îmi lasă impresia unei beri răsuflate. Mi-ar plăcea ceva care să aibă trandafiri.

– Poate îți place Mozart, spuse Tony.

– Haide, ia-mă peste picior, replică fata.

– Nu te luam peste picior, domnișoară Cressy. Cred că Mozart a fost omul cel mai de seamă care a trăit vreodată... iar Toscanini este profetul lui.

– Crezusem că erai detectivul hotelului.

Ea își lăsă capul pe spate, pe o pernă, îl privi printre gene și adăugă:

– Prepară-mi niște Mozart din ăla.

– Este prea târziu, suspină Tony. La ora asta nu se mai poate.

Fata îi aruncă altă privire lungă, ascuțită.

– Ești cu ochii pe mine, așa-i, copoiule? Chicoti apoi scurt, aproape în barbă: Cu ce-am greșit?

Tony afișă zâmbetul lui de jucărie.

– Cu nimic, domnișoară Cressy. Absolut cu nimic. Ai însă nevoie de niște aer proaspăt. Ești de cinci zile în hotelul ăsta și n-ai ieșit deloc. Și ai o cameră la ultimul etaj.

Ea râse din nou.

– Născocește o poveste despre asta. Sunt plictisită.

– A fost cândva o fată care a stat în camera ta. A rămas în hotel o săptămână întreagă, la fel ca tine. Vreau să spun că n-a ieșit niciodată din hotel. N-a vorbit cu nimeni sau aproape cu nimeni. Ce crezi c-a făcut în cele din urmă?

Fata îl privi grav.

– A plecat fără să plătească.

El își întinse mâna lungă și delicată și o răsuci lent, fluturând din degete, astfel încât păru aproape ca un val leneș care se spărgea.

– Nu. A cerut nota și a achitat. După aceea i-a spus hamalului să revină după o jumătate de oră ca să-i ia valizele. Iar apoi a ieșit pe balcon.

Fata se aplecă puțin înainte, cu aceiași ochi gravi, cu o mână acoperind genunchiul de culoarea piersicii.

– Cum ziceai că te cheamă?

– Tony Reseck.

– Sună a nume slav.

– Da, zise Tony. Polonez.

– Spune mai departe, Tony.

– Toate camerele de la ultimul etaj au balcoane private, domnișoară Cressy. Balustradele lor sunt prea scunde pentru paisprezece niveluri deasupra străzii. Era o noapte întunecată, înnorată.

Lăsă mâna să-i cadă cu un gest final, un gest de adio.

– Nimeni n-a văzut-o sărind. Dar când a lovit caldarâmul, a răsunat ca detunătura unei arme de calibru greu.

– Este invenția ta, Tony.

Vocea ei era o șoaptă limpede.

El afișă zâmbetul de jucărie. Ochii lui limpezi și cenușii ca oceanul aproape că izbuteau să netezească valurile lungi ale părului ei.

– Eve Cressy, rosti el gânditor. Un nume care așteaptă aprinderea reflectoarelor.

– Care așteaptă un tip înalt și brunet, care n-aduce nimic bun, Tony. Nu te-ar interesa motivele. Cândva am fost măritată cu el. S-ar putea să mă mărit din nou cu el. În decursul unei singure vieți, poți să faci o mulțime de greșeli.

Mâna de pe genunchiul ei se deschise încet, până ce degetele fură rășchirate pe cât de mult era posibil. Apoi se închiseră iute și strâns, și chiar în lumina aceea slabă încheieturile străluceau ca oscioarele lustruite.

– I-am jucat o festă urâtă, odată. L-am trimis într-un loc rău... fără intenție. Nici asta nu te-ar interesa. Atât doar că-i datorez ceva.

El se aplecă lin și răsuci butonul aparatului de radio. Un vals se înfiripă de la sine, încetișor, în aerul cald. Un vals searbăd, totuși un vals. Crescu volumul sonor al radioului. Muzica se revărsă din

difuzor într-un vârtej de melodie abia perceptibilă. După moartea Vienei, toate valsurile sunt serbede.

Fata își puse mâna în șold și fredonă trei-patru măsuri, apoi se opri și buzele i se țuguiră brusc.

– Eve Cressy, spuse ea. A fost cândva în lumina reflectoarelor. Într-un club de noapte jalnic. O bombă. O razie, și reflectoarele s-au stins.

Tony îi zâmbi aproape amuzat.

– N-a fost o bombă cât timp ai fost acolo, domnișoară Cressy... Acela este valsul pe care orchestra îl cânta mereu când portarul bătrân se plimba înainte și înapoi prin fața intrării hotelului, cu pieptul bombat și acoperit de medalii. *Ultimul dintre oameni*... Emil Jannings... Nu cred că-ți amintești filmul ăsta, domnișoară Cressy.

– „Primăvară, frumoasă primăvară“, spuse ea. Nu, nu l-am văzut niciodată.

El se îndepărtă cu trei pași, apoi se răsuci.

– Trebuie să urc la etaj și să-ncerc clanțele. Sper că nu te-am deranjat. Ar fi bine să te duci la culcare de acum. Este destul de târziu.

Valsul searbăd se opri și din difuzor se auzi o voce. Fata rosti, acoperind glasul:

– Chiar ai crezut așa ceva – chestia cu balconul?

El încuviință din cap.

– S-ar putea să fi crezut, rosti încetișor. Dar acum nu mai cred.

– Nicio șansă, Tony. (Zâmbetul ei era o frunză neclară, pierdută.) Vino să mai purtăm o discuție. Roșcatele nu sar de la balcon, Tony. Ele se țin bine și... se veștejesc.

El o privi grav pentru o clipă, apoi traversă coridorul cu mochetă albastră. Portarul stătea sub arcada care ducea în holul principal. Tony încă nu privise în direcția aceea, dar știa că era cineva

acolo. Întotdeauna știa dacă era cineva în preajma sa. Putea să audă iarba crescând, ca măgarul din *Pasărea albastră.*

Portarul îi făcu brusc un semn din bărbie. Deasupra gulerului livrelei, fața lui lătăreață arăta asudată și agitată. Tony se apropie de el și, împreună, trecură pe sub arcadă și merseră până în mijlocul holului aflat în penumbră.

– Probleme? întrebă Tony lipsit de entuziasm.

– Afară-i un tip care vrea să te vadă. N-a vrut să intre. Ștergeam sticla ușilor, când s-a apropiat de mine – un tip înalt. „Cheamă-l pe Tony“, mi-a zis din colțul gurii.

– Aha, zise Tony și se uită în ochii albastru-deschis ai portarului. Cine era?

– Mi-a zis să-ți spun că-i Al.

Chipul lui Tony deveni inexpresiv ca aluatul pus la dospit.

– Bine.

Dădu să se îndepărteze.

Portarul îl prinse de mânecă.

– Ascultă, Tony. Tu ai dușmani?

Tony râse politicos, cu chipul tot ca aluatul.

– Ascultă, Tony, zise portarul ținându-l strâns de mânecă: Mai încolo, pe stradă, dincolo de stația de taxiuri, este parcată o limuzină neagră. Un tip stă lângă ea cu piciorul pe prag. Cel care-a vorbit cu mine purta un trenci închis la culoare, bine strâns în jurul corpului, cu gulerul ridicat peste urechi. Pălăria îi era trasă pe ochi. Nu-i prea puteai zări fața. A zis „Cheamă-l pe Tony“ din colțul gurii. N-ai dușmani, nu-i așa, Tony?

– Doar fiscul, spuse detectivul. Șterge-o.

Traversă încet și oarecum țeapăn mocheta albastră și sui cele trei trepte scunde spre holul de la intrare, care avea trei lifturi pe un perete și tejgheaua recepției pe peretele opus. Un singur lift

funcționa. Lângă ușile deschise, cu brațele încrucișate, liftierul din schimbul de noapte stătea tăcut într-o livrea albastră, scrobită, cu vipuști argintii. Un mexican subțire și oacheș, pe nume Gomez. Un băiat nou, care începea lucrul în schimbul de noapte.

De cealaltă parte se afla tejgheaua din marmură roz, cu recepționerul de noapte rezemându-se de ea cu delicatețe. Un bărbat micuț și îngrijit, cu mustață îngustă, roșcovană și obraji atât de trandafirii, încât păreau fardați. Îl privi pe Tony și-și duse o unghie la mustață.

Tony îndreptă spre el un deget arătător rigid, lipi strâns de palmă celelalte trei degete și-și coborî și ridică iute degetul mare peste arătător. Recepționerul își atinse mustața în cealaltă parte a gurii și păru plictisit.

Tony trecu pe lângă standul de ziare închis și întunecat, apoi pe lângă intrarea laterală a farmaciei, îndreptându-se către ușile vitrate, cu monturi din alamă. Se opri imediat înaintea lor și trase adânc aer în piept. Își îndreptă umerii, deschise ușile și ieși în aerul rece și umed al nopții.

Strada era întunecată, tăcută. Uruitul traficului pe Wilshire, la două intersecții depărtare, nu avea substanță, nu avea înțeles. În stânga staționau două taxiuri. Șoferii lor erau rezemați de aripa unei mașini și fumau. Tony porni în direcția opusă. Limuzina neagră se afla la o treime de stradă depărtare de intrarea hotelului. Avea farurile stinse și abia când ajunse aproape de ea auzi zgomotul slab al motorului.

O siluetă înaltă se desprinse de caroserie și porni spre el, cu ambele mâini vârâte în buzunarele trenciului întunecat cu guler înalt. Din gura bărbatului scânteia ușor vârful unei țigări, o perlă ruginie.

Se opriră la ceva mai mult de o jumătate de metru unul de celălalt.

Bărbatul înalt rosti:

– Salut, Tony. Nu ne-am mai văzut de mult.

– Salut, Al. Cum merge?

– Nu mă pot plânge.

Bărbatul înalt dădu să-și scoată mâna dreaptă din buzunarul trenciului, apoi se răzgândi și râse încetișor.

– Am uitat. Cred că nu vrei să-mi strângi mâna.

– Strânsul mâinilor nu-nseamnă nimic, spuse Tony. Și maimuțele își pot strânge mâinile. Ce ai de gând, Al?

– Tot un grăsunel amuzant ai rămas, nu-i așa, Tony?

– Cred că da.

Tony miji ochii. Își simțea beregata strânsă ca într-o gheară.

– Îți place slujba pe care o ai aici?

– E o slujbă ca toate celelalte.

Al râse din nou încetișor.

– Tu o iei încet, Tony. Eu o iau mai iute. Deci este o slujbă și vrei s-o păstrezi. Bine. În hotelul tău liniștit a tras o fată pe nume Eve Cressy. Scoate-o afară. Repede. Acum.

– Care-i necazul?

Bărbatul înalt mătură strada cu privirea. Din spatele limuzinei, un bărbat tuși discret.

– S-a-ncurcat cu cine nu trebuia. N-am nimic cu ea personal, dar o să-ți aducă belele pe cap. Scoate-o, Tony. În cel mult o oră.

– Sigur că da, spuse detectivul impasibil, parcă într-o doară.

Al scoase mâna din buzunar și o întinse spre pieptul lui Tony. Îl împinse ușor, leneș.

– Nu ți-aș spune-o doar pentru distracție, frățiorul meu gras. Scoate-o de-acolo.

– Bine, rosti Tony cu glas mecanic.

Bărbatul înalt își retrase mâna și o întinse către portiera limuzinei. O deschise și se lăsă să lunece înăuntru, o umbră neagră și zveltă.

Apoi se opri, le spuse ceva bărbaților dinăuntru și ieși din nou. Se întoarse la locul unde Tony stătea tăcut, cu ochii spălăciți reflectând doar un strop din lumina slabă a străzii.

– Ascultă aici, Tony. Tu te-ai ținut mereu departe de belele. Ești un frățior de treabă, Tony.

Detectivul nu răspunse.

Al se aplecă spre el, o umbră lungă și insistentă, cu gulerul înalt aproape atingându-i urechile.

– I-o afacere cu belele, Tony. Băieților n-o să le placă, totuși eu o să-ți spun despre ce-i vorba. Cressy asta a fost măritată cu un flăcău pe nume Johnny Ralls, care a ieșit din închisoarea Quentin acum vreo două–trei zile sau poate o săptămână. A făcut trei ani pentru omucidere. Fata l-a băgat acolo. El a călcat cu mașina un moș într-o noapte, beat fiind, iar fata era cu el. N-a vrut să oprească. Fata i-a zis să se ducă la poliție și să spună ce a făcut, fiindcă altfel o să-l denunțe. El nu s-a dus. Așa că gaborii l-au săltat.

– Urâtă treabă, spuse Tony.

– E cușer, băiete. Este treaba mea să știu. Ralls ăsta a trăncănit peste tot că fata o să-l aștepte când o să iasă, că este chitit s-o ierte și să uite totul și că va merge direct la ea.

– Ce legătură ai tu cu el? întrebă Tony.

Glasul îi foșnea uscat și rigid, ca o hârtie groasă.

Al râse.

– Băieții răi vor să stea de vorbă cu el. A fost crupier într-un local din Vegas și a pus la cale o schemă. Împreună cu alt tip a spart casa, furând cincizeci de miare. Celălalt flăcău a dat bănișorii înapoi, dar mai avem nevoie de cele douăzeci și cinci ale lui Johnny. Băieții răi nu-s plătiți ca să uite.

Tony privi în sus și în jos pe strada întunecată. Un taximetrist azvârli cu boltă un chiștoc peste capota unui taxi. Tony îl privi căzând și răspândind scântei pe caldarâm. Ascultă sunetul discret al motorului limuzinei.

– Nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea, spuse el. O s-o scot din hotel.

Al se retrase un pas și încuviință.

– Isteț băiat. Ce mai face mămica?

– E bine, spuse Tony.

– Să-i zici c-am întrebat de ea.

– Nu-i totul să-ntrebi de ea, zise Tony.

Al se întoarse iute și urcă în mașină. Limuzina porni leneș spre mijlocul străzii, revenind către colț. Farurile i se aprinseră și luminară zidul din față. Coti și dispăru. Izul gazelor de eșapament trecu pe lângă nasul lui Tony. El se răsuci, reveni la hotel și intră. Se duse către camera radioului.

Aparatul de radio continua să murmure, dar fata nu se mai afla pe divan. Pernele păstraseră forma corpului ei. Tony se aplecă și le atinse. Încă se mai simțea căldura trupului. Stinse radioul și rămase locului, rotind încetișor un deget mare în fața corpului, cu palma lipită de stomac. După aceea se întoarse, străbătu recepția spre lifturi și se opri lângă un recipient din ceramică majolică plin cu nisip alb. Recepționerul se foia înapoia unui paravan din sticlă jivrată la un capăt al tejghelei. Domnea o liniște deplină.

Lifturile erau învăluite în penumbră. Tony se uită la indicatorul celui din mijloc și văzu că afișa cifra 14.

– S-a dus la culcare, rosti el în barbă.

Ușa camerei portarului aflată lângă lifturi se deschise și micuțul liftier mexican din schimbul de noapte ieși, în haine de stradă.

Îl privi pe Tony cu o căutătură piezișă, tăcută, a ochilor de culoarea castanelor uscate.

– Noapte bună, șefu'.

– Da, rosti Tony absent.

Scoase din buzunarul vestei o țigară subțire și pătată și o mirosi. O examină încet, învârtind-o între degetele lui suple. Pe o parte avea o crăpătură mică. Se încruntă la ea și lăsă țigara din mână.

Se auzi un sunet îndepărtat și acul începu să se rotească pe cadranul din bronz al indicatorului. Lumina sclipi sus în puțul liftului și linia dreaptă a podelei cabinei se dizolvă în bezna de dedesubt. Cabina se opri și din ea coborî Carl.

Tresări când îi întâlni privirea lui Tony, apoi se îndreptă către detectiv, cu capul plecat într-o parte, cu un zâmbet firav în colțul buzelor sale roz.

– Ascultă, Tony...

Tony îl prinse de braț cu o mână iute și dură și-l răsuci. Îl împinse repede, totuși cu un aer cumva nepăsător, pe trepte în jos, spre holul principal și-l conduse într-un ungher. Îi eliberă brațul. Își simțea beregata strânsă din nou ca într-o gheară, fără vreun motiv evident.

– Da? rosti el amenințător. Ce s-ascult?

Portarul băgă mâna într-un buzunar și scoase o bancnotă de un dolar.

– El mi-a dat-o, rosti moale.

Ochii săi scânteietori priviră peste umărul lui Tony, în gol. Clipiră repede.

– Gheață și bere de ghimber.

– Nu trage de timp, mârâi Tony.

– Tipul din paișpe-be, spuse portarul.

– Ia să te miros.

Portarul se aplecă ascultător spre el.

– Alcool, rosti Tony aspru.

– El mi-a dat un păhărel.

Detectivul coborî ochii la bancnota de un dolar.

– În paisprezece-B nu stă nimeni, spuse el. Nu-i pe lista mea.

– Ba da. Este. Portarul își umezi buzele și clipi de câteva ori: Un tip înalt, brunet.

– Bine, zise Tony morocănos. Bine. În paisprezece-B este un tip înalt și brunet, care ți-a dat un dolar și un pahar de băutură. Și apoi?

– Avea un pistol ascuns la subsuoară, spuse Carl făcând cu ochiul.

Tony surâse, dar privirea lui căpătase scânteierea fără viață a gheții groase.

– Ai condus-o pe domnișoara Cressy în camera ei?

Carl clătină din cap.

– Gomez a dus-o. Am văzut-o când a suit.

– Pleacă de-aici, rosti Tony printre dinți. Și să nu mai accepți băutură de la clienți.

Nu se mișcă până ce Carl nu reveni în cămăruța lui de lângă lifturi și închise ușa. După aceea urcă silențios cele trei trepte și rămase în fața tejghelei recepției, uitându-se la marmura roz cu vinișoare, la setul de birou din onix, la fișa de înregistrare neîncepută din coperta de piele. Ridică o palmă și o izbi cu toată puterea de tăblia din marmură. Recepționerul apăru dinapoia paravanului din sticlă, aidoma unei veverițe care iese din scorbura ei.

Tony scoase o hârtie din buzunarul de la piept și o netezi pe tejghea.

– Pe asta nu există niciun paisprezece-B, rosti el cu glas amar.

Recepționerul își atinse politicos mustața.

– Îmi pare foarte rău. Probabil că erai la cină când a sosit.

– Cine?

– S-a înregistrat sub numele James Watterson din San Diego.

Recepționerul căscă.

– S-a interesat de cineva?

Recepționerul se opri în mijlocul căscatului și se uită la creștetul capului lui Tony.

– Da, așa-i. A-ntrebat de-o formație de swing. De ce?

– Isteț, iute și amuzant, spuse Tony. Dacă-ți plac tipii de felul ăsta.

Scrise pe foaia lui și o vârî înapoi în buzunar.

– Mă duc sus să verific ușile. La ultimul etaj sunt patru camere neocupate deocamdată. Fii mai atent, fiule. Începi să greșești.

– Mă descurc eu, rosti recepționerul tărăgănat și-și termină căscatul. Să te-ntorci repede, tataie. Nu știu cum o să rezist până dimineață.

– Ți-ai putea rade tuleiele alea roz de pe buză, spuse Tony și se îndreptă către lifturi.

Deschise ușa unuia cufundat în întuneric, aprinse plafoniera și urcă la etajul paisprezece. Stinse lumina, ieși din cabină și închise ușa. Holul acesta era mai mic decât oricare altul, cu excepția celui aflat imediat sub el. Pe fiecare perete, mai puțin pe cel cu liftul, se afla câte o singură ușă din panouri albastre. Pe fiecare ușă erau un număr și o literă aurită, în mijlocul unei ghirlande poleite. Tony se apropie de 14A și lipi urechea de ușă. Nu auzi nimic. Era posibil ca Eve Cressy să fie în pat și să doarmă, sau la baie, sau afară, pe balcon. Sau putea să fie chiar acolo, în cameră, la un metru–doi de ușă, privind peretele. În tot cazul, nu se putea aștepta s-o audă stând și privind peretele. Se apropie de 14B și își lipi urechea și de ușa aceea. Aici era altceva. Înăuntru se auzi un

sunet. Un bărbat tuși. Părea cumva o tuse solitară. Nu se auzeau voci. Tony apăsă butonul mic de sidef de lângă ușă.

Pași se apropiară fără grabă. Un glas gros vorbi prin ușă. Tony nu răspunse, nu scoase niciun sunet. Glasul gros repetă întrebarea. Ușor, malițios, Tony apăsă din nou butonul soneriei.

Domnul James Watterson din San Diego ar fi trebuit acum să deschidă ușa și să facă scandal. Nu făcu nici una, nici alta. În spatele ușii aceleia se lăsă o tăcere de gheață. O dată în plus, Tony lipi urechea de lemnul ușii. Tăcere absolută.

Scoase un paspartu prins de un lănțișor și-l introduse delicat în broască. Îl răsuci, împinse ușa șapte–opt centimetri spre interior și scoase șperaclul din broască. Apoi așteptă.

– Bine, rosti aspru glasul. Intră să ți-o iei.

Tony deschise ușa larg și rămase locului, pe fundalul luminii din hol. Bărbatul era înalt, brunet, față ascuțită și palidă. Avea în mână un pistol. Îl mânuia ca și cum s-ar fi priceput la pistoale.

– Intră, rosti el tărăgănat.

Tony intră, apoi închise ușa cu umărul. Ținu mâinile ușor depărtate de trup, curbând relaxat degetele lui iscusite. Afișă zâmbetul lui mic și discret.

– Domnul Watterson?

– Și mai ce?

– Sunt detectivul hotelului.

– Să mor io.

Bărbatul înalt cu fața palidă, chipeș, dar nu tocmai chipeș, se retrase încet spre mijlocul camerei. Era o cameră mare, având pe două laturi un balcon cu balustradă joasă. Uși vitrate se deschideau în balconașele private ale camerelor de la ultimul etaj. În fața unui divan în culori vesele, un șemineu era pregătit pentru focul de lemne îndărătul unui paravan. Un pahar înalt, aburit, stătea pe o tavă de hotel

lângă un fotoliu adânc, comod. Bărbatul se îndreptă către el, dar rămase în picioare. Pistolul mare, lucios, coborî cu țeava spre podea.

– Să mor io, repetă el. Nici n-am venit bine de-o oră-n bomba asta și gaboru' de serviciu vine-n vizită. Bine, scumpule. Uită-te-n dulap și uită-te-n baie. Să știi că ea tocmai a plecat.

– Încă n-ai văzut-o pe ea, spuse Tony.

Pe chipul palid al bărbatului se iviră câteva cute neașteptate. Glasul lui gros deveni aproape un mârâit.

– Da? Pe cine încă n-am văzut?

– Pe o fată pe nume Eve Cressy.

Bărbatul înghiți un nod. Puse pistolul pe masă, lângă tavă. Se așeză pe fotoliu, rigid, ca un om atins de lumbago. Apoi se aplecă înainte, își puse palmele pe genunchi și își dezveli dinții într-un zâmbet larg.

– Deci a ajuns aici, nu-i așa? Încă n-am întrebat de ea. Sunt un tip prudent. Încă n-am întrebat.

– Este aici de cinci zile, spuse Tony. Te așteaptă. N-a părăsit hotelul nici măcar pentru cinci minute.

Gura bărbatului tresări puțin. Colțul buzelor se îndoi într-un surâs de cunoscător.

– Am fost reținut ceva mai în nord, zise el agale. Știi cum e. Am vizitat niște prieteni vechi. Pari să știi multe despre afacerile mele, gabore.

– Așa este, domnule Ralls.

Bărbatul sări în picioare și mâna i se repezi spre armă. Rămase aplecat, ținând mâna pe masă și privind fix.

– Femeile vorbesc prea mult, rosti el cu glasul cumva înăbușit, de parcă ar fi ținut ceva moale între dinți în timp ce vorbea.

– Nu femeile, domnule Ralls.

– Hă? (Pistolul lunecă pe lemnul de esență tare al mesei.) Ia zi, gabore. Mi s-a defectat cititorul de gânduri.

– Nu femeile, ci bărbații. Bărbații cu arme.

Între ei se așternu din nou o tăcere de gheață. Bărbatul se îndreptă, încet. Chipul îi era golit de orice expresie, însă în ochi i se citea îngrijorarea. Tony se aplecă spre el, un bărbat mai scund, grăsuliu, cu chip spălăcit, discret, prietenos și ochi puri ca apa din pădure.

– Nu obosesc niciodată... băieții ăia, rosti Johnny Ralls și-și umezi buza. Devreme sau târziu, ei lucrează întruna. Bătrâna bandă nu doarme niciodată.

– Îi cunoști? întrebă încet Tony.

– Ți-aș putea oferi vreo nouă presupuneri. Și douăsprezece din ele ar fi corecte.

– Băieții răi, zise Tony și zâmbi delicat.

– Unde-i ea? întrebă aspru Johnny Ralls.

– În camera de alături.

Bărbatul își lăsă pistolul pe masă și se apropie de perete. Rămase în fața lui și-l studie. Ridică mâna și strânse balustrada din fier a balconului. Își coborî apoi brațul, iar când se întoarse, chipul lui părea mai destins. Focul din privire se mai domolise. Reveni lângă Tony, dominându-l cu înălțimea.

– Am riscat, zise el. Eve mi-a trimis niște mălai și l-am înmulțit cu ceva ce-am câștigat în nord. Mălai din rezervă, asta vreau să spun. Băieții răi vorbesc despre douăzeci și cinci de miare. Surâse strâmb: Mie îmi ies la socoteală doar cinci sutare. În mod sigur o să mă distrez teribil, convingându-i să mă creadă.

– Ce-ai făcut cu ei? întrebă Tony indiferent.

– Nu i-am avut niciodată, gabore. Dar las-o baltă. Oricum sunt singurul din lume care-o crede. A fost o mică șmecherie în care am fost cel păcălit.

– Eu o s-o cred, spuse Tony.

– Ei nu obișnuiesc să omoare. Dar pot fi al naibii de duri.

– Gangsteri, spuse Tony cu dispreț amar, brusc. Bărbați cu arme. Niște gangsteri.

Johnny Ralls întinse mâna după pahar și-l goli. Cubulețele de gheață zornăiră ușor, când îl așeză pe masă. Ridică pistolul, îl jucă în palmă, apoi îl vârî, cu țeava în jos, într-un buzunar interior al hainei. Rămase holbându-se la mochetă.

– Cum se face că-mi spui toate astea, gabore?

– M-am gândit că poate-i dai o șansă.

– Și dacă n-o s-o fac?

– Cumva cred c-o s-o faci, spuse Tony.

Johnny Ralls încuviință încetișor.

– Pot să ies de-aici?

– Poți să cobori în garaj cu liftul de serviciu. Poți să-nchiriezi o mașină. Îți dau cartea mea de vizită pentru omul din garaj.

– Ești un omuleț ciudat, spuse Johnny Ralls.

Tony scoase un portofel uzat din piele de struț și mâzgăli ceva pe dosul unei cărți de vizită. Johnny Ralls citi ce scrisese și rămase cu cartonașul în mână, lovindu-l de o unghie.

– Aș putea s-o iau și pe ea cu mine, zise el mijindu-și ochii.

– Ai putea să te plimbi și cu balonul, spuse Tony. Ea stă în hotel de cinci zile, ți-am spus. A fost văzută. Un tip pe care-l cunosc m-a căutat și mi-a spus s-o scot de-aici. Mi-a explicat despre ce-i vorba. Așa că te scot pe tine în locul ei.

– O să le placă, spuse Johnny Ralls. O să-ți trimită panseluțe.

– O să bocesc la gândul ăsta în ziua mea liberă.

Johnny Ralls își răsuci mâna și-și privi palma.

– Aș putea s-o văd, oricum. Înainte s-o șterg. Camera de-alături, ziceai?

Tony se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. Vorbi peste umăr:

– Nu-ntârzia prea mult, chipeșule. S-ar putea să mă răzgândesc.

Bărbatul spuse aproape cu blândețe:

– Din câte știu, m-ai putea vinde chiar acum.

Tony nu întoarse capul.

– Este un risc pe care trebuie să ți-l asumi.

Ajunse la ieșire și părăsi încăperea. Închise ușa cu grijă, silențios, privi o singură dată spre camera 14A și intră în liftul întunecat. Coborî până la etajul cu spălătoria și păși afară pentru a îndepărta coșul care bloca închiderea liftului de pe acel palier. Ușa se închise fără zgomot. Ținuse de ea astfel încât să nu se audă nimic. Ceva mai departe pe coridor, în oficiul cameristei se zărea lumină. Tony se urcă din nou în liftul cu care venise și coborî la recepție.

Recepționerul mărunt nu se vedea îndărătul paravanului din sticlă jivrată, unde verifica încasările. Tony trecu prin holul principal și intră în camera radioului. Aparatul era deschis iarăși, la volum redus. Ea se afla acolo, ghemuită pe divan. Difuzorul bâzâia, sunete vagi, atât de încet, încât spusele erau la fel de lipsite de cuvinte ca și murmurul copacilor. Ea întoarse ușor capul și-i surâse.

– Ai terminat de verificat camerele? N-am putut adormi nici în ruptul capului. Așa c-am coborât iar. E-n regulă?

El zâmbi și încuviință. Se așeză într-un fotoliu verde și bătu cu palmele pe brațele sale rotunde, îmbrăcate în brocart.

– Sigur că da, domnișoară Cressy.

– Așteptarea este meseria cea mai grea, nu-i așa? Nu poți să faci ceva cu radioul ăsta? Sună ca un covrigel pe care-l frângi.

Tony roti butonul, nu găsi nimic care să-i placă și-l readuse la frecvența inițială.

– La ora asta, singurii ascultători sunt bețivii din berării.

Ea îi surâse iarăși.

– Nu te deranjez prin prezența mea, domnișoară Cressy?

– Chiar îmi face plăcere. Ești un tip micuț și drăguț, Tony.

El privi încordat podeaua și un fior îi străbătu șira spinării. Așteptă să dispară. Pieri încetișor. După aceea se lăsă pe spate, se destinse din nou, cu degetele suple încleștate pe dintele de elan. Ascultă. Nu aparatul de radio – ci lucruri îndepărtate, nesigure, amenințătoare. Și poate că asculta doar scrâșnetul roților care se îndepărtau într-o noapte ciudată.

– Nimeni nu este complet rău, rosti el cu glas tare.

Fata îi aruncă o privire leneșă.

– Atunci înseamnă c-am întâlnit doi–trei în privința cărora m-am înșelat.

El încuviință.

– Da, rosti judicios. Cred că sunt și unii așa.

Fata căscă, iar ochii ei adânci și violeți se închiseră pe jumătate. Se cuibări înapoi între perne.

– Mai stai o clipă, Tony. Poate că reușesc să ațipesc.

– Sigur că da. N-am nimic de făcut. Nici nu știu pentru ce sunt plătit.

Ea adormi repede și fără să se miște câtuși de puțin, ca un copil. Tony abia dacă respiră vreme de zece minute. O privi doar, cu gura ușor întredeschisă. În ochii lui senini se vedea o fascinație tăcută, de parcă s-ar fi uitat la un altar.

Apoi se ridică, cu grijă infinită, și trecu încet pe sub arcada care dădea în holul de la intrare și recepție. Se opri lângă tejghea și își încordă auzul. Percepu un stilou scârțâind în afara razei lui

vizuale. Coti spre șirul de telefoane cu circuit intern din cabinele micuțe de sticlă. Ridică receptorul unuia și-i ceru centralistei să-i facă legătura la garaj.

Telefonul sună de trei–patru ori, după care răspunse o voce de băiat:

– Hotelul Windermere. Aici garajul.

– Sunt Tony Reseck. Tipul ăla, Watterson, cu cartea mea de vizită... A plecat?

– Da, Tony. Acum aproape o jumătate de oră. Un cunoscut?

– Da, zise Tony. Din gașca mea. Mulțumesc. La revedere.

Închise și își scărpină ceafa. Reveni la tejgheaua recepției și izbi cu palma în ea. Recepționerul pluti dinapoia paravanului, afișând zâmbetul de bun sosit. Îi pieri când îl văzu pe Tony.

– Ne mai putem face și noi treburile? mormăi el.

– Care-i prețul cu reducere la paisprezece-B?

Recepționerul îl privi morocănos.

– La ultimul etaj nu se fac reduceri.

– Fă acum. Individul a și plecat. A stat numai o oră.

– Auzi, auzi, făcu recepționerul nepăsător. Așadar, în noaptea asta n-am avut parte de persoane importante. Ne-am ales cu un șarlatan.

– Cinci dolari te mulțumesc?

– Amic de-al tău?

– Nu. Pur și simplu un bețiv cu iluzia grandorii, și fără mălai.

– Cred că va trebui să-nchidem ochii. Cum a plecat?

– L-am coborât eu, cu liftul de serviciu. Tu dormeai. Cinci dolari te mulțumesc?

– De ce?

Portofelul uzat din piele de struț apăru și o bancnotă de cinci dolari lunecă peste marmură.

– Tot ce-am putut smulge de la el, spuse Tony indiferent.

Recepționerul luă bancnota și păru derutat.

– Tu ești șeful, rosti și ridică din umeri.

Telefonul zbârnâi pe tejghea și recepționerul întinse mâna către el. Ascultă, apoi îl împinse spre Tony.

– Pentru tine.

Tony luă telefonul și-l ținu strâns lângă piept. Apropie gura mult de microfon. Glasul de la celălalt capăt al firului nu-i era cunoscut. Avea o sonoritate metalică. Silabele erau meticuloase și anonime.

– Tony? Tony Reseck?

– La telefon.

– Un mesaj de la Al. Asculți?

Tony îl privi pe recepționer.

– Fii drăguț, rosti el peste receptor.

Recepționerul îi aruncă un zâmbet subțire și dispăru.

– Ascult, vorbi Tony.

– Am avut o trebușoară c-un tip din hotelul tău. L-am prins când o ștergea. Al a presimțit c-o să-l scoți de-acolo. L-am urmărit și l-am băgat în trotuar. N-a mers bine. A fost pe inverse.

Tony ținu receptorul foarte strâns și tâmplele i se răciră când transpirația se evaporă.

– Și? rosti el. Cred că mai este ceva.

– Da. Tipul l-a oprit pe-ăla mare. Definitiv. Al… Al a zis să-ți spunem adio.

Tony se apăsă cu toată greutatea corpului de tejghea. Gura lui scoase un sunet fără noimă.

– Ai înțeles? (Vocea metalică părea iritată, ușor plictisită.) Tipu’ a avut un pistol. A tras. De-acum Al n-o să mai telefoneze nimănui.

Tony se clătină și împinse telefonul, iar soclul lui zăngăni pe marmura roz. Gura îi era un nod dur și uscat.

Glasul spuse:

– Noi ne-oprim aici, tipule. Noapte bună.

Telefonul clicăi sec, ca o pietricică lovind un zid.

Tony așeză receptorul în furcă foarte grijuliu, ca să nu facă niciun zgomot. Își privi palma încleștată a mâinii stângi, pe care o șterse apoi cu o batistă și își desfăcu degetele amorțite folosindu-se de mâna dreaptă. După aceea își tamponă fruntea. Recepționerul apăru din nou de după paravan și-l privi cu ochi strălucitori.

– Vineri am zi liberă. Îmi împrumuți și mie numărul ăla de telefon?

Tony încuviință din cap și afișă un zâmbet minuscul și fragil. Ascunse batista și bătu cu palma peste buzunarul în care o strecurase. Se întoarse și se îndepărtă de tejghea, străbătu holul de la intrare, coborî cele trei trepte joase, merse în lungul holului principal slab luminat și trecu pe sub arcadă, intrând din nou în camera radioului. Merse ușor, ca un om care pătrunde într-o încăpere unde zace un bolnav. Ajunse la fotoliul în care stătuse înainte și se afundă în el, centimetru cu centimetru. Fata continua să doarmă, nemișcată, în destinderea ghemuită de care dau dovadă unele femei și toate pisicile. Răsuflarea ei era acoperită de murmurul slab al radioului.

Tony Reseck se lăsă pe spate în fotoliu, încleștă mâinile pe dintele de elan și închise încet ochii.

Uşa de bronz

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

1

Omulețul era de pe coasta Calabar sau din Papua, sau Tongatabu, sau dintr-un asemenea loc îndepărtat. Un întreprinzător ambițios, cu părul de la tâmple căzându-i în șuvițe dezordonate, slab și gălbejit, și ușor afumat la barul clubului. Purta o cravată în culorile școlii, decolorată, pe care probabil că o ținea peste an într-o cutie de alamă, ca să n-o mănânce moliile.

Domnul Sutton-Cornish nu-l recunoscu, cel puțin atunci, pe loc, dar recunoscu cravata, fiindcă făcea parte din uniforma școlii pe care o absolvise și el. De aceea îi vorbi, cu timiditate, iar bărbatul îi răspunse, fiind cherchelit și necunoscând pe nimeni. Băură și povestiră despre vechea lor școală, în felul acela distant și aparte pe care îl au englezii, fără măcar să se prezinte unul celuilalt, dar în același timp destul de prietenoși.

A fost un episod extrem de incitant pentru domnul Sutton-Cornish, deoarece nimeni nu-i vorbea vreodată în club, cu excepția personalului. Era prea strivit, prea deformat, iar în cluburile londoneze nu trebuie să stai de vorbă cu oamenii. Acela este rolul lor.

Domnul Sutton-Cornish ajunse acasă la ora ceaiului, vorbind împleticit pentru prima dată în cincisprezece ani. Se așeză impasibil în salonul de la etaj, ținu în mână ceșcuța cu ceai călduț

și reexamină în minte chipul bărbatului, întinerindu-l și rotunjindu-l, un chip care să se potrivească deasupra unui guler Eton sau dedesubtul unei șepci școlare de crichet.

Brusc îl descoperi și chicoti. Fusese de asemenea ceva ce nu mai făcuse de ani buni.

– Llewellyn, d'aga mea, rosti el. Llewellyn Minor... Avea un frate mai mare. A murit în Război, era în artileria hipomobilă.

Doamna Sutton-Cornish îl privi mohorât peste broderia grea ce atârna peste măsuța de ceai. Ochii ei de culoarea castanelor erau plictisiți de dispreț – castane uscate, nu proaspete. Restul feței lătărețe părea cenușiu. Sfârșitul după-amiezii de octombrie era cenușiu, ca și perdelele grele, lungi, cu monogramă de la ferestre. Până și strămoșii de pe pereți erau cenușii – toți cu excepția celui rău, generalul.

Chicotitul se stinse în gâtlejul domnului Sutton-Cornish. Privirea prelungă și cenușie avu grijă de asta. Apoi îl trecu un fior și, deoarece nu era tocmai stăpân pe sine, mâna îi tremură. Își scăpă ceaiul pe covoraș, aproape delicat, cu ceașcă cu tot.

– Oh, fir-ar să fie, rosti el cu limba împleticită. Îmi pare rău, d'aga mea. Pantalonii au scăpat totuși. Îmi pare tare rău, d'aga mea.

Preț de un minut, se auzi doar respirația doamnei Sutton-Cornish, răsuflarea unei femei voinice. După aceea, subit, fel de fel de lucruri începură să clicăie pe ea – să clicăie, să foșnească și să scârțâie. Era plină de zgomote stranii, ca o casă bântuită, dar domnul Sutton-Cornish se îngrozi, pentru că știa că ea tremura de furie.

– Ah-h-h, expiră ea foarte, foarte lent, după mult timp, în maniera ei de pluton de execuție. Ah-h-h. Turmentat, James?

Ceva se foi pe neașteptate la picioarele ei. Teddy, cățelușul pomeranian, se opri din sforăit, înălță capul și adulmecă iz de sânge. Emise un lătrat scurt, urmat de un clănțănit, simple focuri

de încadrare, și se ridică în picioare. Ochii căprui și protuberanți îl fixară cu răutate pe domnul Sutton-Cornish.

– Ar fi mai bine să sun clopoțelul, d'aga mea, spuse umil domnul Sutton-Cornish și se sculă. Nu?

Ea nu-i răspunse. I se adresă însă lui Teddy, cu blândețe. O blândețe siropoasă pe deasupra, însă care ascundea o undă de sadism.

– Teddy, rosti ea blajin, uită-te la bărbatul acesta. Uită-te la bărbatul acesta, Teddy.

Domnul Sutton-Cornish rosti cu limba împleticită:

– D'aga mea, te rog să nu-l lași să mă muște. N-nu-l lăsa să mă muște, d'aga mea, te rog.

Niciun răspuns. Teddy se încordă și-și dezgoli colții. Domnul Sutton-Cornish își luă ochii de la el și-i ridică spre strămoșul cel rău, generalul. Acesta purta o tunică stacojie, cu bandulieră albastră care o traversa asemenea unui scut tăiat în bară[1]. Avea tenul rubiniu pe care generalii obișnuiau să-l aibă în vremea sa. Avea o mulțime de medalii cu aspect foarte interesant și o privire îndrăzneață, privirea unui păcătos care nu se căiește. Generalul nu fusese un om sfios. Căsniciile pe care le stricase erau mai multe decât duelurile în care luptase, duelurile în care luptase erau mai multe decât bătăliile pe care le câștigase, și câștigase destule bătălii.

Privind în sus, la chipul cutezător și brăzdat de vinișoare, domnul Sutton-Cornish se încordă, se aplecă și luă de pe măsuța de ceai un sendviș mic, triunghiular.

– Ia, Teddy, înghiți el un nod. Prinde, băiatu', prinde!

Azvârli sendvișul, care căzu în fața lăbuțelor cafenii ale lui Teddy. Cățelul îl adulmecă indiferent și căscă. Mâncarea i se servea pe farfurii de porțelan, nu-i era aruncată pe jos. Porni

[1] Partițiune a scutului în heraldică (n. tr.).

inocent spre marginea covorașului și brusc se repezi asupra ciucurilor ei, mârâind.

– La masă, James? rosti doamna Sutton-Cornish, încet și amenințător.

Domnul Sutton-Cornish călcă pe ceașca de ceai. Aceasta se sparse în cioburi mici de porțelan fin. El se cutremură din nou.

Acum însă era momentul. Porni iute spre clopoțel. Teddy îl lăsă să ajungă până acolo, continuând să se prefacă preocupat de ciucurii covorașului. Apoi scuipă o bucată de ciucuraș și se năpusti pe furiș și neauzit, cu piciorușele ca niște fulgi atingând covorașul. Domnul Sutton-Cornish tocmai se întindea spre clopoțel.

Colți mici și strălucitori sfâșiară rapid și expert ghetra gri-perlat.

Domnul Sutton-Cornish țipă, pivotă iute... și trase un șut. Pantoful lui elegant luci în lumina cenușie. Un obiect cafeniu și mătăsos pluti prin aer și ateriză cu un schelălăit.

După aceea odaia fu cuprinsă de o încremenire aproape de nedescris, ca tăcerea din camera cea mai lăuntrică a unui antrepozit frigorific în toiul nopții.

Teddy scânci o dată, șiret, și se târî pe podea, cu burta aproape lipită de ea, sub scaunul doamnei Sutton-Cornish. Fustele maro-purpurii ale femeii se mișcară și capul lui Teddy apăru încet, încadrat de mătăsuri, capul îmbrobodit al unei bătrâne răutăcioase.

– M-a luat prin surprindere, mormăi domnul Sutton-Cornish și se rezemă de cămin. N-am vrut... n-am avut deloc intenția...

Doamna Sutton-Cornish se ridică. O făcu dând impresia mobilizării unei întregi suite în jurul ei. Vocea îi era behăitul rece al unei sirene de ceață pe un râu înghețat.

– Chinverly, spuse ea. Plec imediat la Chinverly. Imediat. Chiar în clipa asta... Beat! Beat mort în toiul după-amiezii. Lovește

cu piciorul animale mici și inofensive. Mârșav! Cu totul mârșav! Deschide ușa!

Domnul Sutton-Cornish se împletici prin cameră și deschise ușa. Ea ieși. Teddy alerga pe lângă ea, ferindu-se de domnul Sutton-Cornish, și, pentru prima dată, el nu încercă s-o oprească în prag.

După ce ieși, femeia se răsuci lent, ca un pachebot.

– James, rosti doamna Sutton-Cornish, n-ai nimic să-mi spui?

El chicoti – pur și simplu de încordare nervoasă.

Ea îl privi sfredelitor, se întoarse din nou și vorbi peste umăr:

– Ăsta-i sfârșitul, James. Sfârșitul căsătoriei noastre.

Domnul Sutton-Cornish rosti șocat:

– Dumnezeule, d'aga mea, noi suntem căsătoriți?

Femeia dădu să se întoarcă iarăși, dar n-o făcu. Din direcția ei răzbătu un icnet scos parcă de o persoană strangulată într-o temniță. Apoi merse mai departe.

Ușa camerei era deschisă ca o gură paralizată. Domnul Sutton-Cornish rămase chiar în mijlocul încăperii, ascultând. Nu se clinti până nu auzi pași la etajul de deasupra – pași apăsați, pașii ei. Suspină și-și coborî ochii la ghetra sfâșiată. După aceea se furișă la parter, în cabinetul său lung și îngust de lângă holul de la intrare, și se duse la sticla de whisky.

Abia dacă sesiză ecourile plecării, bagaje care erau coborâte, glasuri, duduitul motorului mașinii mari din față, glasuri, ultimul lătrat din gâtlejul de fier vechi al lui Teddy. Casa deveni perfect tăcută. Mobilierul aștepta batjocoritor. Afară, felinarele luminau într-o ceață nu prea deasă. Taxiuri claxonau pe strada udă. Încetul cu încetul, focul se stinse în șemineu.

Domnul Sutton-Cornish stătu în fața lui, clătinându-se ușor, privindu-și chipul prelung și cenușiu în oglinda de pe perete.

– Fă o mică plimbare, șopti el strâmb. Tu și cu mine. Nimeni altcineva n-a fost vreodată alături, așa-i?

Se strecură afară, în hol, fără să fie auzit de Collins, majordomul. Își puse fularul, pardesiul și pălăria, își luă bastonul și mănușile și ieși silențios în înserare.

Mai zăbovi o vreme la baza treptelor și privi în sus, spre casă. Numărul 14 de pe Grinling Crescent. Casa tatălui său, casa bunicului său, casa străbunicului său. Tot ce-i mai rămăsese. Restul îi aparținea. Până și hainele pe care le purta el, banii din contul lui bancar. Însă casa continua să fie a lui – cel puțin pe hârtie.

Patru trepte albe, imaculate ca sufletele virginelor, conduceau către o ușă din lemn verde ca mărul, vopsită așa cum obișnuiau să fie vopsite lucrurile în vechime, pe când exista timp liber. Avea un inel din bronz pentru ciocănit, un zăvor care se acționa cu degetul mare, dispus deasupra clanței, și una dintre soneriile acelea pe care le răsuceai, nu le apăsai sau trăgeai, care suna imediat înapoia ușii, destul de ridicol dacă nu erai obișnuit cu ea.

Se întoarse și privi peste drum, la părculețul îngrădit, și mereu încuiat, unde, în zilele însorite, copiii mici și scrobiți de pe Grinling Crescent se plimbau pe aleile perfecte, în jurul micului lac ornamental, pe lângă tufișurile de rododendroni, ținându-și bonele de mână.

Se uită la toate acelea, oarecum neputincios, după care își îndreptă umerii slabi și porni în înserare, gândindu-se la Nairobi, Papua și Tongatabu, gândindu-se la bărbatul cu cravată decolorată, care avea să revină acolo în scurt timp, indiferent de locul său de baștină, și care avea să stea treaz noaptea în junglă gândindu-se la Londra.

2

– Trăsură, domnu'?

Domnul Sutton-Cornish se opri pe marginea trotuarului și se holbă. Glasul venea de sus, unul dintre glasurile acelea răgușite de vânt, cu iz ușor de bere, pe care acum rar le mai auzi. Venea dinspre capra vizitiului unei birje.

Birja ieșise din întuneric, lunecând ca uleiul pe stradă, pe roți înalte cu anvelope de cauciuc, cu copitele calului răsunând *clop-clop*, egal și încetișor, ceva ce domnul Sutton-Cornish nu sesizase până când nu i se adresase vizitiul.

Părea destul de reală. Calul purta ochelari negri ponosiți de vreme și avea alura tipică a unui animal bine hrănit și totuși cumva slăbit, pe care obișnuiau să-l aibă toți caii birjelor. Portiera scundă era pliată și domnul Sutton-Cornish putea să vadă tapiseria cenușie matlasată din interior. Pielea hățurilor lungi era acoperită de crăpături fine și, urmând hățurile în sus, zări vizitiul musculos, „jobenul" cu borul larg specific, nasturii imenși ai paltonului și pătura ponosită care-i înfășura picioarele. Ținea biciul lung cu ușurință și delicatețe, așa cum ar trebui să-l țină toți birjarii.

Problema era că de acum nu mai existau birje.

Domnul Sutton-Cornish înghiți un nod, își scoase o mănușă și se întinse să atingă roata. Era rece, perfect materială, umedă de slinul noroios de pe străzile orașului.

– Mă-ndoiesc c-am mai văzut vreuna din astea de la Război încoace, rosti el cu glas tare, foarte ferm.

– Care război, șefu'?

Domnul Sutton-Cornish tresări. Atinse roata din nou. După aceea surâse, lent, și, grijuliu, își trase mănușa la loc pe mână.

– Haide că urc, spuse el.

– Ușurel, Prințule, hârâi vizitiul.

Calul șfichiui disprețuitor din coada sa lungă. Spunându-și sieși s-o ia ușurel, domnul Sutton-Cornish sui, trecând destul de stângaci peste roată, deoarece după atâția ani pierzi șpilul artei aceleia. Închise portiera scundă și se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul banchetei în izul plăcut de depozit de harnașamente.

Trapa se deschise deasupra capului său, iar nasul mare și ochii de alcoolic ai vizitiului zugrăviră acolo un tablou improbabil, aidoma unui pește de mare adâncime care te privește de sus prin peretele de sticlă al unui acvariu.

– Încotro, șefu'?

– Păi... Soho.

Era locul cel mai străin la care se putea gândi... pentru o birjă.

Ochii vizitiului îl sfredeliră de deasupra.

– N-o să-ți placă acolo, șefu'. Prea mulți colorați.

– Nu trebuie să-mi placă, spuse cu amărăciune domnul Sutton-Cornish.

Birjarul îl mai privi puțin de sus.

– Bine, rosti el. Soho. Strada Wardour, probabil. Unde vrea șefu'.

Trapa se închise, biciul șfichiui delicat pe lângă urechea dreaptă a calului și birja se urni.

Domnul Sutton-Cornish stătu perfect nemișcat, cu fularul strâns în jurul gâtului subțire, cu bastonul între genunchi și cu mâinile înmănușate încleștate pe mânerul curbat al acestuia. Privea tăcut afară, în ceață, aidoma unui amiral pe punte. Calul tropoti *clop-clop*, ieși din Grinling Crescent, străbătu Piața Belgrave, merse către Whitehall, sui până la Piața Trafalgar și o traversă către St. Martin's Lane.

Nu mergea nici repede, nici încet, totuși mergea la fel de repede precum celelalte vehicule. Se deplasa fără sunet, doar cu

clop-clop, printr-o lume care duhnea a gaze de eșapament și ulei ars, care era străpunsă de fluierături ascuțite și de claxoane.

Și nimeni nu părea să observe birja și nimic nu părea să-i stea în cale. Asta era destul de uimitor, gândi domnul Sutton-Cornish. La urma urmelor însă, o birjă n-avea nimic de-a face cu lumea aceea. Era un spectru, un strat inferior al timpului, primul înscris pe un palimpsest, înviat de lumina ultravioletă într-o cameră obscură.

– Știi, vorbi el adresându-se crupei calului, deoarece nu exista nimeni altcineva căruia să i se poată adresa, unui om i se pot întâmpla tot felul de chestii, dacă le-ar lăsa pur și simplu să se întâmple.

Biciul lung șfichiui pe lângă urechea Prințului, ușor de tot, ca o musculiță artificială pentru păstrăvi, care atinge fugar un ochi de apă mic și întunecat de sub un bolovan.

– Au și-nceput deja să se-ntâmple, adăugă el posac.

Birja încetini lângă trotuar și trapa se redeschise.

– Am ajuns, șefu'. Ce zici de-o cină d-aia franțuzească la optșpe pence? Știi tu, șefu'? Șase feluri de n-ai treabă. Matale-mi faci cinste c-una, și dup-aia îți fac io cinste c-una și tot suntem nehaliți. Ce zici?

O mână foarte rece încleștă inima domnului Sutton-Cornish. O cină cu șase feluri la optsprezece pence? Un vizitiu de birjă care spusese: „Care război, șefu'?“ Poate acum vreo douăzeci de ani...

– Lasă-mă aici! rosti el cu glas ascuțit.

Deschise brusc portiera, împinse banii spre chipul din trapă și făcu un salt peste roată aterizând pe trotuar.

N-o luă chiar la fugă, dar merse destul de rapid și oarecum furișat, cât mai aproape de un zid întunecat. Totuși nu-l urmări nimeni și nimic, nici chiar zgomotele *clop-clop* ale copitelor calului. Coti și intră pe o stradă strâmtă și aglomerată.

Prin ușa deschisă a unei prăvălii răzbătea lumină. „Curiozități și antichități“ anunța fațada, cu litere care fuseseră cândva aurite, într-un accentuat stil gotic. Pe trotuar ardea o torță, pentru a atrage atenția și a putea citi firma la lumina ei. Vocea răsuna dinăuntru, de la un bărbat scund și durduliu, care era cocoțat pe o ladă și scanda peste capetele unei mulțimi apatice de bărbați tăcuți, plictisiți, cu aspect de străini. Tonul vocii exprima epuizare și inutilitate.

– Cu cât credeți c-o să deschid, oameni buni? Cu cât credeți c-o să deschid pentru acest exemplar magnific de artă orientală? O liră-ncepe balul, oameni buni! O bancnotă de-o liră tipărită-n țara aceasta. Și-acum, ia s-aud, oameni buni, cine zice o liră? Cine zice o liră?

Nimeni nu zise nimic. Bărbatul scund și durduliu urcat pe ladă clătină din cap, își șterse fața cu o batistă murdară și trase adânc aer în piept. Apoi îl zări pe domnul Sutton-Cornish la marginea grupului puțin numeros.

– Poate dumneavoastră, sir? strigă el. Arătați ca și cum ați avea un conac la țară. Ei bine, ușa asta a fost făcută pentru un conac. Poate dumneavoastră, sir? Începeți dumneavoastră licitația.

Domnul Sutton-Cornish clipi nedumerit.

– Poftim? Ce-i asta? se încruntă el.

Bărbații apatici surâseră slab și vorbiră între ei fără să-și miște buzele groase.

– Fără supărare, sir, ciripi conducătorul licitației. Dac-aveți un conac la țară, ușa de-acolo ar fi taman bună pentru dumneavoastră.

Domnul Sutton-Cornish întoarse încet capul, îi urmări mâna întinsă și văzu pentru prima dată ușa de bronz.

3

Stătea în poziție verticală, fără să fie rezemată, lângă peretele din stânga al prăvăliei, care, de altfel, era aproape goală. Se afla cam la jumătate de metru de peretele lateral, pe propriul ei soclu. O ușă dublă, aparent din bronz turnat, deși așa ceva părea imposibil, judecând după mărimea ei. Era complet acoperită cu scriere arabă în relief, o poveste nesfârșită care nu-și găsea aici niciun ascultător, o revărsare de curbe și puncte care ar fi putut exprima orice, de la o antologie de texte din Coran până la regulamentul de ordine interioară al unui harem bine organizat.

Cele două canaturi nu constituiau decât o parte din ansamblu. Avea dedesubt un soclu lat, masiv și o suprastructură încununată de o arcadă maură. De lângă muchia de îmbinare a canaturilor, o cheie uriașă ieșea dintr-o bortă uriașă, genul de cheie pe care un temnicer medieval ar fi obișnuit s-o poarte într-un mănunchi enorm, zăngănitor, atârnat la o centură din piele. O cheie din „Yeoman din gardă“ – o cheie desprinsă dintr-o operă bufă.

– Ah... aceea, rosti domnul Sutton-Cornish în tăcerea profundă. Păi, de fapt, știți, mă tem că nu, știți.

Adjudecătorul suspină. Probabil că nicio speranță nu fusese vreodată mai măruntă, dar cel puțin merita un suspin. Apoi ridică un obiect care ar fi putut trece drept fildeș sculptat, deși nu era, îl privi cu îndoială și răbufni iarăși:

– Și-acum, oameni buni, țin în mână unul dintre cele mai minunate exemplare...

Domnul Sutton-Cornish zâmbi vag și trecu ușurel pe lângă grupul de bărbați, până ajunse lângă ușa de bronz.

Rămase în fața ei, sprijinindu-se în bastonul alcătuit dintr-o tijă din oțel de culoarea mahonului mat, îmbrăcat în piele lăcuită

de rinocer, un baston pe care s-ar fi putut sprijini chiar și un bărbat masiv. După un timp întinse mâna într-o doară și răsuci cheia mare. Aceasta se învârti cu greu, dar se învârti. Lângă ea, un inel juca rolul mânerului. Îl răsuci și pe acela și trase spre el un canat, deschizând o jumătate de ușă.

Se îndreptă și, cu un gest plăcut de leneș, împinse bastonul înainte, prin deschidere. Și apoi, pentru a doua oară în seara aceea, i se întâmplă ceva incredibil.

Se răsuci imediat pe călcâie și privi în jur. Nimeni nu-i acorda vreo atenție. Licitația murise înainte de a se naște. Bărbații tăcuți se îndepărtau în noapte. Într-un moment de respiro, din partea din spate a prăvăliei se auziră ciocănituri repetate. Scundul și durduliul conducător al licitației arăta tot mai mult ca și cum ar fi mâncat un ou stricat.

Domnul Sutton-Cornish își privi mâna dreaptă înmănușată. În ea nu exista niciun baston. În ea nu exista nimic. Făcu un pas într-o parte și se uită înapoia ușii. Acolo, pe podeaua prăfuită, nu exista niciun baston.

Nu simțise nimic. Nimic nu-l smucise. Bastonul doar trecuse parțial prin ușă și după aceea... încetase pur și simplu să mai existe.

Domnul Sutton-Cornish se aplecă și ridică o bucată de hârtie ruptă, o mototoli repede într-un ghemotoc, aruncă iarăși o privire peste umăr și azvârli ghemotocul prin canatul deschis al ușii.

Apoi slobozi un suspin lent în care extazul neolitic se împotrivea uimirii sale civilizate. Ghemotocul de hârtie nu căzuse pe podeaua dinapoia ușii. Dispăruse în aer, pierind complet din lumea vizibilă.

Domnul Sutton-Cornish întinse mâna dreaptă goală și, foarte încet și foarte atent, împinse canatul, închizându-l. După aceea rămase locului și-și umezi buzele.

După o vreme, rosti foarte încet:

– Ușa de harem. Ușa de ieșire dintr-un harem. Da, asta-i o idee.

Ba chiar o idee foarte atrăgătoare. La încheierea nopții de plăceri cu sultanul, femeia cu piele mătăsoasă va fi condusă politicos până la ușa aceasta, prin care va trece nepăsător. După care... nimic. Niciun plânset în noapte, nicio inimă zdrobită, niciun arap cu ochi cruzi și iatagan mare, niciun șnur de mătase înnodat, nicio picătură de sânge, niciun plescăit surd în Bosforul miezului de noapte. Pur și simplu, nimic. O absență a existenței minunată, curată, perfect plasată și perfect irevocabilă. Cineva urma să închidă ușa, s-o încuie și să ia cheia, iar pentru moment asta va fi totul.

Domnul Sutton-Cornish nu observă golirea prăvăliei. Ca prin vis, auzi închizându-se ușa stradală, dar nu-i atribui vreun înțeles. Ciocăniturile din spate se opriră pentru un moment, voci discutară. Apoi se auziră pași apropiindu-se. Pași obosiți, pașii unui bărbat care se săturase de ziua aceea și de multe alte zile asemănătoare. Un glas vorbi lângă cotul domnului Sutton-Cornish, un glas istovit după o zi de muncă:

– Un adevărat obiect de artă, sir. Nițel cam în afara cunoașterii mele – ca să fiu sincer cu dumneavoastră.

Domnul Sutton-Cornish nu-l privi, nu încă.

– Nițel cam în afara cunoașterii oricui, spuse el grav.

– Văd că vă interesează, sir, la urma urmelor.

Domnul Sutton-Cornish întoarse fără grabă capul. Pe podea, coborât de pe lădița lui, adjudecătorul era doar o umbră umană. Un omuleț ponosit, cu haine mototolite, cu ochii injectați, care descoperise că viața nu era un picnic.

– Da, dar ce poate *face* cineva cu ea? întrebă răgușit domnul Sutton-Cornish.

– Păi... este o ușă ca oricare alta, sir. Nițeluș cam grea. Nițeluș cam ciudată. Totuși o ușă ca oricare alta.

– Oare? rosti domnul Sutton-Cornish tot răgușit.

Conducătorul licitației îi azvârli o privire, evaluându-l rapid, strânse din umeri și cedă. Se așeză pe o ladă goală, își aprinse o țigară și se relaxă nepăsător, fiind deja în afara serviciului.

– Cât cereți pe ea? întrebă aproape pe neașteptate domnul Sutton-Cornish. Cât cereți pe ea, domnule...?

– Skimp, sir. Josiah Skimp. Păi, o bancnotă de douăzeci de lire, sir? Numai bronzul în sine ar valora atâta, nu mai zic de opera de artă.

Ochii omulețului reîncepură să scânteieze.

Domnul Sutton-Cornish încuviință absent.

– Nu mă prea pricep în privința asta, spuse el.

– I-o grămadă, sir.

Domnul Skimp sări de pe lada lui, se apropie și trase canatul ușii, deschizându-l, cu un icnet.

– Habar n-am cum de-a ajuns aici. E pentru ăia de peste doi metri-nălțime. Nu pentru pitici ca mine. Ia priviți, sir.

Domnul Sutton-Cornish avu un presentiment destul de groaznic, desigur. Nu făcu însă nimic pentru a-l opri pe domnul Skimp. Nu putu. Limba i se legase în gură și-și simțea picioarele ca de gheață. Contrastul comic între masivitatea ușii și propriul său trup slăbănog părea să-l amuze pe domnul Skimp. Fața lui micuță și rotundă oferi umbra unui zâmbet. După aceea ridică piciorul și sări.

Domnul Sutton-Cornish îl privi... atât timp cât rămase în raza vederii lui. De fapt, privi mult mai mult timp. Ciocăniturile din partea din spate a prăvăliei părură să devină de-a dreptul bubuitoare în liniștea aceea.

După momente bune, domnul Sutton-Cornish se întinse încă o dată și închise ușa. De data aceasta răsuci cheia, o scoase din broască și o puse în buzunarul pardesiului.

– Trebuie să fac ceva, bolborosi el. Trebuie... Nu pot lăsa așa ceva...

Glasul i se stinse, apoi el însuși tresări violent, ca și cum ar fi fost străbătut de o durere ascuțită. După aceea râse sonor, discordant. Nu un râset firesc. Nu un râset foarte plăcut.

– Asta a fost groaznic, murmură el în barbă. Dar incredibil de amuzant.

Rămase țintuit în aceeași poziție, când un tânăr palid, ținând în mână un ciocan, apăru lângă el.

– Domnul Skimp a ieșit, sir, sau n-ați observat? Ar trebui să-nchidem, sir.

Domnul Sutton-Cornish nu ridică ochii spre tânărul palid care ținea în mână un ciocan. Mișcându-și cu greu limba amorțită, spuse:

– Da... Domnul Skimp... a ieșit.

Tânărul dădu să se întoarcă. Domnul Sutton-Cornish făcu un gest.

– Am cumpărat ușa aceasta... de la domnul Skimp, rosti el. Douăzeci de lire. Vrei să iei dumneata banii... și cartea mea de vizită?

Tânărul palid la față radie, încântat de contactul personal cu un cumpărător. Domnul Sutton-Cornish scoase un portofel și extrase din el patru bancnote de câte cinci lire și o carte de vizită. Scrise pe ea cu un stilou mic, aurit. Mâna îi părea surprinzător de fermă.

– Grinling Crescent, numărul paisprezece, spuse el. Să fie trimisă mâine, negreșit. Este... este foarte grea. O să plătesc eu transportul, desigur. Domnul Skimp va...

Glasul i se stinse din nou. Domnul Skimp n-avea să mai facă nimic niciodată.

– E-n regulă, sir. Domnul Skimp e unchiul meu.

– Oh, asta-i prea... Vreau să zic... ia bancnota asta de zece șilingi pentru dumneata, da?

Domnul Sutton-Cornish părăsi prăvălia destul de iute, strângând în mâna dreaptă cheia mare din buzunar.

Un taxi obișnuit îl aduse acasă, pentru cină. Mâncă singur – după trei whisky-uri. Nu era însă la fel de singur pe cât părea. Nici nu avea să mai fie de acum.

4

Sosi în ziua următoare, ambalată în pânză de sac și legată de jur împrejur cu frânghie, fără seamăn pe pământ și mai greu de manevrat decât un pian cu coadă.

Patru bărbați voinici cu șorțuri din piele o suiră, asudând, pe cele patru trepte de la intrare, apoi o aduseră în hol, schimbând între ei o sumedenie de replici vulgare. Aveau un vinci micuț, care să-i ajute s-o coboare din camion, dar treptele fură cât pe ce să-i învingă. După ce intrară în hol, o ridicară pe două cărucioare și apoi fu doar o trebușoară obișnuită, dură și presărată de icnete. O instalară în partea din spate a cabinetului domnului Sutton-Cornish, în fața unui soi de alcov căruia deja îi născocise o întrebuințare.

Le dădu bacșișuri grase, ei plecară și Collins majordomul lăsă deschisă ușa din față, pentru a aerisi locul.

Sosiră dulgheri. Pânzele de sac fură îndepărtate și în jurul ușii fu construit un cadru, astfel încât deveni parte dintr-un perete despărțitor care închidea alcovul. În peretele acela fu montată o ușiță. După ce terminară și se făcu curățenie, domnul Sutton-Cornish ceru o pompiță de ulei și se încuie în cabinet. Atunci, și abia atunci, scoase cheia mare din bronz, o potrivi în broasca uriașă și deschise larg ușa din bronz, ambele canaturi.

Unse țâțânile, lucrând din spatele ușii, pentru orice eventualitate. După aceea o închise din nou și unse broasca, scoase cheia și merse să se plimbe fără grabă până la Grădinile Kensington și înapoi. Collins și fata în casă se uitară la ușa din bronz cât timp lipsi el. Bucătăreasa încă nu urcase la etaj.

– Nu-nțeleg ce vrea moșul ăsta nebun, rosti majordomul cu un aer distant. Îl mai las o săptămână, Bruggs. Dacă *ea* nu se-ntoarce până atunci, îmi depun preavizul. Tu ce-ai de gând?

– Lasă-l să se distreze, zise Bruggs scuturând din cap. Scroafa aia bătrână de nevastă-sa...

– Bruggs!

– Ochi pentru ochi, domnule Collins, spuse Bruggs și ieși din cameră.

Domnul Collins mai rămase îndeajuns cât să deguste whisky-ul din sticla mare și paralelipipedică de pe măsuța pentru fumat a domnului Sutton-Cornish.

Într-un dulăpior înalt și puțin adânc din alcovul aflat înapoia ușii din bronz, domnul Sutton-Cornish aranjă mai multe flecuștețe, porțelanuri vechi și fildeșuri sculptate și câțiva idoli din lemn negru-strălucitor, foarte vechi și inutili. Nu erau cine știe ce scuză pentru o ușă atât de masivă. Mai adăugă trei statuete din marmură roz. Alcovul continua să lase impresia că are ceva de ascuns. Evident, ușa de bronz nu se deschidea decât după ce se încuia ușa cabinetului.

Diminețile, Bruggs sau Mary, camerista, ștergeau praful în alcov, după ce intraseră, bineînțeles, prin ușița din peretele despărțitor. Asta îl amuză nițel pe domnul Sutton-Cornish, dar amuzamentul se destrămă încetul cu încetul. La vreo trei săptămâni după plecarea soției sale și a lui Teddy, se întâmplă ceva care-l binedispuse.

Un bărbat voinic, roșcovan, cu mustață ceruită și ochi cenușii, ficși, sună la ușă și prezentă o legitimație care-l atesta ca sergentul-detectiv Thomas Lloyd de la Scotland Yard. Un anume Josiah Skimp, adjudecător, cu domiciliul în Kennington, lipsea de acasă, spre marea îngrijorare a familiei sale, iar nepotul lui, un anume George William Hawkins, de asemenea din Kennington, menționase întâmplător că domnul Sutton-Cornish fusese prezent într-o prăvălie din Soho în seara dispariției domnului Skimp. Era chiar posibil ca domnul Sutton-Cornish să fi fost ultima persoană cunoscută care să fi vorbit cu domnul Skimp.

Domnul Sutton-Cornish puse pe măsuță o sticlă de whisky și țigări de foi, își uni vârfurile degetelor și încuviință grav.

– Mi-l reamintesc perfect, domnule sergent. Ba chiar am cumpărat de la el ușa aceea interesantă de acolo. Bizară, nu-i așa?

Detectivul privi ușa de bronz, o privire scurtă și goală.

– Nițel cam în afara cunoașterii mele, mă tem, sir. Îmi amintesc acum că s-a spus ceva despre ușa aceasta. S-au chinuit binișor s-o transporte. Foarte bun whisky-ul, sir. Foarte, foarte bun.

– Servește-te, domnule sergent. Așadar, domnul Skimp a plecat de acasă și a dispărut. Îmi pare rău că nu te pot ajuta. De fapt, nu l-am cunoscut, înțelegi?

Detectivul încuviință din capul său mare și roșcovan.

– Nici nu-mi închipuiam că l-ați cunoaște, sir. Scotland Yard a primit cazul doar acum două zile. Aceasta este o vizită de rutină, înțelegeți? De pildă, vi s-a părut agitat?

– Părea obosit, reflectă domnul Sutton-Cornish. Foarte sastisit – poate de slujba aceasta cu licitațiile. Am vorbit cu el numai câteva clipe. Despre ușă, înțelegi? Un omuleț cumsecade... dar obosit.

Detectivul nu se mai sinchisi să privească înspre ușă. Își termină whisky-ul și-și mai îngădui încă unul.

– N-are necazuri în familie, rosti el. N-au cine știe ce bani, dar cine se laudă cu așa ceva în ziua de azi? Nu-i scandalagiu. Mi-au zis că n-ar fi nici predispus la melancolie. Ciudat.

– În Soho sunt unii indivizi foarte ciudați, vorbi cu blândețe domnul Sutton-Cornish.

Detectivul căzu pe gânduri.

– Totuși inofensiv. Un cartier violent cândva, dar nu în timpurile noastre. Vă pot întreba ce făceați pe acolo, sir?

– Mă plimbam, spuse domnul Sutton-Cornish. Pur și simplu mă plimbam. Încă nițeluș?

– Păi... ce să zic... chiar așa, sir, trei păhărele de dimineață... Fie, doar acesta și multe mulțumiri, sir.

Sergentul-detectiv Lloyd plecă... cu destule regrete.

După alte zece minute, domnul Sutton-Cornish se sculă și încuie ușa cabinetului. Traversă fără zgomot încăperea lungă și îngustă și scoase cheia mare de bronz din buzunarul interior de la piept, unde o ținea deja în permanență.

Ușa se deschidea acum ușor și fără zgomot. Era bine echilibrată pentru greutatea ei. Domnul Sutton-Cornish îi deschise larg ambele canaturi.

– Domnule Skimp, vorbi foarte încet către golul din fața sa, ești căutat de poliție, domnule Skimp.

Amuzamentul provocat de situație persistă până aproape de prânz.

5

După-amiază, doamna Sutton-Cornish se întoarse acasă. Apăru pe neașteptate în fața lui în cabinet, pufni sonor înaintea

mirosului de tabac și scotch, refuză să ia loc și rămase, masivă și amenințătoare, în pragul ușii închise. Teddy stătu lângă ea o vreme, după care se năpusti asupra marginii covorului.

– Termină, fiară mică. Încetează imediat, scumpule, spuse doamna Sutton-Cornish.

Îl ridică pe Teddy și-l mângâie. Cățelul se liniști în brațele ei, îi linse nasul și mârâi spre domnul Sutton-Cornish.

– După numeroase și foarte plictisitoare întâlniri cu avocatul meu, rosti doamna Sutton-Cornish cu o voce care avea fragilitatea seului uscat, am constatat că nu pot face nimic fără ajutorul tău. Evident, nu-mi face plăcere să ți-l cer.

Domnul Sutton-Cornish se strădui zadarnic să înainteze către un scaun, după care, când încercările îi fură ignorate, se sprijini resemnat de șemineu. Îi răspunse că presupunea că într-adevăr așa stăteau lucrurile.

– Poate că ți-a scăpat atenției că sunt încă, în comparație cu tine, o femeie tânără. Iar acestea sunt timpuri moderne, James.

Domnul Sutton-Cornish zâmbi șters și privi ușa din bronz. Ea încă n-o observase. Apoi înclină capul pe un umăr, încreți nasul și rosti încet, fără prea mare interes:

– Te gândești la un divorț?

– Mă gândesc la foarte puține alte lucruri, spuse ea brutal.

– Și dorești să mă compromit în felul obișnuit, la Brighton, cu o femeie care va fi descrisă în fața tribunalului ca fiind o actriță de varieteu?

Ea îl sfredeli cu privirea. Teddy îi susținu gestul. Forța combinată de străpungere a privirilor lor nu izbuti nici măcar să-l perturbe pe domnul Sutton-Cornish. Acum avea alte resurse.

– Nu cu câinele ăla, rosti el nepăsător când femeia nu-i răspunse.

Ea emise un soi de sunet furios, un pufnet cu o undă de mârâit. După aceea se așeză, foarte încet și greoi, ușor nedumerită. Îi dădu drumul lui Teddy să sară pe podea.

– Despre ce vorbești, James? îl întrebă distrugător.

Domnul Sutton-Cornish se apropie de ușa din bronz, se rezemă cu spatele de un canat și-i exploră bogăția de protuberanțe cu vârful unui deget. Nici chiar atunci ea nu văzu ușa.

– Vrei un divorț, draga mea Louella, rosti el fără grabă, pentru ca să te poți mărita cu alt bărbat. Este absolut inutil – cu câinele ăla. Nu ar trebui să mi se ceară să mă umilesc. Ar fi cu totul zadarnic. Niciun bărbat nu s-ar însura cu câinele ăla.

– James... încerci să mă șantajezi?

Glasul ei suna destul de îngrozitor. Aproape că trâmbița. Teddy se furișă până la draperiile de la fereastră și se prefăcu că se întinde pe jos.

– Și chiar dacă ar face-o, spuse domnul Sutton-Cornish pe un ton deosebit de liniștit, eu n-ar trebui să las să se întâmple asta. Ar trebui să am destulă compasiune umană...

– James! Cum îndrăznești? Lipsa ta de sinceritate mă îngrețoșează!

Pentru prima dată în viața lui, James Sutton-Cornish îi râse în față soției sale.

– Acestea sunt două sau trei dintre cele mai mari prostii pe care a trebuit să le ascult vreodată, zise el. Ești o femeie în vârstă, voinică și-al naibii de banală. Du-te și cumpără-ți un gigolo, dacă vrei pe cineva care să se gudure pe lângă tine. Dar nu-mi cere să joc rolul unei bestii, astfel ca el să se poată însura cu tine și să mă dea afară din casa tatălui meu. Acum șterge-o și ia-ți cu tine gândacul ăla mizerabil și cafeniu.

Doamna Sutton-Cornish se sculă iute, foarte iute pentru ea și, preț de o clipă, aproape că se clătină. Ochii îi erau la fel de goi ca

ai unui orb. În tăcerea aceea, Teddy sfâșie irascibil o draperie, cu mârâituri înverșunate și preocupate, pe care nici unul dintre ei nu le remarcă.

Ea vorbi foarte încet și aproape cu blândețe:

– Vom vedea cât timp vei mai rămâne în casa tatălui tău, James Sutton-Cornish – *pauper*.

Străbătu foarte rapid distanța scurtă până la ușă și ieși, trântind-o în urma ei.

Izbitura ușii, un eveniment neobișnuit în casa aceea, păru să deștepte o mulțime de ecouri, care de mult nu mai fuseseră chemate la rampă. De aceea domnul Sutton-Cornish nu sesiză imediat sunetul slab și aparte din cameră, un amestec de adulmecări și scâncete, cu doar o urmă de mârâit.

Teddy. Teddy nu ajunsese la ușă. Ieșirea bruscă, năvalnică, îl surprinsese, în mod neașteptat, moțăind. Teddy rămăsese închis... cu domnul Sutton-Cornish.

Pentru scurt timp bărbatul îl privi mai degrabă absent, încă zguduit de pe urma întâlnirii, fără să-și dea seama pe deplin ce se petrecuse. Boticul negru și umed exploră interstițiul din partea de jos a ușii închise. La răstimpuri, pe măsură ce adulmecările și scâncetele continuau, Teddy întorcea un ochi cafeniu-roșiatic protuberant, ca o bilă din sticlă, mare și umedă, spre bărbatul pe care-l ura.

Domnul Sutton-Cornish se trezi destul de brusc din amorțeala aceea. Se îndreptă și radie.

– Măi, măi, bătrânelule, toarse el. Ia uite că am rămas doar noi, și în sfârșit fără doamne.

Șiretenia înflori în ochii lui strălucitori. Teddy o citi și se strecură sub un scaun. Era tăcut acum, foarte tăcut. Și domnul Sutton-Cornish era tăcut, când se deplasă iute pe lângă perete și

răsuci cheia în ușa cabinetului. După aceea reveni grăbit la alcov, scoase din buzunar cheia ușii de bronz și o deschise pe aceea – larg.

Se întoarse către Teddy, trecu pe lângă Teddy și se opri tocmai la fereastră. Rânji spre Teddy.

– Uite-ne laolaltă, bătrânelule. Plăcut, nu? Bei un păhărel de whisky, bătrânelule?

Teddy scoase un sunet slab de sub scaun și domnul Sutton-Cornish se apropie delicat de el, se aplecă brusc și se repezi. Cățelul se strecură sub alt scaun, mai departe în cameră. Gâfâia sonor și ochii i se făcuseră mai rotunzi și mai umezi ca oricând, dar nu scotea niciun sunet, cu excepția răsuflării. Iar domnul Sutton-Cornish, care-l urmărea răbdător, de la un scaun la următorul, era la fel de tăcut ca ultima frunză a toamnei care cade în spirale lente într-un crâng lipsit de orice pală de vânt.

În clipa aceea mânerul ușii cabinetului se răsuci energic. Domnul Sutton-Cornish se opri să zâmbească și plescăi din limbă. Urmă un ciocănit hotărât. Îl ignoră. Ciocănitul continuă tot mai sonor, însoțit de un glas furios.

Domnul Sutton-Cornish continuă să-l urmărească pe Teddy, care se străduia din răsputeri, însă odaia era îngustă, iar domnul Sutton-Cornish era răbdător și destul de agil atunci când dorea. În interesul agilității era perfect de acord să fie lipsit de orice demnitate.

Ciocăniturile și strigătele dinafara ușii persistară, dar în interiorul camerei lucrurile se puteau sfârși într-un singur fel. Teddy ajunse la pragul ușii de bronz, îl adulmecă rapid, aproape că ridică un picior din spate, disprețuitor, totuși n-o făcu, deoarece domnul Sutton-Cornish era prea aproape. Trimise un mârâit scurt peste umăr și sări peste pragul fatal.

Domnul Sutton-Cornish se repezi înapoi la ușa camerei, răsuci fulgerător cheia și, silențios, se apropie de un scaun în care se

trânti, hohotind. Continua să hohotească atunci când doamna Sutton-Cornish se gândi să încerce din nou mânerul, descoperi că de data aceea ușa cedă și năvăli furtunos în încăpere. Prin pâcla râsului său sinistru și solitar, el îi văzu privirea rece, după care o auzi foșnind prin încăpere, apoi strigându-l pe Teddy.

– Ce-i chestia asta? se răsti ea brusc. Ce prostie absolută – Teddy! Haide, mielușelul mamei! Haide, Teddy!

Chiar și printre hohotele lui de râs, domnul Sutton-Cornish simți cum aripa unui regret îi atinse obrazul. Bietul și micul de Teddy. Se opri din râs și se ridică în capul oaselor, încordat și alert. Camera era prea tăcută.

– Louella! strigă el răsunător.

Nu-i răspunse nimeni.

Închise ochii, înghiți un nod, redeschise ochii și înaintă încet prin cabinet, holbându-se. Rămase mult timp în fața micului alcov, privind, privind atent prin portalul din bronz la colecția mică și inocentă de fleacuri dinapoia sa.

Încuie ușa cu mâini tremurătoare, afundă cheia în buzunar și-și turnă un pahar zdravăn de whisky.

Un glas spectral, care suna cumva ca propriul lui glas și totuși nu aducea deloc cu el, rosti foarte tare, foarte aproape de urechea lui:

– N-am intenționat de fapt așa ceva... niciodată... niciodată... oh, niciodată... sau... – după o pauză lungă – am intenționat?

Întărit de scotch, se furișă pe hol și ieși pe ușa de la intrare fără să fie văzut de Collins. În fața casei nu aștepta niciun automobil. Avusese noroc, fiindcă ea venise evident cu trenul de la Chinverly și apoi luase un taxi. Bineînțeles că, la o adică, se putea da de urma taxiului. Asta n-avea să fie de prea mult ajutor.

Collins fu următorul. Domnul Sutton-Cornish se gândi la Collins o vreme, privind ușa de bronz, foarte ispitit, dar în cele din urmă clătină din cap.

– Nu în felul acesta, murmură el. Trebuie să trag linia undeva. Nu pot avea un alai...

Mai luă o înghițitură de whisky și sună clopoțelul. Collins îi ușură mult decizia.

– Ați sunat, sir?

– Ție ce ți s-a părut? întrebă domnul Sutton-Cornish cu limba nițel împleticită. Ciripit de canari?

Bărbia lui Collins tresări în sus aproape cinci centimetri.

– Matroana nu va fi aici la cină. Cred c-o să cinez în oraș. Asta-i tot.

Collins îl privi fix. O tentă cenușie i se lăți peste chip, cu o roșeață în obraji.

– Vă referiți la doamna Sutton-Cornish, sir?

Domnul Sutton-Cornish sughiță.

– Tu la cine crezi? S-a-ntors la Chinverly să mai fiarbă nițel în suc propriu. Ar trebui s-aibă destul din ăla.

Cu politețe ucigașă, Collins spuse:

– Dorisem să vă întreb, sir, dacă doamna Sutton-Cornish va reveni aici... definitiv? În caz contrar...

– Zi mai departe.

Alt sughiț.

– În caz contrar, nu voi mai fi interesat să rămân, sir.

Domnul Sutton-Cornish se ridică, se apropie de Collins și-i răsuflă în față. Haig & Haig. O răsuflare zdravănă, tipică.

– Ieși! șuieră el. Ieși imediat! Ai suit la etaj și ți-ai strâns lucrurile. O să te-aștepte cecul. Pe o lună întreagă. Treizeci și două de lire cu totul, cred, da?

Collins se retrase un pas și porni către ușă.

– Va fi perfect pentru mine, domnule. Treizeci și două de lire este suma corectă.

Ajunse la ușă și, înainte de a o deschide, vorbi din nou:

– O referință de la *dumneavoastră,* sir, nu va fi necesară.

Ieși, închizând ușa încet.

– Ha! exclamă domnul Sutton-Cornish.

După aceea rânji viclean, încetă să se mai prefacă furios sau beat și se așeză să scrie cecul.

Cină în oraș în seara aceea și în seara următoare, și în cea următoare. Bucătăreasa plecă în a treia zi, luând-o cu ea și pe fata care o ajuta la bucătărie. În felul acesta rămaseră Bruggs și Mary, camerista. În ziua a cincea, Bruggs plânse când își depuse preavizul.

– Dacă mi-ați îngădui, sir, aș prefera să plec imediat, suspină ea. E ceva care mă-nfioară-n casă de când au plecat bucătăreasa, domnul Collins, Teddy și doamna Sutton-Cornish.

Bărbatul o bătu liniștitor pe braț.

– Bucătăreasa, domnul Collins, Teddy și doamna Sutton-Cornish, repetă el. Păcat că ea nu poate s-audă ordinea *asta* de prioritate.

Bruggs îl privi, cu ochii înroșiți. El o bătu din nou pe braț.

– E-n regulă, Bruggs, o să te plătesc pe toată luna. Și spune-i și lui Mary să plece. Cred c-o să închid casa și o să mă mut pentru o vreme în sudul Franței. Haide, Bruggs, nu mai plânge.

– Nu, sir.

Ea ieși hohotind din odaie.

Desigur, el nu ajunse în sudul Franței. Se simțea prea bine exact unde se afla – singur în sfârșit în casa strămoșilor săi. Nu era tocmai ceea ce ar fi aprobat ei, poate, cu excepția generalului. Era însă tot ce putuse să facă mai bine.

Aproape peste noapte, în casă începură să se audă murmurele unui loc pustiu. El ținu ferestrele închise și jaluzelele trase. Părea să fie un gest de respect pe care nu-și putea permite să-l omită.

6

Scotland Yardul se mișcă cu statornicia implacabilă a unui ghețar și, uneori, aproape la fel de lent. Așa se făcu că trecură o lună și nouă zile înainte ca sergentul-detectiv Lloyd să revină la numărul 14 de pe Grinling Crescent.

De acum treptele din față își pierduseră seninătatea albă. Ușa verde ca mărul căpătase o nuanță cenușie, sinistră. Discul de alamă din jurul soneriei, inelul pentru ciocănit, zăvorul mare – toate își pierduseră luciul, ca alămăriile unui cargobot bătrân care se târa în jurul Capului Horn. Cei care sunau la sonerie se îndepărtau încetișor, aruncând priviri în urmă, iar domnul Sutton-Cornish trăgea cu ochiul după ei prin jaluzelele coborâte.

Își prepara mese stranii în bucătăria care răsuna de ecouri, apărând după lăsarea întunericului cu pachete de mâncare cu aspect jerpelit. Mai târziu, pleca din nou, cu pălăria mult coborâtă peste ochi și cu gulerul pardesiului ridicat, privea iute în sus și în jos pe stradă, apoi dispărea după colț. Polițistul de cartier îi văzu ocazional manevrele acelea și-și frecă mult bărbia, reflectând asupra situației.

Domnul Sutton-Cornish nu mai era de acum un exemplu, nici măcar de eleganță ofilită, și deveni clientul unor localuri obscure, în care camionagiii suflau în farfuria cu supă așezată pe o masă simplă, în separeuri ce semănau cu boxele pentru cai; al unor

cafenele străine, în care bărbați cu păr negru-albăstrui și pantofi cu bot ascuțit serveau o cină prelungă în fața unor sticle minuscule de vin; al unor ceainării anonime și aglomerate, în care mâncarea avea aspectul și gustul obosit al consumatorilor.

Nu mai era de acum un bărbat perfect sănătos mintal. În râsul lui sec, solitar, otrăvit, puteai percepe sunetul zidurilor care se năruiau. Până și vagabonzii sărăntoci de sub arcadele lui Embankment de pe Tamisa, care-l ascultau fiindcă împărțea jumătăți de șilingi, erau mulțumiți când trecea mai departe, pășind atent cu pantofii nelustruiți și rotind neglijent bastonul pe care de acum nu-l mai purta decât în închipuire.

Iar apoi, într-o noapte târziu, întorcându-se tiptil din bezna cenușie și densă, îl găsi pe bărbatul de la Scotland Yard pândind în preajma treptelor murdare din față, cu aerul cuiva care se crede pitit înapoia stâlpului felinarului.

– Aș dori câteva cuvinte cu dumneavoastră, sir, rosti detectivul înaintând energic și ținându-și mâinile ca și cum ar fi fost pregătit să le folosească imediat în caz de necesitate.

– Încântat, sunt convins, chicoti domnul Sutton-Cornish. Haide înăuntru.

Descuie ușa, aprinse lumina și păși cu nepăsare evident dobândită de-a lungul timpului peste mormanul de scrisori prăfuite de pe podea.

– Am scăpat de servitori, îi explică detectivului. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu singur într-o bună zi.

Mocheta era acoperită cu bețe de chibrit arse, scrum de pipă și hârtii rupte, iar în colțurile holului se zăreau pânze de păianjeni. Domnul Sutton-Cornish deschise ușa cabinetului său, aprinse lumina dinăuntru și se trase într-o parte, cu un aer de invitație. Detectivul trecu pe lângă el precaut, privind cu atenție starea casei.

Domnul Sutton-Cornish se trânti pe un scaun colbuit, îi întinse un trabuc și luă sticla de whisky.

– În interes de serviciu sau de plăcere, de data asta? întrebă el viclean.

Sergentul-detectiv Lloyd își ținu cascheta pe un genunchi și examină nesigur trabucul.

– O să-l fumez mai târziu, mulțumesc, sir... Consider că în interes de serviciu. Am primit însărcinarea să mă informez despre domiciliul doamnei Sutton-Cornish.

Domnul Sutton-Cornish sorbi afabil din whisky și arătă spre sticlă. De acum își bea whisky-ul numai sec.

– Habar n-am, răspunse el. De ce? Bănuiesc că stă la Chinverly. La țară. E domeniul ei.

– Par-se că nu-i așa, spuse sergentul-detectiv Lloyd, folosind o elidare pe care n-o mai întrebuințase de multă vreme. Mi s-a spus c-a avut loc o separare, adăugă el sobru.

– Bătrâne, aia-i treaba *noastră*.

– Până la un punct, da, sir. Perfect de acord. Nu însă și după ce avocatul dumneaei nu-i poate da de urmă și ea nu poate fi găsită nicăieri. Din clipa *aceea* nu mai este doar treaba dumneavoastră.

Domnul Sutton-Cornish căzu pe gânduri.

– S-ar putea să fie o chestie aici... cum zic americanii, fu el de acord.

Detectivul își trecu peste frunte o palmă mare și albicioasă și se aplecă în față.

– Să vedem ce poate fi atunci, sir, rosti el încet. Este cel mai bine așa. Cel mai bine pentru toți. Cu prosteala nu se câștigă nimic. Legea-i lege.

– Ia niște whisky, spuse domnul Sutton-Cornish.

– Nu, în seara asta n-o să iau, răspunse mohorât sergentul-detectiv Lloyd.

– M-a părăsit, strânse din umeri domnul Sutton-Cornish. Și din cauza asta m-au părăsit și servitorii. Știi și tu cum sunt servitorii în ziua de azi. Mai mult de-atât, n-am nici cea mai mică idee.

– Ba io cred c-aveți, zise detectivul, pierzând încă puțin din maniera lui de West End. Nu există niciun fel de acuzații, da' cred că o știți foarte bine.

Domnul Sutton-Cornish surâse visător. Detectivul făcu o grimasă și continuă:

– Ne-am luat libertatea să vă supraveghem, iar pentru un gentleman cu poziția dumneavoastră... duceți o viață a naibii de ciudată, dacă pot spune așa.

– Poți spune așa și dup-aia te poți căra dracu' afară din casa mea, zise brusc domnul Sutton-Cornish.

– Nu așa repejor. Deocamdată n-o s-o fac.

– Poate că vrei să faci o percheziție prin casă.

– Poate c-ar trebui. Poate c-o s-o fac. Nu-i grabă. Așa ceva durează. Uneori trebuie să sapi mai adânc. Sergentul-detectiv Lloyd își îngădui un rânjet răutăcios: Mi se pare că oamenii cam dispar din preajma dumneavoastră. De pildă, Skimp ăla. Acu' doamna Sutton-Cornish.

Domnul Sutton-Cornish îl privi cu vrăjmășie fățișă.

– Și potrivit experienței dumitale, domnule sergent, unde se duc oamenii când dispar?

– Uneori ei nu dispar pur și simplu. Uneori cineva-i face să dispară.

Detectivul își umezi buzele pline, afișând o ușoară expresie felină.

Domnul Sutton-Cornish ridică fără grabă brațul și arătă ușa de bronz.

– Dumneata ai dorit-o, domnule sergent, rosti el suav. Așa să fie, atunci. Acolo ar trebui să-i cauți pe domnul Skimp, pe Teddy

pomeranianul și pe soția mea. Acolo – îndărătul ușii aceleia vechi din bronz.

Detectivul nu-și urni privirea. Pentru câteva momente prelungi, expresia chipului rămase neclintită. După care surâse larg, destul de amabil. Îndărătul ochilor săi mai exista ceva, însă era bine ascuns.

– Haideți să facem o mică plimbare, spuse el voios. Aerul proaspăt vă va face bine, sir. Haideți...

– Acolo, anunță domnul Sutton-Cornish continuând să arate cu brațul întins rigid, îndărătul ușii aceleia.

– Ah-ha. Sergentul-detectiv Lloyd clătină mustrător un deget arătător gros: Ați stat prea mult timp singur, sir. V-ați gândit în fel și chip. O mai fac și io câteodată. Trebuie să vă mai aerisiți la cap. Haideți să ne plimbăm nițeluș împreună. Ne-am putea opri undeva și să luăm...

Bărbatul roșcovan și voinic duse degetul mare la gură, dădu capul pe spate și în același timp ridică brusc degetul mic. Totuși ochii săi cenușii și ficși aveau cu totul altă expresie.

– Mai întâi o să ne uităm la ușa mea de bronz.

Domnul Sutton-Cornish sări din scaun. Detectivul îl prinse fulgerător de braț.

– Fără de-astea, rosti el cu glas înghețat. Nicio mișcare.

– Cheia-i aici, spuse domnul Sutton-Cornish, arătând spre buzunarul său de la piept, dar fără să încerce s-o scoată.

Detectivul scoase cheia de acolo și o privi îndelung.

– Toți sunt în spatele ușii – pe cârlige de măcelărie, spuse domnul Sutton-Cornish. Toți trei. Un cârlig mai mic pentru Teddy. Unul foarte mare pentru nevastă-mea. Un cârlig *foarte* mare.

Cu mâna stângă încleștată pe brațul bărbatului, sergentul-detectiv Lloyd rămase pe gânduri. Sprâncenele lui șaten-spălăcit

se împreunară. Chipul lătăreț și tăbăcit era încruntat – însă sceptic.

– Nu-i bai s-arunc o privire, spuse în cele din urmă.

Îl împinse pe domnul Sutton-Cornish prin cameră, vârî cheia de bronz în uriașa broască veche, răsuci inelul și deschise ușa. Îi deschise ambele canaturi. Rămase privind alcovul foarte nevinovat, cu vitrina de bibelouri și absolut nimic altceva. Redeveni prietenos.

– Cârlige de măcelărie, ați spus, sir? Foarte amuzant, dacă pot spune așa.

Râse, eliberă brațul domnului Sutton-Cornish și se legănă pe călcâie.

– Pentru ce dracu' este? întrebă el.

Domnul Sutton-Cornish se îndoi fulgerător din mijloc și-și repezi corpul subțirel cu cea mai mare viteză spre detectivul voinic.

– Plimbă-te tu nițeluș… și află! zbieră el.

Sergentul-detectiv Lloyd era un bărbat mătăhălos și solid și probabil că era obișnuit să fie placat. Domnul Sutton-Cornish nu l-ar fi putut clinti nici cincisprezece centimetri, chiar dacă l-ar fi luat prin surprindere. Însă ușa de bronz avea un prag înalt. Detectivul se mișcă cu iuțeala neașteptată a celor din meseria sa, se legănă doar puțin și se propti cu piciorul în pragul din bronz.

Dacă n-ar fi făcut așa, l-ar fi ridicat pe domnul Sutton-Cornish în aer, ținându-l între degetul mare și cel arătător ca pe un pisoiaș care se zbate. Însă pragul îl dezechilibră. Se clătină puțin și-și mută corpul din calea domnului Sutton-Cornish.

Domnul Sutton-Cornish placă spațiul gol – spațiul gol încadrat de ușa maiestuoasă din bronz. Flutură din brațe și căzu – flutură din brațe – căzu – peste prag…

Sergentul-detectiv Lloyd se îndreptă încet, își răsuci gâtul gros și se holbă. Se retrase puțin de lângă prag, astfel încât să poată fi perfect sigur că ușa nu-i ascundea ceva. Nu-i ascundea. Văzu o vitrină cu multe flecuștețe din porțelan, flecuștețe din fildeș și lemn negru-strălucitor, iar deasupra vitrinei trei statuete mici din marmură roz.

Nu văzu nimic altceva. Înăuntru nu exista nimic altceva care să poată fi văzut.

– Bătu-m-ar Dumnezeu! rosti în cele din urmă, cu violență.

Cel puțin, crezu c-o rostise el. Cineva o rostise. N-a fost tocmai sigur. N-a fost niciodată absolut sigur despre nimic... după seara aceea.

7

Whisky-ul arăta în regulă. Și mirosea în regulă. Tremurând atât de tare încât abia dacă putea ține sticla, sergentul-detectiv Lloyd turnă puțin într-un pahar, își clăti gura uscată și așteptă.

După o vreme, mai bău o înghițitură. Așteptă din nou. După aceea dădu pe gât o dușcă zdravănă – o dușcă foarte zdravănă.

Se așeză în scaunul de lângă whisky, își scoase din buzunar batista mare din bumbac, o despături fără grabă, apoi se tamponă pe față, pe gât și îndărătul urechilor.

Peste câteva momente nu mai tremura chiar așa tare. Un val de căldură începu să i se răspândească prin corp. Se sculă, mai bău niște whisky, apoi, încet și încruntat, traversă înapoi camera. Închise ușa de bronz, o încuie și puse cheia în propriul lui buzunar. Deschise ușița alăturată din peretele despărțitor, se încordă și intră în alcov.

Se uită la partea din spate a ușii de bronz. O atinse. Alcovul era slab iluminat, dar putea să vadă că era gol, cu excepția vitrinei prostești. Ieși de acolo, clătinând din cap.

– Nu se poate, rosti el cu glas tare. Nici vorbă. Nici jum'ate de vorbă.

După care, cu pierderea bruscă a rațiunii specifică omului rațional, izbucni într-un acces de furie.

– Dac-o să fiu jumulit pentru asta, mormăi el printre dinți, o să fiu jumulit și gata.

Coborî în beciul întunecat, scotoci până găsi o toporișcă și reveni cu ea la etaj.

Făcu țăndări peretele despărțitor. După ce termină, ușa de bronz rămase solitară pe soclul ei, înconjurată de așchii de lemn, care însă nu-i mai erau atașate. Sergentul-detectiv Lloyd lăsă toporișca din mână, își șterse palma și fața cu batista sa mare și trecu înapoia ușii. Se rezemă cu umărul de ea și încleștă din dinții galbeni și puternici.

Doar un bărbat brutal de decis și cu forță imensă ar fi putut s-o facă. Ușa căzu în față, cu un bubuit asurzitor și uruitor, care păru să zgâlțâie toată casa. Ecourile prăbușirii ei se stinseră lent, în lungul unor coridoare infinite de neîncredere.

Apoi casa redeveni tăcută. Bărbatul voinic ieși în hol și se mai uită o dată afară prin ușa de la intrare.

Își îmbrăcă paltonul, își aranjă cascheta, împături cu atenție batista umedă și o puse în buzunarul de la șold, aprinse trabucul pe care i-l dăduse domnul Sutton-Cornish, trase un gât de whisky și se clătină spre ușă.

Ajuns acolo, se întoarse și rânji în mod deliberat spre ușa de bronz, care zăcea căzută, totuși uriașă, în mormanul de așchii și surcele.

– Să te ia dracu' oriunde-ai fi, rosti sergentul-detectiv Lloyd. Io nu-s o femeiușcă.

Închise ușa casei în urma sa. Afară era o urmă de ceață, pe cer se întrevedeau slab câteva stele, strada era tăcută, cu ferestre luminate. Două sau trei automobile cu aspect luxos, probabil cu șoferi așteptând înăuntru, însă nimeni vizibil.

El traversă pieziș strada și merse în lungul grilajului din fier ce împrejmuia parcul. Printre tufișurile de rododendroni se putea întrezări sclipirea mată a micului lac ornamental. Se uită în sus și în jos pe stradă și scoase din buzunar cheia mare de bronz.

– Arunc-o departe, își șopti în barbă.

Brațul îi descrise un arc de cerc în sus și în față. În lacul ornamental răsună un clipocit slab, apoi se lăsă liniștea. Sergentul-detectiv Lloyd continuă să meargă, calm, pufăind din trabuc.

Reveni la Scotland Yard, își dădu raportul fără să clipească și, pentru prima și ultima dată în viața lui, spuse și lucruri care nu erau adevărate. Nu găsise pe nimeni acasă. Era întuneric peste tot. Așteptase trei ore. Probabil că domnul Sutton-Cornish era plecat undeva.

Inspectorul încuviință din cap și căscă.

În cele din urmă, moștenitorii Sutton-Cornish obținură proprietatea prin decizie judecătorească, intrară în casa de la numărul 14 de pe Grinling Crescent și găsiră ușa de bronz zăcând în mijlocul unui morman de praf, așchii și pânze de păianjen. Se holbară la ea cu ochii mari, iar când înțeleseră ce era, trimiseră după anticari, gândindu-se că s-ar putea alege cu vreun câștig de acolo. Însă anticarii oftară și îi refuzară, motivând că în prezent nu se putea câștiga nimic din așa ceva. Îi sfătuiră s-o trimită la o topitorie, ca să recupereze metalul. S-ar fi ales cu câteva lire. Anticarii plecară tăcuți, cu zâmbete strâmbe.

Uneori, când este plictiseală în secția Persoane Dispărute din Scotland Yard, detectivii scot dosarul Sutton-Cornish, îl șterg de praf, îl răsfoiesc cu acreală și îl pun apoi la loc.

Uneori, când merge pe o stradă neobișnuit de întunecoasă și tăcută, inspectorul – fost sergent-detectiv – Thomas Lloyd se răsucește pe neașteptate, absolut fără motiv, și sare într-o parte cu o agilitate iute și nervoasă.

Dar nu-i nimeni acolo care să-ncerce să-l placheze.

Marlowe învinge mafia

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

NOTĂ INTRODUCTIVĂ

Aceasta este prima povestire cu Marlowe după o perioadă de douăzeci de ani și a fost scrisă special pentru Anglia. Am refuzat în mod consecvent să mai scriu povestiri, deoarece consider că romanele reprezintă elementul meu natural, totuși am fost convins în cazul de față, întrucât niște oameni pentru care am toată stima au părut că doresc s-o scriu și pentru că dintotdeauna am dorit să scriu o povestire despre modul de operare al mafiei.

1959

RAYMOND CHANDLER

1

Era un bărbat durduliu, cu zâmbet nesincer care-i lărgea cu un centimetru colțurile gurii, lăsând încordate buzele late și ochii triști. Mergea lent pentru un ins dolofan. Majoritatea oamenilor grași merg vioi și energic. Purta costum gri cu model în os de pește și cravată pictată manual pe care se zărea parțial o fată care plonja în apă. Cămașa îi era curată, ceea ce m-a liniștit, iar pantofii maro, la fel de neasortați la costum ca și cravata, străluceau proaspăt lustruiți.

A trecut sfios pe lângă mine, când am ținut deschisă ușa dintre sălița de așteptare și salonul meu de meditație. Odată intrat, s-a uitat iute în jur. Dacă aș fi fost întrebat, l-aș fi clasificat drept un gangster de grad secundar. În sfârșit am avut și eu dreptate într-o privință. Dacă purta armă, era vârâtă probabil în pantaloni. Haina era prea strâmtă ca să camufleze umflătura unui toc de umăr.

S-a așezat grijuliu, eu am luat loc vizavi și ne-am privit reciproc. Chipul lui avea un soi de nerăbdare vulpească. Era ușor asudat. Expresia de pe chipul meu se dorea interesată, însă nu sociabilă. M-am întins către o pipă și humidorul din piele în care îmi țin tutunul Pearce's. Către el am împins cutia cu țigarete.

– Nu fumez.

Avea glas ruginit. Mi-a displăcut la fel de mult ca și hainele sau chipul său. În timp ce-mi umpleam pipa, a strecurat mâna în interiorul hainei, a scotocit într-un buzunar, a scos o bancnotă, a privit-o și a împins-o peste birou, în fața mea. Era o bancnotă frumoasă, curată și nouă. O mie de dolari.

– Ai salvat vreodată viața cuiva?

– Din când în când, poate.

– Salveaz-o pe-a mea.

– Care-i treaba?

– Marlowe, am auzit că ești sincer cu clienții.

– De-aia am rămas sărac.

– Mai am doi prieteni. Fii al treilea și te-ai scos din sărăcie. Mai capeți cinci miare, dacă mă scapi.

– Din ce?

– Ești al dracu' de vorbăreț în dimineața asta. Nu știi cine sunt?

– Nu.

– N-ai fost niciodată în est, așa-i?

– Ba da... dar nu-n zona ta.

– Și care-ar fi zona aia?

Începusem să mă plictisesc.

– Fie încetezi să mai fii al naibii de secretos, fie îți iei miarul și dispari.

– Mă numesc Ikky Rosenstein. O să dispar, dar de tot, dacă nu poți face ceva. Ia ghicește.

– Am ghicit deja. Spune-mi tu și fă-o repede. N-am toată ziua la dispoziție să mă uit cum îmi dai cu pipeta.

– Am părăsit Organizația. Băieților sus-puși nu le place asta. Pentru ei asta-nseamnă că ai informații pe care crezi că le poți plasa sau că te bate gândul să acționezi pe cont propriu, sau că ți-ai pierdut snaga. Eu mi-am pierdut snaga. Mi-a ajuns pân-aici. (Și-a atins mărul lui Adam cu vârful degetului arătător.) Am făcut chestii rele. Am înspăimântat și am rănit oameni. N-am omorât niciodată pe nimeni. Asta nu-nseamnă nimic pentru Organizație. Am ieșit din rând. Așa c-au luat creionul și au tras linia. Iar eu am prins de veste. Ucigașii au pornit încoace. Am făcut o greșeală gravă. Am încercat să m-ascund în Vegas. M-am gândit că nu s-ar aștepta niciodată să m-ascund chiar în fieful lor. Au fost mai șmecheri decât mine. La fel făcuseră și alții înainte, dar eu nu avusesem habar. Când am luat avionul spre L.A., probabil că m-a recunoscut cineva de la bord. Ei știu unde stau.

– Mută-te.

– E prea târziu acum. Sunt urmărit.

Știam că avea dreptate.

– De ce nu s-au ocupat deja de tine?

– Ei nu lucrează așa. Întotdeauna apelează la specialiști. Nu știi cum merge treaba?

– Mai mult sau mai puțin. Un tip cu o prăvălioară de scule în Buffalo. Un tip c-o lăptărie mică în Kansas City. Întotdeauna un

paravan bun. Se prezintă pentru dispoziții în New York sau altundeva. Când urcă într-un avion spre vest, ori spre alt loc, au pistoale în serviete. Sunt discreți, bine îmbrăcați și nu stau laolaltă. Pot fi doi avocați sau inspectori de la fisc – absolut orice fel de oameni care-s manierați și nu bat la ochi. Tot felul de indivizi poartă serviete. Inclusiv femeile.

– Corect, fir-ar a dracu'. Iar după ce aterizează, sunt dirijați spre mine, dar nu de pe aeroport. Au căile lor. Dacă mă duc la poliție, cineva o să afle. Din câte știu, pot avea o pereche de mafioți chiar în consiliul primăriei. S-a mai întâmplat. Gaborii o să-mi acorde douăzeci și patru de ore să părăsesc orașul. Degeaba. Mexic? Mai rău decât aici. Canada? Mai bine, totuși nu suficient. Au relații și-acolo.

– Australia?

– Nu pot să obțin pașaport. Sunt aici de douăzeci și cinci de ani... ilegal. Nu mă pot deporta, decât dacă se poate dovedi că am săvârșit vreo infracțiune. Organizația ar avea grijă să n-o facă. Să zicem că sunt băgat la răcoare. În douăzeci și patru de ore o să fiu scos pe cauțiune. Iar bunii mei prieteni mă vor aștepta c-o mașină să mă ducă acasă... atât doar că n-o să fie acasă.

Îmi aprinsesem pipa și ardea bine. M-am încruntat spre bancnota de un miar. Aș fi putut s-o folosesc cu succes. Contul meu bancar putea atinge pământul fără să se aplece.

– Haide să terminăm cu vorbăria, i-am spus. Să presupunem – doar să presupunem – că ți-aș putea găsi o scăpare. Care ți-ar fi mișcarea următoare?

– Știu un loc... dacă aș putea ajunge acolo fără să fiu urmărit. Mi-aș lăsa mașina aici și aș lua una de-nchiriat. M-aș opri imediat înainte de granița interstatală și aș cumpăra o mașină second-hand. La jumătatea drumului spre locul unde merg, aș schimba-o cu alta ultimul tip, din stocul rămas nevândut. Este momentul cel mai

potrivit al anului. Reducerile sunt bune, fiindcă în curând ies modelele noi. Nu ca să economisesc bani... dar ca să nu bat la ochi. Așezarea unde merg este măricică, totuși încă destul de curată.

– Aha, am spus. Wichita, din câte auzisem ultima dată. Este totuși posibil să se fi schimbat.

S-a strâmbat spre mine.

– Marlowe, fii isteț, dar nu prea al dracu' de isteț.

– O să fiu pe cât de isteț am chef. Nu-ncerca să stabilești reguli pentru mine. Dacă te accept drept client, nu există reguli. Te accept pentru miarul ăsta, și pentru restul dacă o duc la capăt. Nu mă bate la cap. Aș putea scăpa informații. Dacă o mierlesc, să-mi plantezi un trandafir roșu pe mormânt. Nu-mi plac florile tăiate. Îmi place să le văd crescând. Aș putea totuși să te accept, fiindcă ești un personaj așa drăguț. La ce oră sosește avionul?

– Azi, dar nu știu exact când. Face nouă ore de la New York. Probabil pe la 17:30.

– Pot să vină și de la San Diego și să se transbordeze ori să vină de la San Francisco și să se transbordeze. Multe avioane vin de la Dago și Frisco. Am nevoie de un ajutor.

– Du-te dracu', Marlowe.

– Nu te grăbi. Cunosc o fată. Fiica unui șef de poliție care a dat faliment din cauza onestității. N-ar sufla o vorbă nici dacă ai tortura-o.

– N-ai niciun drept s-o pui în bătaia focului, a rostit Ikky mânios.

Am fost atât de uluit, încât falca mi-a căzut până la jumătatea pieptului. Am închis-o încet și am înghițit.

– Doamne Dumnezeule, tipu' are inimă.

– Femeile nu-s făcute pentru chestii dure, a mormăit el în silă.

Am ridicat bancnota de o mie de dolari și am pocnit-o de palma celeilalte mâini.

– Scuze. Fără chitanță, am spus. Nu-mi pot lăsa numele în buzunarul tău. Și n-o să fie cu violențe, dacă am noroc. Ei mi-ar da clasă. Există un singur mod de acțiune. Acum spune-mi adresa ta și toate chestiile la care te poți gândi, nume și descrieri ale oricăror ucigași pe care i-ai văzut vreodată în carne și oase.

A făcut-o. Era un observator destul de bun. Necazul era că Organizația știa ce văzuse el. Asasinii aveau să-i fie necunoscuți.

S-a ridicat silențios și a întins mâna. A trebuit să i-o strâng, dar mi-a fost mai ușor s-o fac datorită celor ce spusese despre femei. Avea palma umedă. Și a mea ar fi fost, dacă m-aș fi aflat în locul lui. A încuviințat din cap și a ieșit în tăcere.

2

Era o stradă liniștită din Bay City, dacă mai există vreo stradă liniștită în generația asta de beatnici în care nu poți să termini nicio masă fără ca vreun dizeur ori vreo dizeuză de inimă albastră să nu grohăie despre o iubire la fel de demodată ca o turnură sau fără ca vreo orgă Hammond să se amestece în supa clientului.

Căsuța cu un singur nivel era dichisită ca un șorțuleț scrobit. Peluza din față fusese tunsă cu dragoste și era foarte verde. Aleea de acces asfaltată era netedă și lipsită de orice pete de ulei de sub mașinile care staționaseră, iar gardul viu care o mărginea arăta ca și cum frizerul ar fi venit zilnic.

Ușa albă avea un ciocănel cu cap de tigru, o drăcovenie de ferestruică cu vizetă și o șmecherie care îi îngăduia celui dinăuntru să vorbească cu cineva de afară fără să deschidă măcar vizeta.

Mi-aș fi pus ipotecă pe piciorul stâng ca să locuiesc într-o casă ca aia. Nu credeam c-o să se întâmple vreodată.

Soneria a răsunat înăuntru și după o vreme ea a deschis ușa, în cămașă sport albastru-deschis și șort alb, îndeajuns de scurt pentru a fi prietenos. Avea ochi cenușiu-albăstrii, păr roșcat-închis și chip cu osatură delicată. De obicei în ochii cenușiu-albăstrii exista o urmă de amărăciune. Nu putea să uite că viața tatălui ei fusese distrusă de puterea strâmbă a unui gangster de pe un vapor-cazinou, că mama ei murise. Era în stare să suprime amărăciunea când scria prostioare despre idile abia înfiripate pentru reviste lucioase, dar nu asta îi caracteriza viața. În realitate nu avea o viață. Avea o existență fără bătăi de cap și destui bani de benzină ca să nu aibă griji. Însă la nevoie dădea dovadă de sângele rece și abilitățile unui bun polițist. Se numea Anne Riordan.

S-a tras într-o parte și am trecut pe lângă ea, destul de aproape. Dar și eu am reguli. A închis ușa, a luat loc pe un divan și a executat rutina țigării – și era o păpușă care avea puterea să-și aprindă singură țigara.

Am rămas în picioare, privind în jur. Existau câteva schimbări, nu multe.

– Am nevoie de ajutorul tău, am spus.

– Astea sunt singurele momente când apuc și eu să te văd.

– Am un client care a fost gangster; a rezolvat probleme pentru Organizație, Sindicat, mafie sau orice alt nume vrei să folosești. Știi foarte bine că există și că-i la fel de bogată ca Rockefeller. N-o poți înfrânge, fiindcă n-o doresc destui oameni și mai ales avocații de-un milion pe an care lucrează pentru ea și barourile care par mai interesate să apere alți avocați decât propria lor țară.

– Dumnezeule, candidezi în vreo funcție publică? Nu te-am auzit niciodată sunând atât de pur.

Și-a încrucișat picioarele, nu provocator – nu era genul –, totuși mi-a fost dificil să gândesc perfect clar.

– Nu-ți mai foi atât picioarele, am spus. Sau măcar pune-ți niște pantaloni pe tine.

– Lua-te-ar naiba, Marlowe. Te mai poți gândi și la altceva?

– O să-ncerc. Îmi place să mă gândesc că știu cel puțin o femeie frumoasă și fermecătoare, care nu-i gata să cadă pe spate în orice clipă.

Am înghițit un nod și am continuat:

– Bărbatul se numește Ikky Rosenstein. Nu este frumos și nu are nimic din ce să-mi placă la un bărbat... cu o excepție. A luat foc când i-am spus că voi avea nevoie de o fată care să mă ajute. A spus că femeile n-au fost făcute pentru chestiile dure. De aceea i-am acceptat cazul. Pentru gangsterii adevărați, o femeie nu-nseamnă cu nimic mai mult decât un sac de făină. Ei tratează femeile așa cum o face toată lumea, dar dacă-i recomandabil să scape de ele, o fac fără să se gândească de două ori.

– Până acum mi-ai îndrugat o mulțime de nimicuri. Poate c-ai nevoie de o cafea sau de un păhărel.

– Ești drăguță, dar nu beau dimineața... decât uneori, și acum nu-i unul dintre momentele acelea. Cafeaua mai târziu. Ikky a fost creionat.

– Asta ce mai este?

– Ai o listă. Tragi o linie cu creionul peste un nume. Tipul respectiv este ca și mort. Organizația are motivele sale. De-acum n-o mai face doar de incitare. Nu se mai incită deloc. E numai contabilitate.

– Și ce naiba pot să fac eu? Puteam la fel de bine să întreb ce poți să faci *tu*?

– Pot să încerc. Iar tu mă poți ajuta să descopăr avionul cu care sosesc și unde se duc asasinii care au primit sarcina.

– Da, totuși cum poți să faci *tu* ceva?

– Am zis că aș putea să încerc. Dacă au luat un avion de noapte, sunt deja aici. Dacă au luat un avion de dimineață, nu pot ajunge mai devreme de ora cinci după-amiază. Timp destul ca să ne pregătim. Tu îi poți repera.

– Ah, sigur că da. Eu mă-ntâlnesc cu asasini în fiecare zi. Beau cu ei cocktailuri cu whisky și mâncăm caviar pe pâine prăjită.

Zâmbi. Iar eu am făcut patru pași lungi peste covorașul cu modele roșcate, am ridicat-o în brațe și am sărutat-o pe gură. Nu mi s-a împotrivit, dar nici n-a apucat-o tremuratul. M-am întors la locul meu și m-am așezat.

– Arată ca toți cei care au o afacere discretă și competent condusă. Vor avea haine discrete și vor fi politicoși – când doresc să fie așa. În serviete vor avea arme, care și-au schimbat de atâtea ori proprietarii, încât este imposibil să fie urmărite. După ce-și vor face treaba, dacă și-o vor face, le vor abandona. Vor folosi probabil revolvere sau chiar automate. Nu vor folosi amortizoare, fiindcă amortizoarele pot bloca armele și greutatea lor reduce precizia. Nu vor sta unul lângă altul în avion, dar, după ce vor coborî, s-ar putea preface că se cunosc și că pur și simplu nu s-au zărit în timpul zborului. Este posibil să-și dea mâinile, cu zâmbetele cuvenite, să plece împreună și să suie în același taxi. Cred că vor trage mai întâi la un hotel. Dar în foarte scurt timp se vor muta undeva de unde să poată urmări mișcările lui Ikky și de unde să-i poată învăța programul. Nu se vor grăbi absolut deloc, până ce Ikky va face o mișcare. Asta îi va anunța că el a prins de veste. Mi-a zis că i-au mai rămas doi prieteni.

– O să-l împuște din camera sau din apartamentul de vizavi – presupunând că există așa ceva?

– Nu. O să-l împuște de la un metru depărtare. O să vină din spatele lui și o să spună: „Salut, Ikky“. El fie va încremeni, fie se

va întoarce. O să-l umple cu plumbi, o să abandoneze armele și o să urce în automobilul care-i așteaptă. După aceea vor părăsi scena, urmând mașina-tampon.

– Cine va șofa mașina-tampon?

– Un cetățean bine situat și ireproșabil, fără cazier. Se va afla la volanul propriei mașini. El va deschide calea, chiar dacă va trebui ca, în mod intenționat, să tamponeze „accidental“ pe cineva, fie și o mașină de poliție. Va fi cuprins de atâtea regrete, încât va hohoti, pătându-și cămașa cu monogramă. Iar între timp ucigașii vor fi dispărut de mult.

– Cerule! rosti Anne. Cum îți mai poți suporta viața? Dacă o să-l salvezi cu adevărat, vor trimite ucigașii după tine.

– Nu cred. Ei nu ucid cetățeni nevinovați. Vina va cădea pe umerii asasinilor. Nu uita că gangsterii sus-puși sunt oameni de afaceri. Ei vor tot mai mulți bani. Devin cu adevărat duri doar când consideră că trebuie să scape de cineva, și nu tânjesc neapărat după asemenea acțiuni. Există întotdeauna posibilitatea unei gafe. Nu-i o posibilitate prea mare. Niciun caz de asasinat pus la cale de gangsteri n-a fost soluționat vreodată aici sau altundeva, cu două–trei excepții. Lepke Buchalter s-a ales cu scaunul electric. Îl mai ții minte pe Anastasia? Era teribil de voinic și teribil de violent. Prea dur, prea violent. Creionul...

A trecut-o un mic fior.

– Cred că am eu însămi nevoie de un păhărel.

I-am surâs larg.

– Ai intrat perfect în atmosferă, scumpo. O să cedez și eu.

A adus două cocktailuri cu scotch. După ce am gustat din ele, am spus:

– Dacă-i recunoști, sau dacă ți se pare că-i recunoști, urmărește-i acolo unde merg – dacă o poți face în siguranță. Altfel, nu. Dacă

trag la un hotel – și pun prinsoare zece la unu că așa va fi –, ia-ți o cameră tot acolo și sună-mă până dai de mine.

Îmi cunoștea numărul de la birou, iar eu continuam să stau pe Yucca Avenue. Și ea știa asta.

– Ești tipul cel mai al naibii, a spus. Femeile fac orice vrei tu să facă. Cum se face că eu sunt tot virgină la douăzeci și opt de ani?

– Avem nevoie și de câteva ca tine. De ce nu te măriți?

– Cu cine? Cu vreun fustangiu cinic, căruia nu i-a mai rămas decât tehnica? Nu cunosc niciun bărbat cu adevărat drăguț – cu excepția ta. Nu cad pe spate după dinții albi și zâmbetul strălucitor.

M-am apropiat de ea și am ridicat-o în picioare. Am sărutat-o prelung și apăsat.

– Sunt sincer, aproape că am șoptit. Asta este ceva. Dar sunt prea uzat pentru o fată ca tine. M-am gândit la tine, te-am dorit, dar privirea asta dulce și limpede îmi spune să încetez.

– Ia-mă, a rostit ea încet. Am și eu fanteziile mele.

– N-aș putea. Nu-i pentru prima dată când mi se întâmplă. Am avut prea multe femei pentru ca să merit una ca tine. Iar acum trebuie să salvăm viața unui om. Am plecat.

S-a ridicat și m-a privit ieșind, cu o expresie gravă.

Femeile pe care pui mâna și femeile pe care nu pui mâna trăiesc în lumi diferite. Eu nu iau în râs nici una dintre lumile acelea. Trăiesc în ambele.

3

Pe Aeroportul Internațional Los Angeles nu te poți apropia de avioane, decât la îmbarcare. Le vezi aterizând, dacă se întâmplă

să te afli la locul potrivit, dar trebuie să aștepți înapoia unei bariere ca să poți privi pasagerii. Clădirile aeroportului nu-ți ușurează cu nimic soarta. Se întind de aici până la orizont și poți să faci bășici în tălpi, mergând de la aparatul de zbor al companiei TWA la cel al American Airlines.

Am copiat orele sosirilor de pe diverse panouri de afișaj și am bântuit de colo-colo ca un câine care a uitat unde și-a îngropat osul. Avioane soseau, avioane plecau, hamali cărau bagaje, pasageri transpirau și alergau, copii scânceau, difuzoarele acopereau toate celelalte zgomote.

Am trecut de câteva ori pe lângă Anne. Nu m-a băgat în seamă.

Probabil că au venit cu avionul de 17:45. Anne a dispărut. I-am acordat o jumătate de oră, pentru eventualitatea în care avusese alt motiv pentru absență. Nu. Plecase definitiv. Am urcat în mașină și am șofat kilometri lungi de trafic aglomerat până la Hollywood, la biroul meu. Mi-am umplut un pahar și am așteptat. La 18:45, a sunat telefonul.

– Așa cred, a spus ea. Hotelul Beverly-Western. Camera 410. N-am putut obține niciun nume. Știi că-n ziua de azi recepționerii nu mai lasă vraiște fișele de înregistrări. N-am vrut să pun întrebări. Am urcat însă cu ei în lift și le-am văzut camera. Am trecut pe lângă ei exact când băiatul de la recepție le descuia ușa, apoi am coborât la mezanin, și de acolo la parter cu mai multe femei din ceainărie. Nu m-am obosit să-mi iau o cameră.

– Cum arătau?

– Au suit împreună pe rampă, dar nu i-am auzit vorbind. Amândoi aveau serviete, amândoi purtau costume discrete, nimic țipător. Cămăși albe, scrobite, unul avea cravată bleumarin, celălalt cravată neagră cu dungulițe gri. Pantofi negri. Doi oameni de afaceri de pe Coasta de Est. Puteau fi editori, avocați, doctori, șefi

de agenții de publicitate – ba nu, taie ultima categorie: nu erau îndeajuns de țipători. Nu te-ai fi uitat de două ori la ei.

– Uită-te de două ori la ei. Fețele?

– Amândoi șateni banali, unul cu părul cu o nuanță mai închisă decât al celuilalt. Fețe netede, mai degrabă inexpresive. Unul avea ochi cenușii; celălalt, cel cu părul mai deschis, ochi albaștri. Privirea lor era interesantă. Se mișca foarte rapid. Erau foarte atenți, observau totul prin preajmă. Asta a fost în neregulă. Ar fi trebuit să fi fost un pic mai preocupați de problema pentru care veniseră ori de ceea ce-i interesa în California. Păreau mai interesați de chipuri. Este mai bine că i-am detectat eu. Tu n-arăți a polițai, dar nici a bărbat care nu-i polițai. Ai semne pe tine.

– Pfui! Sunt un sfărâmător de inimi al dracului de arătos.

– Trăsăturile lor erau perfect banale. Niciunul nu părea italian. Fiecare avea câte o valiză. Una era gri, cu două dungi albe și roșii pe verticală, la vreo zece centimetri de capete, cealaltă era tartan albastru și alb. Nu știam că există un tartan în culorile acelea.

– Există, dar i-am uitat denumirea.

– Crezusem că tu știi totul.

– Aproape totul. Acum, fugi acasă.

– Capăt o cină și, poate, un sărut?

– Mai târziu, iar dacă nu ești atentă te poți alege cu mai mult decât doreai.

– Un violator, da? O să port o armă la mine. Îi urmărești tu mai departe?

– Dacă sunt cei pe care-i căutam, vor fi ei pe urma mea. Am închiriat deja un apartament vizavi de Ikky. Cvartalul ăla de pe Poynter și cele două care-l încadrează au fiecare vreo șase blocuri de apartamente dubioase. Pun prinsoare că și numărul prostituatelor este foarte mare.

– Este mare peste tot în ziua de azi.

– La revedere, Anne. Ne mai vedem.

– Oricând ai nevoie de ajutor.

A închis. Am închis și eu. Mă deruta. Era prea înțeleaptă ca să fie atât de drăguță. Bănuiesc că toate femeile drăguțe sunt și înțelepte. L-am sunat pe Ikky. N-a răspuns. Am tras o dușcă din sticla ascunsă în birou, am fumat o jumătate de oră și am telefonat din nou. De data aceasta am dat de el.

L-am anunțat care era scorul la zi și mi-am exprimat speranța ca Anne să-i fi reperat pe bărbații corespunzători. I-am spus despre apartamentul pe care-l închiriasem.

– Decontezi cheltuielile? am întrebat.

– Cinci miare ar trebui să acopere multe.

– Dacă le merit, și dacă le câștig. Am auzit că ai avut un sfert de milion, am aruncat eu vorba la întâmplare.

– S-ar putea, amice, dar cum ajung la ei? Băieții sus-puși știu unde sunt banii ăia. Va lua multă vreme să se răcească lucrurile.

Am spus că era în regulă. Și mie îmi luase mult timp să mă răcesc. Bineînțeles că nu mă așteptam să capăt cele patru mii de dolari, chiar dacă rezolvam problema. Cei ca Ikky Rosenstein ar fi furat până și dinții de aur din gura mamei lor. În el părea totuși să existe și o fărâmă de bunătate pe undeva... însă „fărâmă“ era cuvântul-cheie.

Am petrecut următoarea jumătate de oră încercând să născocesc un plan. Nu puteam inventa nimic care să pară promițător. Era aproape ora opt seara și mi se făcuse foame. Nu credeam că băieții se vor muta în noaptea asta. În dimineața următoare vor trece pe lângă locuința lui Ikky și vor inspecta cartierul.

Mă pregăteam să părăsesc biroul, când s-a auzit soneria ușii de la sălița de așteptare. Am deschis ușa de legătură între camere. Un bărbat scund, bine făcut, stătea în mijlocul săliței, legănându-se

pe călcâie, cu mâinile la spate. Mi-a zâmbit, dar nu era priceput la asta. A venit spre mine.

– Tu ești Marlowe?

– Cine altul? Cu ce te pot ajuta?

Ajunsese aproape. A scos iute de la spate mâna dreaptă, cu o armă în ea. Mi-a vârât arma în stomac.

– Fie-l lași pe Ikky Rosenstein, a rostit cu un glas pe măsura feței, fie te-alegi cu burta plină de plumbi.

4

Era un amator. Dacă ar fi stat la mai mult de un metru depărtare, poate c-ar fi reușit ceva. Am ridicat mâna, mi-am scos țigara din gură și am ținut-o neglijent.

– Ce te face să crezi c-aș cunoaște vreun Ikky Rosenstein?

A râs ascuțit și m-a împuns mai tare cu pistolul.

– Ai vrea tu să știi!

Rânjetul ieftin, satisfacția goală a sentimentului de putere conferit de o armă mare ținută într-o mână mică.

– Ar fi corect să-mi spui.

Când a deschis gura pentru altă poantă, am lăsat țigara să-mi cadă și mi-am repezit mâna. Pot fi iute, când trebuie. Există băieți care sunt mai iuți, dar ei nu-ți înfig arme în stomac. Mi-am băgat degetul mare îndărătul trăgaciului și mâna peste a lui. L-am lovit cu genunchiul în vintre. S-a îndoit, cu un scâncet. I-am răsucit brațul spre dreapta și i-am luat arma. Am tras cu glezna înapoia gleznei lui și a ajuns pe podea. A rămas acolo, clipind de surprindere și durere, cu genunchii ridicați la piept. Se rostogolea

de pe o parte pe alta, gemând. M-am aplecat, l-am prins de mâna stângă și l-am smucit în picioare. Aveam în plus față de el cincisprezece centimetri și șaisprezece kilograme. Ar fi trebuit să fi trimis un emisar mai solid și mai bine antrenat.

– Să mergem în salonul meu de meditație, i-am spus. Putem să stăm nițel de vorbă și să bei ceva, ca să-ți revii. Data viitoare să nu te mai apropii atât de mult încât cel pe care-l ameninți să poată ajunge la arma ta. Acum o să văd dacă nu cumva mai ai vreuna prin buzunare.

Nu avea. L-am împins prin ușă și până la un scaun. Nu mai respira atât de întretăiat. A scos o batistă și și-a șters fața.

– Data viitoare..., a rostit printre dinți. Data viitoare...

– Nu mai fi așa optimist. Nu pari genul.

I-am turnat scotch într-un pahar din carton pe care l-am așezat în fața lui. I-am desfăcut revolverul calibrul .38 și am golit cartușele în sertarul biroului. Am închis apoi magazia și am pus arma jos.

– Poți s-o iei când pleci... dacă pleci.

– A fost un mod murdar de a lupta, a icnit el.

– Cum să nu! Împușcarea unui om este mult mai curată. Ia zi acum, cum ai ajuns aici?

– Du-te-n mă-ta!

– Nu fi idiot. Am prieteni. Nu mulți, dar bine înfipți. Te pot lega pentru atac cu mână armată, și știi ce s-ar întâmpla atunci. Ai fi eliberat pe cauțiune, și acela ar fi ultimul moment în care cineva mai aude ceva despre tine. Barosanilor nu le plac ratații. Zi acum cine te-a trimis și cum de ai știut unde să vii?

– Ikky era urmărit, a spus el posac. Este prostovan. L-am urmărit până aici fără greutate. De ce s-ar fi dus la un detectiv particular? Oamenii au vrut să știe.

– Mai spune.

– Du-te dracu’.

– Dacă stau să mă gândesc bine, nu-i nevoie să te reclam pentru atac cu mână armată. Te pot lua la omor până aflu totul, chiar aici și acum.

M-am sculat din scaun, iar el a întins un braț cu palma ridicată în semn de apărare.

– Dacă o să fiu bătut, o să te viziteze două gorile cu-adevărat dure. Dacă nu mă-ntorc, la fel. De fapt, n-ai niciun fel de atuuri în mână. Doar par niște atuuri, a zis el.

– De fapt, n-ai nimic să-mi spui. Dacă individul ăsta, Ikky, a venit la mine, nu știi de ce a făcut-o, și nici dacă i-am acceptat cazul. Dacă-i un gangster, nu-i genul meu de client.

– A venit să te convingă să-ncerci să-i salvezi pielea.

– De cine?

– Asta-nseamnă să spun.

– Dă-i drumul atunci. Gura pare să-ți funcționeze perfect. Și transmite-le băieților că încă n-a venit ziua aia în care să fiu paravanul unui gangster.

Câteodată trebuie să mai minți nițeluș în meseria mea. Acum mințeam nițeluș.

– Ce-a făcut Ikky ca să fie căutat? Sau asta-nseamnă „să spui“?

– Crezi că ești mare sculă de bărbat, a pufnit el frecându-și locul în care-l lovisem cu genunchiul. În divizia în care joc eu, n-ai fi nici măcar rezervă.

I-am râs în față. Apoi l-am prins de încheietura mâinii drepte și i-am răsucit-o la spate. A început să scâncească. Cu mâna stângă, i-am scotocit în buzunarul de la piept și i-am scos portofelul. L-am eliberat. S-a întins după arma de pe birou și i-am lovit dur partea de sus a brațului cu tăișul palmei. A căzut în scaunul clienților și a icnit.

– Poți să-ți iei pistolul, l-am anunțat. Când o să ți-l dau eu. Acum fii cuminte, altfel va trebui să te iau la poceală pur și simplu ca să mă distrez.

În portofel am găsit un permis de conducere pe numele Charles Hickon. Nu mă ajuta cu nimic. Derbedeii de felul lui au întotdeauna pseudonime de argou. Probabil că-i ziceau „Piticul“ sau „Uscatul“, sau „Creieraș“, sau poate doar „bă“. I-am aruncat portofelul înapoi. A căzut pe podea. Nu era în stare nici măcar să-l prindă.

– La dracu’, am spus, da’ cred că-i o campanie de economisire, dacă te trimit să faci ceva mai mult decât să aduni chiștoace de pe jos.

– Du-te-n mă-ta!

– Bine, golane. Șterge-o înapoi de unde-ai venit. Ia-ți arma.

A luat-o, a făcut un spectacol întreg din vârârea ei la brâu, s-a ridicat, mi-a aruncat privirea cea mai dură pe care o avea în stoc și a pornit spre ușă, nonșalant ca o prostituată cu o etolă nouă de nutrie. Când a ajuns la ușă, s-a răsucit și m-a pironit cu privirea.

– Ține-te departe, durule. Durii ca tine sunt fragili și se sparg ușor.

Cu replica aceea de o spiritualitate orbitoare, a deschis ușa și a ieșit.

După câteva momente, am încuiat cealaltă ușă, am deconectat soneria, am stins lumina în birou și am plecat. N-am zărit pe nimeni care să semene cu un ucigaș. Am șofat până acasă, mi-am strâns câteva lucruri într-o valiză, am mers până la un garaj eram simpatizat, mi-am lăsat mașina și am închiriat un Hertz Chevrolet. Am ajuns pe strada Poynter, mi-am trântit valiza în apartamentul neîngrijit pe care-l închiriasem mai devreme în cursul după-amiezii și m-am dus să cinez la Victor’s. Era ora nouă seara, prea târziu

să merg la Bay City și s-o invit pe Anne la o cină în oraș. Probabil că și-o preparase pe a ei de multă vreme.

Am comandat un Gibson dublu cu lămâie verde proaspătă pe care l-am băut, și eram flămând ca un școlar.

5

Pe drumul de întoarcere spre strada Poynter, am făcut o mulțime de ocoluri, cotind la stânga și la dreapta, intrând și ieșind din trafic, cutreierând cvartale întregi și trăgând pe dreapta, cu un pistol pe scaunul de alături. Din câte îmi puteam da seama, nimeni nu încerca să mă urmărească.

M-am oprit la o benzinărie de pe Sunset și am dat două telefoane dintr-o cabină publică. L-am prins pe Bernie Ohls tocmai când se pregătea să plece acasă.

– Sunt Marlowe, Bernie. Nu ne-am mai certat de ani buni. Încep să mă simt singur.

– Însoară-te atunci. În prezent sunt anchetator-șef la Biroul Șerifului. Am rangul de căpitan interimar până iau examenul. Nu prea mai vorbesc cu detectivii particulari.

– Vorbește cu ăsta. Aș cam avea nevoie de ajutor. Am un caz problematic, în care aș putea fi ucis.

– Și te aștepți să intervin în cursul firesc al naturii?

– Haide, Bernie! N-am fost un tip rău. Încerc să salvez un fost gangster de doi asasini.

– Cu cât se lichidează mai mult între ei, cu atât sunt mai încântat.

– Mda. Dacă te sun, vino imediat, sau trimite doi băieți buni. O să ai timp să-i înveți.

Am mai schimbat câteva insulte blânde și am închis. Am sunat la numărul lui Ikky Rosenstein. Vocea lui mai degrabă neplăcută a spus:

– În regulă, vorbește.

– Sunt Marlowe. Fii gata să pleci, cam pe la miezul nopții. Ți-am văzut amicii și s-au cazat în Beverly-Western. În seara asta n-o să vină pe strada ta. Nu uita, ei nu știu că ai fost avertizat.

– Pare riscant.

– Doamne Dumnezeule, nu mă gândisem nicio clipă c-ar fi un picnic cu școala de duminică! Ai fost neglijent, Ikky. Ai fost urmărit până la biroul meu. Asta reduce mult timpul de care dispunem.

A tăcut pentru un moment. Îl auzeam respirând.

– De către cine? a întrebat.

– Un golănaș, care mi-a vârât un pistol în burtă, ca să-mi dea bătăi de cap să i-l iau. Pot doar să presupun că motivul pentru care au trimis un derbedeu este că nu voiau să știu prea multe, în cazul în care nu știam deja.

– Te așteaptă necazuri, prietene.

– Când e altfel? O să vin la tine pe la miezul nopții. Să fii pregătit. Unde ai mașina?

– În față.

– Mut-o pe o stradă laterală și ai grijă s-o-ncui. Încotro dă ușa din spate a hogeacului tău?

– Cea din spate? Unde ai vrea să dea? Pe o fundătură.

– Lasă-ți geamantanul acolo. O să ieșim împreună și o să mergem la mașina ta. Dup-aia mergem cu mașina în fundătură și luăm geamantanul sau valizele.

– Și dacă le fură cineva?

– Cum să nu. Și dacă tu mori? Ce ai prefera?

– Bine, a mormăit el. Te aștept. Dar ne asumăm niște riscuri mari de tot.

– Același lucru este valabil și pentru piloții de curse. Ți se pare că asta-i oprește să mai concureze? Nu există alt mod de a pleca, decât rapid. Pe la ora zece stinge luminile și mototolește bine așternuturile. Ar fi bine și dacă ai putea lăsa ceva bagaje în urmă. N-ar părea că a fost ceva plănuit.

A mormăit altă aprobare și am închis. Cabina telefonică era bine iluminată din exterior. Așa se întâmplă de obicei la benzinării. Am privit atent și pe îndelete în jur, în timp ce am răsfoit colecția de hărți gratuite dinăuntru. N-am văzut nimic care să mă îngrijoreze. Am luat o hartă a orașului San Diego, doar ca să mă aflu în treabă, și am suit în automobilul închiriat.

Pe Poynter, am oprit după colț, am suit în apartamentul meu șleampăt de la etajul unu și am rămas pe întuneric, privind pe fereastră. N-am văzut nimic care să mă îngrijoreze. Două prostituate de clasă mijlocie au ieșit din blocul lui Ikky și au urcat într-o mașină ultimul tip. Un bărbat cam de înălțimea și constituția lui Ikky a intrat în bloc. Tot felul de oameni au venit și au plecat. Strada era destul de liniștită. De când au construit autostrada Hollywood, nimeni nu prea mai folosește străzile adiacente, decât dacă locuiește chiar în cartier.

Era o seară frumoasă de toamnă – sau pe cât de frumoase pot fi în atmosfera viciată a Los Angelesului –, senină, nici măcar răcoroasă. Nu știu ce s-a întâmplat cu vremea în orașul nostru supraaglomerat, dar nu mai este la fel cum era când am venit aici.

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până la miezul nopții. N-am putut remarca pe nimeni care să supravegheze ceva și niciun cuplu de bărbați în costume discrete n-a vizitat vreunul dintre cele șase

blocuri cu apartamente de închiriat. Eram destul de sigur că-l vor încerca mai întâi pe al meu atunci când vor veni, dacă Anne îi identificase bine, și dacă cineva avea să vină totuși, și dacă mesajul pe care i-l dădusem bătăușului pentru șefii lui îmi făcuse sau nu vreun bine. În ciuda sutelor de feluri în care Anne se putuse înșela, simțeam că avea dreptate. Asasinii nu aveau niciun motiv să fie rezervați, dacă nu știau că Ikky fusese prevenit. Niciun motiv, cu o excepție. El venise la biroul meu și fusese urmărit până acolo. Însă Organizația, cu aroganța puterii ei, ar fi putut râde înaintea ideii că el fusese avertizat ori că venise la mine pentru ajutor. Eram atât de mărunt, încât abia dacă m-ar fi putut zări.

La miezul nopții am părăsit apartamentul, am traversat pe jos două intersecții, fiind cu ochii-n patru după vreun urmăritor, apoi am trecut strada și am intrat în bomba lui Ikky. Ușa de la intrare nu era încuiată și nu exista lift. Am suit pe scară până la etajul al doilea și i-am căutat apartamentul. Am ciocănit ușor. A deschis, cu un pistol în mână. Probabil că arăta speriat.

Lângă ușă erau două valize, iar alta se afla lângă peretele îndepărtat. M-am apropiat de ea și am ridicat-o. Era destul de grea. Am deschis-o. Nu era încuiată.

– Nu trebuie să-ți faci griji, a spus. Are tot ce i-ar putea trebui unui bărbat pentru trei-patru nopți, dar de fapt sunt niște haine pe care nu le-aș fi înhățat rapid, ca să le pot purta oriunde după aceea.

Am ridicat una dintre celelalte valize.

– O s-o ascundem pe asta lângă ușa din spate.

– O putem lăsa și pe fundătură.

– O să plecăm pe ușa din față. Pentru eventualitatea în care suntem supravegheați – deși n-o cred –, suntem pur și simplu doi tipi care au ieșit împreună noaptea în oraș. Încă ceva. Ține mâinile

în buzunare și pistolul în dreapta. Dacă cineva îți rostește numele în urma ta, întoarce-te rapid și trage. N-ar face-o nimeni, decât un asasin. Eu voi acționa la fel.

– Mi-e frică, a rostit el cu glas ruginit.

– Și mie, dacă asta te ajută cu ceva. Dar trebuie s-o facem. Dacă te stimulează, ei vor avea arme în mâini. Nu te sinchisi să le pui întrebări. Nu vor folosi vorbe. Dacă nu-i decât micuțul meu prieten, o să-i luăm piuitul și-o să-l lăsăm în prag. Ai înțeles?

A încuviințat, umezindu-și buzele. Am coborât cu valizele și le-am scos pe ușa din dos. Am privit în lungul fundăturii. Nu era nimeni, iar ușa se găsea aproape de intrarea din strada laterală. Ne-am întors în bloc și am străbătut holul spre ușa din față. Am pornit pe strada Poynter cu nepăsarea unei neveste care-i cumpără soțului ei o cravată la aniversare.

Nimeni nu făcea nicio mișcare. Strada era pustie. Am cotit, până la mașina închiriată de Ikky. El a descuiat portiera. Am mers după aceea împreună să luăm valizele. Nicio mișcare. Am pus valizele în automobil și am pornit spre strada următoare.

Un semafor care nu funcționa, o oprire sau două pe bulevard, intrarea pe autostradă. Deși era miezul nopții, traficul era intens. California este înțesată de oameni care se deplasează dintr-un loc în altul și care se grăbesc să ajungă la destinație. Dacă nu gonești cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, te depășesc toți. Iar dacă gonești, trebuie să stai mereu cu ochii în oglinda retrovizoare, după echipajele poliției rutiere. Este o goană nebunească.

Ikky a condus doar cu o sută cincisprezece la oră. Am ajuns la derivația spre Șoseaua 66 și a cotit pe ea. Deocamdată nimic. Am rămas cu el până la Pomona.

– Aici e destul de departe pentru mine, am spus. Mă întorc cu un autobuz, dacă există așa ceva, sau mă cazez la un motel.

Oprește la o benzinărie ca să întreb de stația de autobuz. Ar trebui să fie aproape de autostradă. Mergi spre cartierul comercial.

M-a ascultat și s-a oprit la mijlocul unui cvartal. A scos portofelul și mi-a întins patru bancnote de câte o mie de dolari.

– Nu simt cu adevărat că aș merita banii ăștia. A fost prea ușor.

El a râs cu un soi de amuzament sardonic pe chipul dolofan.

– Nu fi tâmpit. Eu am scăpat. Tu n-ai știut în ce ai intrat. Mai mult încă, necazurile tale abia încep. Organizația are ochi și urechi peste tot. Poate că voi fi în siguranță, dacă voi fi al naibii de atent. Poate că nu sunt pe atât de în siguranță pe cât cred. Oricum ar sta lucrurile, ai făcut ce ți-am cerut. Ia mălaiul. Am destul.

Am luat banii și i-am băgat în buzunar. Am mers până la o benzinărie non-stop și acolo am aflat unde este stația de autobuz.

– La ora 2:25 este un Greyhound care traversează țara, ne-a spus benzinarul examinând un orar. Dacă au loc, o să te ia.

Ikky m-a condus la stația de autobuz. Ne-am strâns mâinile și el s-a făcut nevăzut, accelerând spre autostradă. Mi-am privit ceasul, am găsit un magazin de băuturi alcoolice încă deschis și am cumpărat o jumătate de scotch. După aceea am căutat un bar și am comandat unul dublu cu apă.

Necazurile mele abia începeau, spusese Ikky. Avea perfectă dreptate.

Am coborât în stația de autobuz Hollywood, am luat un taxi și am mers la birou. Am rugat șoferul să aștepte câteva minute. La ora aceea a fost mulțumit s-o facă. Mi-a deschis paznicul de noapte, un bărbat de culoare.

– Lucrați târziu, domnule Marlowe. De fapt așa ați făcut mereu, nu?

– Asta mi-e meseria, am spus. Mulțumesc, Jasper.

După ce am intrat în birou, am bâjbâit pe podea în căutarea corespondenței, dar n-am găsit decât o cutiuță plată și îngustă, adusă prin curier special, cu ștampila poștei din Glendale.

Nu conținea absolut nimic, doar un creion recent ascuțit, semnul condamnării la moarte al gangsterilor.

6

N-am pus prea mult la suflet. Când vor cu adevărat să facă treabă, nu ți-l trimit. L-am luat ca pe un avertisment serios de a mă ține departe. Putea să fi fost aranjată și o bătaie. Din punctul lor de vedere, ar fi fost o corecție disciplinară utilă. „Când tăiem cu creionul numele cuiva, orice individ care încearcă să-l ajute dă de necaz.“ Acesta putea fi mesajul.

M-am gândit să mă întorc la mine acasă, pe Yucca Avenue. Prea singuratic. M-a bătut gândul să mă duc la Anne, în Bay City. Mai rău. Niște gangsteri adevărați n-ar fi avut nicio reținere s-o violeze și apoi s-o bată, dacă aflau de ea.

Mă aștepta bomba de pe strada Poynter. De departe, locul cel mai sigur în momentul acesta. Am coborât la taxi și i-am cerut să mă ducă la trei intersecții de așa-zisul bloc de apartamente. Am urcat, m-am dezbrăcat și m-am culcat în pielea goală. Nimic nu m-a deranjat, doar un arc rupt. M-a jenat la spate. Am stat întins până la 3:30, reflectând asupra situației cu creierul meu impresionant. Mă dusesem la culcare cu un pistol sub pernă, care nu-i un loc bun pentru o armă când perna are grosimea și moliciunea unui suport din pâslă pentru mașina de scris. Mă stingherea, așa că l-am luat în mâna dreaptă. Practica mă învățase să-l țin acolo și în somn.

M-am trezit cu soarele strălucind. Mă simțeam ca o bucată de carne stricată. M-am târât în baie, m-am stropit cu apă rece și m-am șters cu un prosop pe care nu l-ai fi putut vedea dacă îl țineai pe dungă. Era un apartament cu adevărat superb. Nu-mi mai trebuia decât un set de mobilier Chippendale ca să-l promovez la clasa „mahala".

Nu exista nimic de mâncare, iar dacă ieșeam era posibil ca lui Marlowe Vede-Tot să-i scape ceva. Aveam o jumătate de whisky. M-am uitat la băutură și am mirosit-o, dar n-o puteam lua ca mic dejun pe stomacul gol, chiar dacă aș fi reușit să-mi ating stomacul, care acum plutea undeva prin preajma tavanului. M-am uitat în dulapuri, pentru eventualitatea în care un chiriaș anterior ar fi lăsat o coajă de pâine din cauza unei plecări grăbite. Nimic. Nu mi-ar fi plăcut oricum, nici chiar însoțită de whisky. De aceea m-am instalat la fereastră. După încă o oră eram gata să mușc o bucată dintr-un recepționer.

M-am îmbrăcat, am cotit, am suit în mașina închiriată și am mers la un local. Chelnerița era și ea posacă. A trecut o cârpă peste tejgheaua din fața mea și mi-a azvârlit în poală firimiturile de la ultimul client.

– Uite ce-i, scumpo, am rostit, nu fi așa generoasă. Păstrează firimiturile pentru o zi ploioasă. Nu vreau decât două ouă fierte timp de trei minute – nu mai mult –, o felie din faimoasa voastră pâine prăjită din beton, un pahar înalt cu suc de roșii și doar un strop de Lea & Perrins, un zâmbet mare și fericit, și să nu mai dai nimănui cafea. S-ar putea să am nevoie de toată.

– Sunt răcită, a răspuns ea. Nu mă freca la cap. S-ar putea să-ți ard una peste bot.

– Haide să fim prieteni. Și eu am avut o noapte grea.

Mi-a oferit o jumătate de surâs și a ieșit pe lateral prin ușa batantă. Și-a arătat și mai multe rotunjimi, care erau ample, chiar excesive. Am căpătat însă ouăle fierte așa cum îmi plăceau. Pâinea prăjită fusese pictată cu unt topit, care fusese cândva proaspăt.

– N-avem sos Lea & Perrins, mi-a spus așezând pe masă paharul cu suc de tomate. Ce zici de niște Tabasco? Nici arsenic nu mai avem.

Am folosit două picături de Tabasco, am înghițit ouăle, am băut două cești de cafea și eram pe punctul de a lăsa pâinea prăjită ca bacșiș, după care m-am înmuiat și i-am lăsat un sfert de dolar. Asta a luminat-o cu adevărat. Era un local unde lăsai zece cenți sau nimic. În majoritatea cazurilor, nimic.

Pe strada Poynter nu se schimbase nimic. M-am dus la fereastră și mi-am reluat locul. Pe la 8:30, bărbatul pe care-l văzusem intrând în blocul de apartamente de vizavi – cel de înălțimea și constituția lui Ikky – a ieșit cu o servietă micuță și a pornit spre dreapta. Doi bărbați au coborât dintr-un sedan albastru-închis. Erau de aceeași înălțime, foarte discret îmbrăcați și aveau pălării de fetru moale trase mult peste frunte. Amândoi au scos revolvere.

– Hei, Ikky! a strigat unul dintre ei.

Bărbatul s-a întors.

– Adio, Ikky, a spus celălalt asasin.

Focuri de armă au răsunat între clădiri. Bărbatul s-a năruit și a rămas nemișcat. Cei doi s-au repezit la mașină și au plecat spre stânga. De la jumătatea străzii, un Cadillac s-a desprins de lângă trotuar și a luat-o înaintea lor.

Practic instantaneu, dispăruseră complet.

Fusese o treabă frumoasă, curată și rapidă. Singura greșeală fusese că n-o pregătiseră suficient.

Împușcaseră pe altcineva.

7

Am ajuns acolo repede, aproape la fel de repede precum cei doi ucigași. Câțiva oameni se strânseseră în jurul mortului. N-a trebuit să-l privesc ca să știu că era mort – băieții erau profesioniști. Nu-l puteam vedea în locul în care zăcea, pe trotuarul opus, deoarece curioșii îmi blocau raza vizuală. Știam însă exact cum arăta și auzisem deja sirene în depărtare. Putea fi doar patrula obișnuită de pe Sunset, dar nu era. Prin urmare, cineva telefonase. Era prea devreme ca polițaii să fi mers la masă.

Am cotit cu valiza în mână, am suit în automobilul închiriat și am plecat de acolo. Zona nu mai era de acum pe gustul meu. Îmi puteam imagina întrebările.

– Ce te-a făcut să vii aici, Marlowe? Ai închiriat o cameră, este?

– Am fost angajat de un fost gangster care avea probleme cu Organizația. Au trimis asasini după el.

– Nu ne spune că voia să se facă băiat cuminte.

– Nu știu asta. Dar mi-au plăcut banii lui.

– N-ai făcut mare lucru ca să-i câștigi, este?

– L-am scos de-aici azi-noapte. Nu știu unde-i acum. Nu vreau să știu.

– L-ai scos?

– Așa am spus.

– Mda – numai că-i la morgă c-o mulțime de găuri de gloanțe în el. Încearcă ceva mai bun. Sau *cineva* este la morgă.

Și tot așa. Dialog de polițai. Vechi și prăfuit ca și când ar fi zăcut într-o cutie de pantofi uitată sub pat. Ceea ce spun ei nu-nseamnă nimic, ceea ce întreabă ei nu-nseamnă nimic. Continuă să te interogheze și să te piseze mereu și mereu, până când devii atât de obosit, încât scapi un detaliu. Atunci ei rânjesc fericiți, își freacă palmele și spun:

– Nițel cam neatent aici, este? Ia s-o luăm de la-nceput.

Cu cât aveam parte de mai puțin, cu atât era mai bine. Am parcat în locul meu obișnuit și am urcat la birou. N-am găsit acolo decât aer stătut. De fiecare dată când intram în mizeria aia, mă simțeam încă și mai obosit. De ce dracu' nu-mi găsisem o slujbă la stat acum zece ani? Ba chiar acum cincisprezece ani. Aveam minte suficientă ca să obțin prin corespondență o diplomă în drept. Țara-i plină de avocați care nu pot să scrie nici măcar o reclamație fără să aibă manualul lângă ei.

Așa că am rămas în scaunul din birou și m-am detestat. După o vreme mi-am amintit de creion. Am făcut niște manevre cu un pistol calibrul .45, o armă mai mare decât obișnuiesc să port – prea grea. Am sunat la Biroul Șerifului și am cerut cu Bernie Ohls. I-am auzit vocea. Era acră.

– Sunt Marlowe. Am dat de necaz – de necaz adevărat.

– De ce-mi spui mie? a mormăit. De-acum ar trebui să fii obișnuit cu asta.

– Cu genul ăsta de necaz n-ai timp să te obișnuiești. Aș vrea să vin până acolo și să-ți povestesc.

– Tot biroul ăla îl ai?

– Tot.

– Am un drum pe-acolo. O să trec eu.

A închis. Am deschis două ferestre. Briza lină mi-a adus iz de cafea și grăsime râncedă dinspre Joe's Eats, de alături. L-am urât, m-am urât pe mine, am urât totul.

Ohls nu s-a deranjat cu eleganta mea săliță de așteptare. Mi-a bătut direct la ușă și i-am dat drumul înăuntru. S-a strâmbat și s-a îndreptat către scaunul clienților.

– Bun. Bagă!

– Ai auzit vreodată de un tip pe nume Ikky Rosenstein?

– De ce-ar fi trebuit? Are cazier?

– Este un fost gangster care n-a mai fost pe placul mafiei. I-au tăiat numele cu creionul și i-au trimis pe obișnuiții băieți duri cu avionul. El a căpătat o informație și m-a angajat să-l ajut s-o șteargă.

– O meserie frumoasă și curată.

– Termină, Bernie.

Mi-am aprins o țigară și i-am suflat fumul în față. Drept represalii, a început să mestece o țigară de foi. Nu și le aprindea niciodată, dar le făcea ferfeniță.

– Fii atent, am continuat. Poate că tipul vrea să se cumințească sau poate că nu. Are dreptul la viață, atât timp cât n-a omorât pe nimeni. El mi-a spus că n-a omorât.

– Și tu l-ai crezut pe gangster, da? De când ai început să ții predici după liturghii?

– Nici nu l-am crezut, nici nu l-am contrazis. I-am acceptat cazul. N-aveam niciun motiv să n-o fac. Ieri am urmărit avioanele împreună c-o fată pe care o cunosc. Ea i-a reperat pe asasini și le-a luat urma până la hotelul în care s-au cazat. A fost sigură în privința lor. Arătau ca la carte, inclusiv pantofii negri. Au coborât separat din avion, după care s-au prefăcut că se recunosc și că nu se observaseră în timpul zborului. Fata asta...

– O avea vreun nume?

– Numai pentru tine.

– O s-accept, dacă n-a încălcat nicio lege.

– Se numește Anne Riordan. Locuiește în Bay City. Taică-său a fost cândva șeful poliției de-acolo. Și să nu spui că asta face din el un escroc, fiindcă n-a fost așa ceva.

– Mda. Haide s-auzim și restul. Ai putea s-o și scurtezi.

– Am închiriat un apartament vizavi de Ikky. Asasinii erau tot în hotelul lor. La miezul nopții l-am scos pe Ikky și am mers

cu el până la Pomona. De acolo a continuat cu automobilul lui închiriat, iar eu m-am întors cu Greyhound. Am revenit în apartamentul de pe strada Poynter, vizavi de hogeacul lui.

– De ce, dacă el plecase deja?

Am deschis sertarul din mijloc al biroului și am scos creionul frumos ascuțit. Mi-am scris numele pe o bucată de hârtie și am tras o linie peste el.

– Pentru că cineva mi-a trimis creionul ăsta. N-am crezut că mă vor omorî, dar m-am gândit că au plănuit să-mi tragă o mamă de bătaie drept avertisment pentru a nu-mi mai băga nasul.

– Știau că te ocupai de clientul ăsta?

– Ikky a fost urmărit până aici de un piticuț, care ulterior s-a întors și mi-a înfipt un pistol în stomac. L-am luat nițel la poceală, dar a trebuit să-l las să plece. După aceea m-am gândit că strada Poynter ar fi fost mai liniștită. Eu locuiesc singur.

– Eu umblu de colo-colo, a spus Bernie Ohls. Aud fel și fel. Așadar au împușcat pe altcineva.

– Aceeași înălțime, aceeași constituție, aceeași înfățișare. I-am văzut împușcându-l. Nu mi-am putut da seama dacă erau cei doi din Beverly-Western. Pe ăia nu i-am văzut niciodată. Am văzut doar doi bărbați cu costume negre și pălării trase pe ochi. Au sărit într-un Pontiac sedan albastru, un model vechi de doi ani, și au șters-o, cu un Cadillac mare pe rol de tampon.

Bernie s-a ridicat și m-a privit prelung.

– Nu cred că se vor mai deranja acum cu tine, a spus el. L-au omorât pe altul, din greșeală. Mafia va rămâne foarte tăcută pentru o vreme. Știi ceva? Orașul ăsta ajunge să fie la fel de jalnic ca New York, Brooklyn și Chicago. Am putea ajunge realmente corupți.

– În tot cazul am început foarte bine.

– Phil, nu mi-ai spus nimic care să mă facă să trec la acțiune. O să vorbesc cu băieții de la omucideri. Nu cred c-o să ai necazuri.

Însă ai fost martor ocular la asasinat. Ei vor dori să vorbească cu tine despre asta.

– N-aș putea identifica pe nimeni, Bernie. Nu-l cunoșteam pe cel care a fost împușcat. De unde știi *tu* că l-au împușcat pe altul?

– Tu mi-ai spus, prostule.

– Crezusem că poate băieții de la omucideri au aflat ceva.

– Chiar dacă ar fi aflat, nu mi-ar fi spus. În plus, ei n-au avut încă timp nici să-și ia micul dejun. Pentru ei nu-i decât un cadavru țeapăn în morgă, până ce va fi identificat. Însă vor dori să stea de vorbă cu tine, Phil. Sunt foarte încântați de magnetofoanele cu care înregistrează interogatoriile.

A ieșit și ușa s-a trântit cu un șuierat în urma lui. Am rămas locului, întrebându-mă dacă n-a fost o prostie din partea mea să apelez la el. Sau să mă ocup de necazurile lui Ikky. Cinci mii de verzișori spuneau că nu. Dar și ei se puteau înșela.

Cineva mi-a ciocănit la ușă. Era un curier cu o telegramă. Am semnat de primire și mi-a întins-o.

Scria: „În drum spre Flagstaff. Motelul Mirador. Cred c-am fost descoperit. Vino repede."

Am rupt telegrama în bucățele mici și le-am ars în scrumiera mea mare.

8

Am sunat-o pe Anne Riordan.

– S-a-ntâmplat o chestie interesantă, am spus și i-am povestit despre chestia interesantă.

– Nu-mi place creionul, a zis ea. Și nu-mi place c-a fost omorât altcineva, probabil vreun contabil amărât de la vreo firmă de doi bani, fiindcă altfel n-ar fi locuit în cartierul ăla. N-ar fi trebuit să te bagi în asta, Phil.

– Ikky avea o viață de trăit. Acolo unde merge ar putea să se facă respectat. Își poate schimba numele. Probabil că-i burdușit de bani, altfel nu m-ar fi plătit atâta.

– Am spus că nu-mi place creionul. Ar fi mai bine să vii aici pentru o vreme. Poți să-ți redirijezi corespondența... dacă primești așa ceva. Oricum nu trebuie să lucrezi chiar acum. Iar L.A. este plin de detectivi particulari.

– N-ai înțeles ideea. Cazul nu s-a terminat pentru mine. Polițaii trebuie să știe unde sunt, iar dacă știu, atunci vor ști și toți reporterii criminaliști. Ba chiar este posibil ca polițaii să mă considere un suspect. Nimeni dintre martorii la asasinat nu va oferi o descriere care să însemne ceva. Americanii știu prea bine că nu-i recomandabil să fie martori la asemenea crime.

– Bine, înțeleptule. Oferta mea rămâne însă valabilă.

Soneria a țârâit în sălița de afară. I-am spus Annei că trebuia să închid. Am deschis ușa de legătură; un bărbat de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat – aș putea spune, elegant îmbrăcat –, se afla la doi metri de mine. Avea un surâs plăcut, de escroc. Purta o pălărie Stetson albă și una dintre cravatele acelea înguste care trec printr-o cataramă ornamentală. Costumul din flanel crem era superb croit.

Și-a aprins o țigară cu o brichetă din aur și m-a privit peste primul pufăit.

– Domnul Marlowe?

Am încuviințat.

– Sunt Foster Grimes, din Las Vegas. Conduc Rancho Esperanza de pe South Fifth. Am auzit că ai avut o trebușoară cu un bărbat pe nume Ikky Rosenstein.

– Nu vrei să intri?

A trecut pe lângă mine și a intrat în birou. Aspectul lui nu mi-a dezvăluit nimic. Un bărbat prosper, căruia îi plăcea, sau care simțea că-i bine pentru afacerile lui, să arate ca desprins dintr-un western. Îi poți vedea cu zecile în sezonul de iarnă în Palm Springs. Accentul lui mi-a spus că era de pe Coasta de Est, dar nu din Noua Anglie. Mai probabil din New York sau Baltimore. Long Island, Berkshires – nu prea departe de oraș.

I-am arătat scaunul pentru clienți dintr-o șfichiuire a încheieturii, după care m-am așezat în vechiul meu scaun rotativ scârțâitor. Am așteptat.

– Unde este Ikky acum, dacă știi?

– Nu știu, domnule Grimes.

– Cum se face că te-ai încurcat cu el?

– Pentru bani.

– Un motiv al dracului de bun, a zâmbit el. Cât de departe ați ajuns?

– L-am ajutat să părăsească orașul. Îți spun toate astea deși nu știu cine dracu' ești, fiindcă le-am spus deja și unui vechi prieten-dușman de-al meu, care a ajuns sus prin Biroul Șerifului.

– Ce este un prieten-dușman?

– Oamenii legii nu obișnuiesc să mă sărute, dar pe el îl cunosc de mulți ani și suntem pe atât de prieteni pe cât poate fi un detectiv particular cu un om al legii.

– Ți-am spus cine sunt eu. În Vegas noi avem o chestie absolut unică. Practic deținem tot locul, cu excepția unui nenorocit de editor de ziar care se bagă mereu în treaba noastră și în treburile

prietenilor noștri. L-a lăsat să trăiască, fiindcă dacă-l lăsăm să trăiască avem o imagine mai bună decât dacă l-am lichida. De acum asasinatele nu mai sunt o afacere bună.

– Ca Ikky Rosenstein.

– Ăla n-a fost un asasinat. A fost o execuție. Ikky a ieșit din rând.

– Așa că pistolarii voștri au mierlit pe altcineva. Ar fi putut să mai fi stat puțin prin preajmă, să se asigure.

– Ar fi făcut-o, dacă ți-ai fi ținut nasul unde-i era locul. S-au grăbit. Noi nu prețuim asta. Dorim eficiență la rece.

– Cine-i marele și voinicul „noi" despre care îmi tot vorbești?

– Nu face pe inocentul cu mine, Marlowe.

– Bun. Să zicem că știu.

– Uite ce dorim noi.

A scotocit prin buzunar și a scos o bancnotă. A pus-o pe birou în fața lui.

– Găsește-l pe Ikky și spune-i să se-ntoarcă în rând, și totul va fi în regulă. A fost împușcat un nevinovat și nu vrem necazuri sau publicitate suplimentară. Nimic mai simplu. Asta-i a ta.

A arătat spre bancnotă. Era un miar. Probabil bancnota cea mai mică pe care o purtau la ei.

– Și încă una după ce-l găsești pe Ikky și-i transmiți mesajul. Dacă se încăpățânează – se trage cortina.

– Și dacă îți iau miarul ăsta blestemat și-mi suflu nasul cu el?

– N-ar fi înțelept.

A scos brusc un Colt Woodsman cu amortizor scurt pe țeavă. Coltul Woodsman acceptă amortizorul fără să se blocheze. S-a mișcat iute, iute și fluid. Expresia voioasă de pe chip nu i s-a schimbat.

– N-am părăsit nicio clipă Vegasul, a rostit calm. O pot dovedi. Ești mort în scaunul din birou și nimeni nu știe nimic. Alt detectiv particular care a-ncercat o afacere ce nu i-a mers. Pune mâinile

pe birou și încearcă să gândești un pic. Întâmplător sunt un țintaș excelent, chiar și cu nenorocitul ăsta de amortizor.

– Doar pentru a mai coborî o treaptă pe scara socială, domnule Grimes, nu pun nicio mână pe nicio masă. Povestește-mi însă despre asta.

Am aruncat spre el creionul frumos ascuțit. L-a înhățat după ce trecuse repede pistolul în mâna stângă – foarte repede. A ridicat creionul, astfel încât să-l poată examina fără să-și ia ochii de la mine.

Am continuat:

– Mi-a fost adus prin curier. Fără niciun mesaj, fără adresa destinatarului. Doar creionul. Crezi că n-am auzit niciodată despre creion, domnule Grimes?

S-a încruntat și a aruncat creionul pe masă. Înainte de a-și putea trece pistolul lung în mâna dreaptă, mi-am coborât mâna sub birou și am prins patul revolverului .45, punând degetul pe trăgaci.

– Uită-te sub birou, domnule Grimes. O să vezi un .45 într-un toc cu vârful retezat. Este fixat acolo și e îndreptat spre stomacul tău. Chiar dacă m-ai putea împușca în inimă, revolverul meu tot s-ar descărca din mișcarea convulsivă a mâinii mele. Iar stomacul ți-ar fi făcut ferfeniță și ai zbura din scaunul ăla. Un glonț calibrul .45 te poate azvârli chiar și doi metri în spate. Până și filmele au învățat asta în cele din urmă.

– Pare un impas din cele numite „mexicane“, a rostit el încetișor.

A băgat pistolul în tocul său. După aceea a rânjit.

– Frumos lucrat, Marlowe. Te-am putea folosi. Dar asta înseamnă timp mult pentru tine, iar noi n-avem timp deloc. Găsește-l pe Ikky și nu fi plictisitor. El va asculta de glasul rațiunii. De fapt, nu vrea să-și petreacă restul vieții fugind. Până la urmă vom da de el.

– Zi-mi ceva, domnule Grimes. De ce m-ați ales pe mine? Lăsându-l deoparte pe Ikky, ce am făcut eu ca să aveți pică pe mine?

Fără să se clintească, a reflectat pentru un moment ori s-a prefăcut că o face.

– Cazul Larsen. Ai ajutat la trimiterea unuia dintre băieții noștri în camera de gazare. Nu uităm asta. Te-am avut în minte ca țap ispășitor pentru Ikky. Întotdeauna vei fi un țap ispășitor, dacă nu joci după cum cântăm noi. Ceva te va lovi, când te aștepți cel mai puțin.

– Cineva cu meseria mea este întotdeauna un țap ispășitor, domnule Grimes. Ia-ți miarul și șterge-o încetișor. S-ar putea să decid să fac așa cum vreți, dar va trebui să mă gândesc. Cât despre cazul Larsen, polițaii au făcut toată treaba. S-a întâmplat ca eu să știu pur și simplu unde se afla el. Nu cred că vă lipsește teribil.

– Nu ne place când se amestecă alții.

S-a ridicat și a băgat bancnota în buzunar, indiferent. Pe când o făcea, am lăsat revolverul .45 și mi-am scos pistolul Smith & Wesson calibrul .38, cu țeava lungă de treisprezece centimetri.

El l-a privit cu dispreț.

– Voi fi în Vegas, Marlowe. De fapt, eu nu plec niciodată din Vegas. Mă poți găsi la Esperanza. Nu, în realitate nu ne pasă cu adevărat de Larsen. A fost pur și simplu un pistolar printre alții. Sunt la duzină. Ne *pasă* însă că l-a identificat un golan de detectiv particular.

A salutat scurt din cap și a ieșit din birou.

Am căzut pe gânduri. Știam că Ikky nu s-ar întoarce la Organizație. N-ar fi avut suficientă încredere în ei, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Acum însă exista și alt motiv. Am sunat-o din nou pe Anne Riordan.

– O să-l caut pe Ikky. Trebuie. Dacă nu te sun în trei zile, vorbește cu Bernie Ohls. Mă duc la Flagstaff, în Arizona. Ikky zice că va fi acolo.

– Ești tâmpit, s-a tânguit ea. Este o cursă.

– Un anume domn Grimes din Vegas m-a vizitat cu un pistol cu amortizor. Am fost mai rapid decât el, dar nu voi avea întotdeauna norocul ăsta. Dacă-l găsesc pe Ikky și-l anunț pe Grimes, mafia mă va lăsa în pace.

– Ai fi în stare să condamni pe cineva la moarte?

Vocea îi era ascuțită și stupefiată.

– Nu. Când îl voi anunța pe Grimes, Ikky nu va mai fi acolo. Va trebui să se îmbarce într-un avion spre Montreal, să cumpere acte false – Montreal este aproape la fel de corupt ca noi –, apoi să urce la bordul unui avion spre Europa. Acolo s-ar putea să se afle în destulă siguranță. Însă Organizația are brațe lungi și Ikky va duce o existență al naibii de plictisitoare pentru a rămâne în viață. N-are de ales. Pentru el, opțiunile sunt clare: fie se ascunde, fie primește creionul.

– Ce isteț ești, dragule. Ce se va întâmpla cu propriul tău creion?

– Dacă ei ar fi dorit cu adevărat să mă lichideze, nu l-ar fi trimis. Face parte din tehnica de intimidare.

– Iar tu nu te intimidezi cu una, cu două, brută chipeșă.

– Ba da. Dar frica nu mă paralizează. Deocamdată. Să nu-ți iei vreun amant până mă-ntorc.

– Lua-te-ar naiba, Marlowe!

A închis, trântind telefonul. Am închis, trântind telefonul.

Rostirea de vorbe necugetate este una dintre specialitățile mele.

Am șters-o din oraș înainte ca băieții de la omucideri să afle ceva despre mine. Avea să treacă o vreme până dădeau de o pistă. Iar Bernie Ohls n-ar fi făcut cadou unui polițai nici măcar o pungă de hârtie folosită. Oamenii șerifului și polițiștii cooperau la fel de mult ca doi motani pe același gard.

9

Până seara am ajuns în Phoenix și m-am cazat într-un motel de la periferie. În Phoenix era al naibii de cald. Motelul avea restaurant, așa că am cinat acolo. Casierul mi-a dat câteva monede, m-am închis într-o cabină telefonică și am sunat la Mirador din Flagstaff. Cât de prost puteam fi? Ikky s-ar fi putut înregistra sub orice nume, de la Cohen la Cordileone, de la Watson la Woichehovski. Am sunat oricum și nu m-am ales decât cu genul de zâmbete pe care le primești prin telefon. Așa că am solicitat o cameră pentru noaptea următoare. Nicio șansă, decât dacă cineva renunța la o rezervare, dar aveau să mă treacă pe lista de așteptare. Flagstaff este prea aproape de Marele Canion. Ikky trebuie să fi aranjat din timp. Și ăsta era un detaliu la care merita să reflectez.

Am cumpărat o carte ieftină în format de buzunar și m-am apucat de citit. Am potrivit alarma ceasului la 6:30. Cartea m-a speriat în așa hal, încât am vârât două pistoale sub pernă. Era vorba despre un tip care se împotrivea șefului gangsterilor din Milwaukee și era bătut la fiecare cincisprezece minute. Mi-am imaginat că din toată fața și capul lui nu mai rămăseseră decât oase de care atârna o bucată de piele. Dar în capitolul următor era vioi ca o ciocârlie. După aceea m-am întrebat de ce citeam prostia aia, în loc să fi memorat *Frații Karamazov*. Negăsind niciun răspuns satisfăcător, am stins lumina și m-am culcat. La 6:30, m-am bărbierit, am făcut duș, am mâncat micul dejun și am pornit spre Flagstaff. Am ajuns acolo la prânz și l-am găsit pe Ikky în restaurant, mâncând păstrăv de munte. M-am așezat la masă, în fața lui. A părut surprins să mă vadă.

Am comandat la rândul meu păstrăv de munte și l-am mâncat din afară spre interior, așa cum se face. Dezosarea îi cam strică tot farmecul.

– Care-i treaba? m-a întrebat cu gura plină.

Un om delicat.

– Citești ziarele?

– Numai rubrica de sport.

– Haide în camera ta, să discutăm despre asta. A intervenit ceva.

Ne-am achitat notele de plată și am intrat apoi într-o cameră dublă frumușică. Motelurile devin atât de luxoase, încât multe hoteluri par modeste prin comparație. Ne-am așezat aprinzându-ne țigările.

– Cei doi ucigași s-au sculat cu noaptea-n cap și s-au dus pe strada Poynter. Și-au parcat automobilul în fața blocului tău. Nu fuseseră însă informați destul de bine. L-au împușcat pe un tip care aducea puțin cu tine.

– Asta a fost tare, a rânjit el. Gaborii vor afla însă adevărul și Organizația la fel. Deci condamnarea mea rămâne valabilă.

– Probabil că mă crezi un idiot, am spus. Așa și sunt.

– Marlowe, mi s-a părut că ai făcut o treabă de clasa-ntâi. Ce-i idiot în asta?

– Ce treabă am făcut?

– M-ai scos destul de elegant de-acolo.

– Ți s-a părut ceva ce n-ai fi putut face tu însuți?

– Nu, dacă aș fi avut noroc. Dar e bine să ai un ajutor.

– Vrei să zici fraier.

Chipul i s-a înăsprit. Iar glasul lui ruginit a mârâit:

– Nu mă prind. Și ce-ar fi să-mi dai înapoi ceva din alea cinci miare? Stau cu finanțele mai prost decât crezusem.

– O să ți le dau înapoi când o să găsești o pasăre colibri într-o solniță[1].

[1] Aluzie la un model de solniță în formă de pasăre colibri, celebre în acea vreme.

– Nu te purta așa, aproape că a suspinat el și a scos fulgerător un pistol.

Eu n-a trebuit să scot nimic. Îl țineam pe al meu deja îndreptat spre el din buzunarul hainei.

– N-ar fi trebuit să fi fost luat drept prostănac, am spus. Lasă arma. Nu câștigi cu ea mai mult decât dintr-un automat cu fise din Las Vegas.

– Greșit. Chestiile alea plătesc uneori câte un jackpot. Altfel n-ar mai exista clienți.

– Uneori foarte rar, vrei să spui. Ascultă-mă, și ascultă-mă cu atenție.

A rânjit. Dentistul lui se plictisise să-l mai aștepte.

– Scenariul m-a pus pe gânduri, am continuat eu, genial precum Philo Vance într-o povestire de Van Dyne, ba chiar mult mai inteligent. În primul rând, se putea face? În al doilea rând, dacă se putea face, care ar fi fost rolul meu? Însă treptat am zărit tușele mici care stricau tabloul. De ce ar fi trebuit tu de fapt să vii la mine? Organizația nu-i chiar așa naivă. De ce ar fi trimis un derbedeu, ca Charles Hickon ăla, sau orice alt nume folosește el joia? De ce un profesionist cu experiență ca tine s-ar fi lăsat urmărit până la o legătură periculoasă?

– Mă dai pe spate, Marlowe. Ești atât de sclipitor, încât te-aș putea găsi noaptea fără lanternă. Ești atât de prost, că n-ai putea zări o girafă vopsită în roșu, alb și albastru. Pun prinsoare că ai stat acolo în sediul tău fără creier, jucându-te cu alea cinci miare așa cum se joacă o pisică cu un săculeț de iarba-mâței. Pun prinsoare c-ai pupat bancnotele.

– În niciun caz după ce au trecut prin mâinile tale. Și atunci, de ce mi-a fost trimis creionul? Un avertisment foarte serios. A consolidat tot restul. Dar așa cum i-am spus îngerașului tău din

Vegas, ei nu-l trimit atunci când sunt puși cu adevărat pe fapte. Apropo, și el avea un pistol. Un Woodsman .22 cu amortizor. A trebuit să-l silesc să-l lase deoparte. A fost cumsecade și a înțeles. A-nceput să-mi fluture miare ca să aflu unde ești și să-i comunic lui. Un bărbat bine îmbrăcat și arătos, marionetă pentru o ceată de șobolani împuțiți. Asociația Antialcoolică a Femeilor Creștine și câțiva politicieni lingăi le-au dat banii ca să fie mari, iar ei au învățat cum să-i folosească și să-i înmulțească. Acum sunt aproape de neoprit. Dar rămân tot o ceată de șobolani împuțiți. Ei nu greșesc niciodată. Nu sunt oameni. Orice om are dreptul la câteva greșeli. Nu și șobolanii. Ei trebuie să fie perfecți tot timpul. Fiindcă altfel se împotmolesc cu unul ca *tine.*

– Nu știu despre ce dracu' vorbești. Știu doar că-i cam lung.

– Bun, dă-mi voie atunci să-ți traduc. Un amărât din East Side se încurcă cu eșaloanele inferioare ale unei mafii. Știi ce-i ăla eșalon, Ikky?

– Am fost în armată, a pufnit el.

– El urcă în ierarhia mafiei, dar nu-i complet putred. Nu-i îndeajuns de putred. Așa că încearcă să se desprindă. Vine aici, își găsește o slujbă modestă, își schimbă numele și trăiește discret într-un bloc cu apartamente ieftine de închiriat. Însă de acum mafia are agenți infiltrați în multe locuri. Cineva îl vede și-l recunoaște. Poate fi un dealer de droguri, cineva care ține o casă care-i paravan pentru o agenție de pariuri, o pasăre de noapte, ba poate chiar și vreun polițai vândut. Așa că mafia, sau să-i zicem Organizația, o spune pufăind fumul de trabuc: „Ikky nu ne poate face așa ceva. Ar fi o operațiune măruntă, fiindcă el însuși este mărunt. Dar ne irită. Nu-i bine pentru disciplina generală. Chemați doi băieți și tăiați-i numele cu creionul." Dar pe care băieți să-i cheme? Pe doi de care s-a plictisit. Care sunt de prea multă vreme în meserie. Ei pot

oricând să comită vreo greșeală ori să li se facă teamă. Sau poate că le place să omoare. Nici asta nu-i bine. Asta duce la nesăbuință. Cei mai buni asasini sunt cei cărora nu le pasă pur și simplu. Așa că, deși ei înșiși n-o știu, băieții la care apelează sunt pe punctul de a fi puși pe făraș. Ar fi însă frumușel să arunce vina pe un tip care deja nu le este pe plac, pentru că a identificat un gangster pe nume Larsen. Una dintre glumițele astea la care ține atât de mult Organizația. „Uite cum stă treaba, avem timp să-l radem și pe un detectiv particular. Iisuse, noi putem face orice. Putem chiar să ne sugem degetul mare." Și de aia au trimis un impostor.

– Frații Torres nu sunt impostori. Sunt băieți duri de tot. Au dovedit-o... chiar dacă au făcut o greșeală.

– N-au făcut nicio greșeală. L-au asasinat pe Ikky Rosenstein. Tu nu ești decât refrenul unei reclame muzicale în afacerea asta. Iar de acum ești căutat pentru crimă. Ba încă și mai rău decât atât. Organizația te va scoate pe cauțiune și te va rade. Ți-ai slujit scopul, dar n-ai izbutit să mă transformi într-o victimă.

Degetul i s-a încordat pe trăgaci. Am tras, zburându-i arma din mână. Pistolul din buzunarul meu era mic, dar avea mare precizie de la distanța aceea. Și era una dintre zilele în care aveam precizie în toate.

A gemut slab și și-a dus mâna la gură. M-am apropiat și l-am lovit violent în piept. Gesturile amabile cu ucigașii nu fac parte din repertoriul meu. S-a clătinat patru–cinci pași, apoi a căzut pe spate și s-a rostogolit într-o parte. I-am ridicat revolverul și l-am ațintit asupra lui, cât timp am pipăit toate locurile – nu doar buzunarele sau subsuorile – unde cineva ar fi putut ține a doua armă. Era curat... cel puțin în această privință.

– Ce vrei să faci? a rostit, scâncind. Te-am plătit. Ești nepătat. Te-am plătit al dracu' de bine.

– Amândoi avem probleme aici. Problema ta este să rămâi în viață.

Am scos din buzunar o pereche de cătușe, i-am smucit mâinile la spate și l-am legat. Rana de la mână îi sângera. I-am bandajat-o cu batista lui de recuzită. M-am dus la telefon.

Flagstaff era îndeajuns de mare ca să aibă secție de poliție. Era chiar posibil să aibă și procuror. Ne găseam în Arizona, un stat relativ sărac. Exista șansa ca și polițaii să fie cinstiți.

10

A trebuit să rămân acolo câteva zile, dar nu m-a deranjat atât timp cât puteam să mănânc păstrăvi prinși la peste două mii de metri altitudine. I-am sunat pe Anne și pe Bernie Ohls. Am sunat serviciul meu de preluare a mesajelor telefonice. Procurorul din Arizona era un tânăr cu ochi pătrunzători, iar șeful poliției era unul dintre bărbații cei mai solizi pe care-i văzusem vreodată.

M-am întors în L.A. tocmai la timp pentru a o invita pe Anne la Romanoff's pentru cină și șampanie.

– Ce nu-nțeleg eu, mi-a spus la a treia cupă de spumant, este de ce te-au băgat și pe tine în toată chestia asta, de ce l-au adus pe falsul Ikky Rosenstein? De ce nu i-au lăsat pur și simplu pe cei doi asasini să-și facă treaba?

– N-aș putea răspunde cu certitudine. Decât dacă nu cumva băieții cei mari se simt atât de infailibili, încât și-au dezvoltat simțul umorului. Și decât dacă nu cumva Larsen ăla, care a ajuns în camera de gazare, era mai mare decât părea. Doar trei–patru mafioți importanți au ajuns pe scaunul electric, cu lațul de gât sau în camera de gazare. N-am auzit de niciunul în statele care condamnă

la închisoare pe viață, ca Michigan. Dacă Larsen era mai mare decât ar fi crezut cineva, este posibil ca ei să fi avut numele meu pe o listă de așteptare.

– Totuși de ce să amâne atât? Te puteau rezolva rapid.

– Își pot permite să aștepte. Cine să-i deranjeze – vreun senator din comisia de anchetare a crimei organizate, ca Kefauver? El a făcut tot ce-a putut, dar ai observat vreo schimbare în scenariu – cu excepția cazului în care fac ei înșiși un scenariu nou?

– Costello?

– Acuzat pentru neplata impozitelor – ca și Capone. Capone poate să fi ordonat uciderea câtorva sute de oameni, și a omorât el însuși câțiva. Dar numai băieții de la fisc l-au putut prinde. Organizația nu va mai greși în direcția aceea.

– Ce-mi place la tine, dincolo de enormul tău farmec personal, este că atunci când nu știi un răspuns îl inventezi.

– Pe mine mă pun pe gânduri banii, am rostit. Cinci miare din banii lor murdari. Ce să fac cu ei?

– Nu fi idiot toată viața. Ai câștigat banii și ți-ai riscat viața pentru ei. Poți să cumperi obligațiuni. În felul ăsta, banii vor fi curați. Iar pentru mine ar fi ca o parte din glumă.

– Spune-mi *tu* acum un motiv valid pentru care au acționat în felul în care au făcut-o.

– Ai o reputație mai mare decât îți dai seama. Și cum ar fi dacă scenariul i-ar fi aparținut falsului Ikky? Pare dintre indivizii aceia exagerat de isteți care nu pot face nimic simplu.

– Organizația îl va termina pentru că-și face singur planuri... dacă ai dreptate.

– Dacă n-o va face până atunci procurorul. Dar puțin îmi pasă de ce se va-ntâmpla cu el. Îmi mai torni niște șampanie, te rog?

Poveste
din Poodle Springs

(povestire neterminată)

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

1

Linda a oprit Fleetwoodul decapotabil în fața casei, dar n-a intrat pe aleea de acces. S-a lăsat pe spate, a privit casa, apoi m-a privit pe mine.

– Este un cartier nou din Springs, scumpule. Am închiriat casa pentru sezon. Este un pic cam ostentativă, dar la urma urmelor așa-i și Poodle Springs.

– Piscina este prea mică, am spus. Și n-are trambulină.

– Proprietarul mi-a dat permisiunea să montăm una. Sper c-o să-ți placă, scumpule. N-are decât două dormitoare, dar în al nostru este un pat Hollywood mare cât un teren de tenis.

– Asta-i bine. Dacă nu ne-nțelegem, putem sta la distanță.

– Baia nu-i din lumea asta – nu-i din nicio lume. Are anticameră pentru schimbatul hainelor și un covor roz, în care te afunzi până la glezne, de la un perete la celălalt. Are absolut toate cosmeticalele de care ai auzit vreodată, pe trei polițe din sticlă. Toaleta – scuză-mă că devin atât de prozaică – este complet izolată, într-o anexă cu ușă, iar pe capacul ei este un trandafir mare în relief. Și toate camerele din casă au ieșire fie pe un patio, fie la piscină.

– Abia aștept să fac trei–patru băi. Și dup-aia să mă bag în pat.

– Este abia unsprezece dimineața, a spus ea sfios.

– O s-aștept până la unsprezece și jumătate.

– Scumpule, la Acapulco...

– Acapulco a fost minunat. Dar am avut doar cosmeticalele pe care ți le-ai adus tu, iar patul era pur și simplu un pat, nu o pășune, și alți oameni aveau voie să facă baie în piscină, și baia n-avea nici măcar mochetă.

– Scumpule, dar chiar că *poți* să fii un afurisit! Haide să intrăm. Plătesc o mie două sute de dolari pe lună pentru mizeria asta. Vreau să-ți placă.

– O s-o iubesc. O mie două sute pe lună este mai mult decât câștig eu făcând pe detectivul. Va fi prima dată când voi fi întreținut. Pot să port un sarong și să-mi vopsesc unghiile degetelor mici de la picioare?

– Du-te naibii, Marlowe, nu-i vina mea că-s bogată! Și dacă am nenorociții ăia de bani, o să-i cheltuiesc. Iar dacă tu ești în preajma lor, este inevitabil să nu se lipească și de tine. Va trebui să te obișnuiești pur și simplu cu asta.

– Da, scumpo. (Am sărutat-o.) O să-mi cumpăr o maimuțică să-mi țină tovărășie și după o vreme n-o să ne mai poți deosebi.

– Nu poți să ții maimuțe în Poodle Springs. Va trebui să ai un pudel. Am comandat o minunăție. Negru ca tăciunele și foarte talentat. A urmat lecții de pian. Poate că va reuși să cânte la orga Hammond din casă.

– Avem o orgă Hammond? Eh, să știi că asta-i cu adevărat ceva ce mi-am dorit mereu să nu am.

– Gura! Încep să mă gândesc că ar fi trebuit să mă fi măritat cu contele de Vaugirard. Era destul de drăguț, atât doar că se parfuma.

– Pot să iau pudelul la birou? Aș cumpăra o orgă electrică micuță, o jucărioară din alea la care poți cânta dacă ai o ureche cât un sendviș. Pudelul ar putea să cânte la ea, în timp ce clienții mă fraieresc. Cum îl cheamă pe pudel?

– Tăciunel.

– Cine l-a botezat avea creier, nu glumă.

– Nu fi afurisit, altfel n-o să... știi tu.

– Oh, ba da, o să! Abia aștepți.

A băgat Fleetwoodul în marșarier și a intrat pe aleea de acces.

– Nu-ți bate capul cu ușa garajului. Augustino va duce mașina înăuntru, deși nu-i chiar necesar în clima asta deșertică.

– Ah, da, băiat în casă, majordom, bucătar și alinător de suflete triste. Un puști drăguț. Îmi place. Totuși ceva-i în neregulă aici. Nu ne putem descurca numai cu un singur Fleetwood. Trebuie să am unul cu care să merg la birou.

– Lua-te-ar naiba! O să-mi scot biciușca, dacă nu ești politicos. Are inserții de oțel în șfichiuri.

– Tipica soție americană, am spus și am ocolit mașina ca s-o ajut să coboare.

S-a lăsat să-mi cadă în brațe. Mirosea divin. Am sărutat-o din nou. Un bărbat care oprea un aspersor în fața casei vecine a zâmbit și a fluturat din braț.

– Ăla-i domnul Tomlinson, a vorbit ea între dinții mei. Este broker.

– Broker, joker, ce-mi pasă?

Am continuat s-o sărut.

Eram căsătoriți de numai trei săptămâni și patru zile.

2

Era o casă foarte frumoasă, atât doar că duhnea a decorator de interioare. Peretele din față era din sticlă groasă, în care erau

înglobați fluturi. Linda mi-a spus că provenea din Japonia. Podeaua holului era placată cu acetat de polivinil albastru cu un desen geometric auriu. Din hol se intra într-o cameră de lucru. Conținea o mulțime de mobile, patru sfeșnice enorme din bronz și cel mai frumos exemplar de birou incrustat pe care-l văzusem vreodată. Lângă camera de lucru se afla o baie pentru oaspeți, pe care Linda o numea „toaletă“. Un an și jumătate petrecuți în Europa o învățaseră să vorbească engleza. Baia pentru oaspeți avea duș, măsuță de toaletă și, deasupra ei, o oglindă de un metru și jumătate pe un metru. Sistemul hi-fi avea difuzoare în toate camerele. Augustino redusese volumul sonor la un murmur discret. A apărut în ușă, surâzând, și a făcut o plecăciune. Era un flăcău arătos, cu descendență hawaiiană și japoneză. Linda îl angajase când făcusem o excursie scurtă la Maui, înainte de a merge la Acapulco. Este minunat ce poți cumpăra, dacă ai nouă–zece milioane de dolari.

În patioul interior existau un palmier mare, câțiva arbuști tropicali și mai multe pietroaie neprelucrate, luate gratuit din deșert, dar pentru care clienții plăteau 250 de dolari bucata. Camera de baie, în privința căreia Linda nu exagerase, avea o ușă spre patio, de pe care porneau alte uși spre piscină, spre patioul interior și spre cel exterior. Covorul din living era gri-pal, iar pe spatele orgii Hammond, în spatele opus claviaturii, fusese construit un bar. Asta aproape că m-a impresionat. Tot în living erau canapele asortate la covor și fotolii ce contrastau cu covorul, plus un șemineu interior enorm, la doi metri depărtare de perete. Un sipet chinezesc, care părea absolut autentic, și un basorelief cu trei dragoni chinezești. Un perete era complet din sticlă, ceilalți din cărămizi asortate cu covorul, cam până la înălțimea de un metru și jumătate, după care continuau cu sticlă.

Camera de baie avea cadă afundată și dulapuri cu uși glisante suficient de mari pentru a conține toate hainele pe care ar fi dorit să le cumpere douăsprezece domnișoare care se pregăteau pentru debutul în înalta societate.

Patru oameni ar fi putut dormi confortabil în patul Hollywood din dormitorul principal. Covorul era albastru-deschis și înainte de culcare puteai să citești la lumina lampadarelor montate pe statuete japoneze.

Am trecut în camera pentru oaspeți. Avea două paturi identice, separate, nu alăturate, o cameră de baie cu aceeași oglindă enormă deasupra măsuței de toaletă și aceleași cosmeticale, parfumuri și Dumnezeu-mai-știa-ce în valoare de patru-cinci sute de dolari, dispuse pe trei polițe din sticlă.

În cele din urmă am ajuns în bucătărie. Imediat la intrare erau un bar și un dulap încastrat în perete, cu douăzeci de tipuri de pahare pentru cocktailuri și vin, apoi o plită electrică, două cuptoare electrice și un fierbător electric în lungul altui perete, plus un frigider enorm și un congelator. Tăblia mesei pentru micul dejun era din sticlă jivrată; pe trei laturi erau scaune largi și confortabile, pe a patra latură se întindea o sofa încorporată. Am pornit hota. Turația lentă a ventilatorului era aproape silențioasă.

– E prea bogat pentru mine, am rostit. Haide să divorțăm.

– Câine ce ești! Nu-i nimic pe lângă ce vom avea când ne vom construi casa noastră. Aici sunt unele chestii nițel cam țipătoare, însă nu poți spune că-i o casă goală.

– Unde va dormi pudelul – în patul pentru oaspeți sau cu noi? Și ce culori de pijamale îi plac?

– Termină!

– După asta va trebui să-mi șterg praful din birou. M-aș simți inferior, dacă n-aș face-o.

– N-o să mai ai niciun birou, idiotule. Pentru ce crezi că m-am măritat cu tine?

– Haide iar în dormitor.

– Afurisitule, trebuie să despachetăm.

– Pun prinsoare că Tino face asta chiar acum. E un băiat care arată că se poate descurca. Trebuie să-l întreb dacă-l deranjează să-i zic Tino.

– Poate că este în stare să despacheteze, dar nu va ști unde vreau să-mi pun lucrurile. Sunt tipicară.

– Ia haide să ne certăm pentru dulapuri – cine ce dulap capătă. După aceea ne-am putea tăvăli nițel, apoi...

– Am putea face duș, o baie în piscină și să prânzim ceva. Sunt moartă de foame.

– N-ai decât să prânzești tu. Eu mă duc în oraș să-mi caut un birou. Trebuie să fie rost de afaceri și în Poodle Springs. Aici sunt o grămadă de bani și ocazional aș putea pune mâna pe ceva mărunțiș.

– Te urăsc. Nu știu de ce m-am măritat cu tine. Ai fost însă atât de insistent...

Am prins-o și am ținut-o aproape. Am trecut peste sprâncenele și genele ei, care erau lungi și mă gâdilau. Am trecut mai departe, la nasul și obrajii ei, apoi la gura ei. La început a fost doar o gură, apoi o limbă șfichiuitoare, după aceea un suspin prelung și doi oameni pe atât de aproape pe cât pot ajunge doi oameni.

– Am pus un milion de dolari pe numele tău, ca să faci ce vrei cu ei, a șoptit.

– Un gest frumos și plin de bunătate. Știi însă că nu i-aș atinge.

– Ce vom face, Phil?

– Trebuie să supraviețuim. Nu va fi întotdeauna ușor. Însă eu nu voi fi domnul Loring.

– Nu te voi schimba niciodată, așa este?

– Vrei cu adevărat să faci din mine un motănel care toarce?

– Nu. Nu m-am măritat cu tine pentru că aveam o grămadă de bani. Iar tu nu aveai aproape nimic. M-am măritat cu tine pentru că te iubesc, iar unul dintre lucrurile pentru care te iubesc este faptul că nu ții la nimic – uneori nici chiar la mine. Nu vreau să te depreciez, scumpule. Vreau doar să-ncerc să te fac fericit.

– Iar eu vreau te fac *pe tine* fericită. Dar nu știu cum. N-am destule atuuri. Sunt un bărbat sărac, care și-a luat o nevastă bogată. Nu știu cum să mă port. Sunt sigur numai de un singur lucru – jerpelit sau nu, în biroul meu am devenit ceea ce sunt. Acolo voi fi ceea ce voi fi.

S-a auzit un murmur slab și Augustino a apărut în pragul ușii deschise, cu o plecăciune și un surâs dezaprobator pe obrazul lui elegant.

– La ce oră ar prefera madam prânzul?

– Îți pot spune Tino? l-am întrebat. Mi-ar fi mai ușor.

– Bineînțeles, domnule.

– Mulțumesc. Iar doamna Marlowe nu este „madam“. Ea este „doamna Marlowe“.

– Îmi cer scuze, domnule.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Unora le place titulatura respectivă. Soția mea însă poartă numele meu. Dorește să prânzească. Eu trebuie să ies cu afaceri.

– Perfect, domnule. Voi pregăti imediat prânzul doamnei Marlowe.

– Tino, încă ceva. Doamna Marlowe și cu mine ne iubim. Asta se dovedește în diverse feluri. Nici măcar unul dintre felurile acelea nu trebuie remarcate de tine.

– Știu care îmi este locul, domnule.

– Locul tău este să ne ajuți să trăim confortabil. Pentru asta îți suntem recunoscători. Poate chiar mai recunoscători decât ai habar.

Din punct de vedere tehnic, ești un servitor. În fapt, ești un prieten. În privințele astea pare să existe un protocol. Eu trebuie să respect protocolul la fel ca tine. Însă dincolo de el, suntem doi oameni obișnuiți.

A surâs radiant.

– Cred că voi fi foarte fericit aici, domnule Marlowe.

N-ai fi putut spune cum sau când a dispărut. Pur și simplu n-a mai fost acolo. Linda s-a rostogolit pe spate, a ridicat picioarele și le-a inspectat.

– Acum ce să mai zic?! Aș vrea tare al naibii să știu. Îți plac degetele mele de la picioare?

– Este setul cel mai adorabil pe care l-am văzut vreodată. Și pare să fie un set complet.

– Pleacă de lângă mine, oroare! Degetele mele de la picioare *sunt* adorabile.

– Pot să împrumut un pic Fleetwoodul? Mâine o să zbor la L.A. și-mi aduc bătrânul Oldsmobile.

– Scumpule, trebuie să urmezi calea asta? E cu totul exagerată.

– Pentru mine nu există altă cale, am spus.

3

Fleetwoodul m-a dus la biroul unui bărbat pe nume Thorson pe firma căruia scria că era agent imobiliar, dar practic era orice altceva, mai puțin crescător de iepuri.

Era un individ cu aspect plăcut, chel, care nu părea să aibă nicio altă grijă pe lume decât să-și țină pipa aprinsă.

– Birourile sunt greu de găsit, domnule Marlowe. Dacă dorești unul pe Canyon Drive, așa cum bănuiesc că vrei, te va costa.

– Nu doresc unul pe Canyon Drive. Doresc unul pe o stradă laterală sau pe Sioux Avenue. Nu-mi pot permite un birou pe bulevardul principal.

I-am dat cartea mea de vizită și i-am arătat fotocopia licenței de detectiv.

– Nu știu, a rostit nesigur. S-ar putea ca departamentul de poliție să nu fie prea încântat. Aceasta este o stațiune turistică și vizitatorii trebuie menținuți fericiți. Dacă te ocupi de divorțuri, oamenii nu te vor plăcea prea mult.

– Nu mă ocup de divorțuri, iar oamenii mă plac foarte, foarte rar. Cât despre polițai, le voi explica personal cum stau lucrurile, iar dacă vor să-mi facă vânt din oraș, nevestei mele nu-i va plăcea deloc. Tocmai a închiriat o casă destul de elegantă lângă noua reședință Romanoff.

N-a căzut de pe scaun, dar a trebuit în mod clar să se chinuiască pentru a-și păstra echilibrul.

– Te referi la fiica lui Harlan Potter? Am auzit că se măritase cu cineva... adică, ce dracu', ce tot spun? Bănuiesc că tu ești soțul. Sunt sigur că-ți putem găsi ceva, domnule Marlowe. Dar de ce vrei pe o stradă laterală sau pe Sioux Avenue? De ce nu chiar în cartierul cel mai bun?

– Plătesc cu propriii mei bani. Nu am chiar așa mulți.

– Dar soția...

– Ascultă-mă cu atenție, Thorson. Câștigul meu cel mai mare este de două miare pe lună – brut. Sunt luni în care nu câștig absolut nimic. Nu-mi pot permite un birou de lux.

Și-a aprins pipa pentru a noua oară. De ce dracu' le mai fumează, dacă nu știu cum s-o facă?

– Soției dumitale i-ar plăcea asta?

– Ce-i place sau nu-i place ei nu intră în discuția noastră, Thorson. Ai ceva sau n-ai? Nu mă duce cu preșu'. Au încercat-o cei mai buni din meseria asta. Pot să fiu păcălit, dar nu de cei de teapa ta.

– Păi...

Un tânăr cu aspect energic a deschis ușa și a intrat, surâzând.

– Reprezint *Poodle Springs Gazette*, domnule Marlowe. Am înțeles...

– Dacă ai fi înțeles, n-ai fi fost aici. M-am ridicat: Îmi pare rău, domnule Thorson, ai prea multe butoane sub birou. O să caut altundeva.

L-am împins pe reporter la o parte din drum și am ieșit pe ușa deschisă. Dacă cineva închide vreodată o ușă în Poodle Springs înseamnă că este extrem de nervos. Pe când ieșeam, m-am izbit de un bărbat voinic și rumen la chip, cu zece centimetri mai înalt și cu douăsprezece kilograme mai greu decât mine.

– Sunt Manny Lipshultz, a spus el. Tu ești Philip Marlowe. Să stăm de vorbă.

– Am ajuns aici acum vreo două ore, am spus. Caut un birou. Nu cunosc niciun Lipshultz. Vrei, te rog, să mă lași să trec?

– Poate că am ceva de lucru pentru tine. Lucrurile se află în târgușorul ăsta. Ginerele lui Harlan Potter, da? Asta sună mulți clopoței.

– Dispari.

– Nu te purta așa. Am necazuri. Am nevoie de cineva priceput.

– După ce voi găsi un birou, domnule Lipshultz, vino și caută-mă. În clipa de față am probleme mai acute pe cap.

– S-ar putea să nu mai fiu în viață atât timp, a rostit el încetișor. Ai auzit vreodată de clubul Agony? Sunt proprietarul.

Am privit înapoi, în biroul lui señor Thorson. Atât el, cât și reporterul își întinseseră urechile o jumătate de metru spre noi.

– Nu aici, i-am spus. Telefonează-mi după ce discut cu oamenii legii.

I-am dat cartea mea de vizită.

Mi-a oferit un surâs obosit și s-a tras în lături. Am revenit la Fleetwood și l-am condus cu grație până la secția de poliție, aflată în apropiere. Am parcat pe un loc oficial și am intrat. La recepție se găsea o blondă foarte drăguță în uniformă de polițist.

– La naiba, am spus. Crezusem că polițistele au chipuri de piatră. Tu ești o păpușică.

– Avem din toate felurile, a răspuns ea senină. Ești Philip Marlowe, nu-i așa? Ți-am văzut fotografia în ziarele din L.A. Cu ce te pot ajuta, domnule Marlowe?

– Am venit să-mi anunț sosirea aici. Stau de vorbă cu tine ori cu sergentul de serviciu? Și pe care stradă aș putea merge fără să mă strige toți pe nume?

Mi-a zâmbit. Dinții îi erau egali și albi ca zăpada de pe vârful muntelui dinapoia lui Springs. Pun prinsoare că utiliza una dintre cele nouăsprezece tipuri de pastă de dinți care sunt mai bune, mai noi și mai mari decât toate celelalte.

– Cel mai bine ar fi să stai de vorbă cu sergentul Whitestone.

A deschis o portiță batantă și a indicat din cap spre o ușă închisă. Am ciocănit, am deschis-o și am văzut un bărbat cu aspect liniștit, păr roșcat și genul de ochi pe care toți sergenții de poliție îi capătă în timp. Ochi care au văzut prea multă murdărie și au auzit prea mulți mincinoși.

– Mă numesc Marlowe. Sunt detectiv particular. O să deschid un birou aici, dacă pot găsi un sediu și dacă primesc permisiunea.

Am pus altă carte de vizită pe birou și mi-am deschis portofelul, ca să-mi poată vedea licența.

– Divorțuri?

– Nu m-am atins niciodată de ele, domnule sergent.

– Bun. Asta-i de ajutor. Nu pot spune că sunt entuziast, dar ne-am putea înțelege, dacă lași treburile poliției în seama poliției.

– Mi-ar face plăcere, dar n-am reușit niciodată să aflu exact unde anume să mă opresc.

El a făcut o grimasă. După aceea a pocnit din degete. A răcnit:

– Norman!

Blonda frumușică a deschis ușa.

– Cine-i personajul ăsta? a zbierat sergentul. Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc.

– Mă tem că da, domnule sergent, a spus ea sfios.

– La dracu'! Și-așa-i rău s-avem un detectiv particular care-și bagă nasul pe-aici. Dar un detectiv particular care are în spate două–trei sute de milioane de dolari – e deja inuman.

– Nu am în spate două sute de milioane, domnule sergent. Sunt pe cont propriu și sunt un om relativ sărac.

– Da? Tu și cu mine înseamnă că suntem doi, dar eu am uitat să mă-nsor cu fata șefului. Noi, polițaii, suntem proști.

M-am așezat și mi-am aprins o țigară. Blonda a ieșit și a închis ușa.

– Zadarnic, nu-i așa? am rostit. Nu te pot convinge că, la fel ca tine, nu sunt decât un tip care-ncearcă să-și ducă zilele. Cunoști pe cineva pe nume Lipshultz, care are un club?

– Prea bine. Clubul lui este în deșert, în afara jurisdicției noastre. La răstimpuri, procurorul de pe Riverside organizează câte un raid acolo. Se zice că permite jocurile de noroc. Eu unul nu știu.

Și-a trecut palma bătătorită peste chip și l-a transformat în chipul unui om neștiutor.

– M-a interpelat în fața firmei unui agent imobiliar pe nume Thorson. Mi-a spus că are necazuri.

Sergentul m-a privit inexpresiv.

– Necazurile vin de la sine pentru un om care se numește Lipshultz. Stai departe de el. Este posibil ca necazurile alea să fie molipsitoare.

M-am ridicat în picioare.

– Mulțumesc, domnule sergent. Am dorit doar să-mi anunț sosirea.

– Ai făcut-o. Abia aștept ziua în care îți vei anunța plecarea.

Am ieșit și am închis ușa. Polițista drăguță mi-a oferit un surâs frumos. M-am oprit la recepție și am privit-o fix un moment, fără să vorbesc.

– Cred că niciunui polițai nu i-a plăcut vreodată un detectiv particular, am spus.

– Mie îmi pari un tip în regulă, domnule Marlowe.

– Mie îmi pari o tipă mai mult decât în regulă. Și nevestei mele îi place de mine o parte din timp.

Și-a rezemat coatele pe birou și a încrucișat degetele sub bărbie.

– Și ce face ea în restul timpului?

– Își dorește ca eu să am zece milioane de dolari. Atunci ne-am mai putea permite două Cadillacuri Fleetwood.

I-am surâs fascinant, am ieșit din secția de poliție și am suit în unicul nostru Fleetwood. Am pornit spre conac.

4

În capătul străzii principale, drumul cotește la stânga. Pentru a ajunge la noi, mergi drept înainte. Nu vezi mai nimic, doar un deal pe partea stângă și, ocazional, câte o străduță pe partea dreaptă. Două mașini cu turiști au trecut pe lângă mine, mergând să vadă palmierii din Parcul de Stat – ca și cum n-ar fi putut să vadă toți

palmierii de care aveau nevoie chiar în Poodle Springs. Un Buick Roadmaster mare era în spatele meu, dar nu se grăbea. Pe o bucată de drum care părea pustie, a accelerat brusc, m-a depășit, apoi a virat în fața mea, oprindu-se. M-am întrebat dacă făcusem ceva în neregulă. Doi bărbați în ținută sportivă au sărit din mașină și au alergat spre locul unde frânasem. Două pistoale au sclipit în mâinile lor iuți. Mi-am deplasat mâna pe selectorul cutiei de viteze automată, cât să trec indicatorul pe „Sport". M-am întins spre torpedou, dar n-am mai avut timp. Ajunseseră lângă Fleetwood.

– Lippy vrea să vorbească cu tine, a mârâit o voce nazală.

Arăta ca orice golan de doi bani. Nu m-am obosit să-l inventariez. Celălalt era mai înalt, mai zvelt, dar cu nimic mai delicios. Țineau însă armele în stil competent, relaxat.

– Cine poate fi Lippy? Și lăsați armele. Nu sunt înarmat.

– După ce a vorbit cu tine, te-ai dus la polițai. Lui Lippy nu i-a plăcut asta.

– Ia lăsați-mă să ghicesc, am spus vesel. Lippy ar fi domnul Lipshultz care conduce sau deține Clubul Agony, care-i în afara jurisdicției polițiștilor din Poodle Springs, iar Clubul Agony este implicat în acțiuni în afara legii. De ce dorește să mă vadă în asemenea măsură, încât să trimită doi păcălici după mine?

– Pentru afaceri, chestii importante.

– Să fiu sincer, n-aș fi crezut că eram prieteni atât de apropiați, încât să nu poată prânzi fără mine.

Unul dintre ei, cel mai înalt, a ocolit Fleetwoodul și s-a întins către portiera din dreapta. Dacă n-o făceam acum, n-o mai făceam niciodată. Am apăsat pedala accelerației. O mașină ieftină ar fi icnit încetișor, dar nu și Fleetwoodul. A țâșnit înainte, dezechilibrându-l pe gangster. După aceea a izbit puternic spatele Buickului Roadmaster. N-am putut vedea ce a pățit Fleetwoodul. Poate că se

alesese cu una sau două zgârieturi mici pe bara din față. În momentul impactului, am smucit ușița torpedoului și am apucat revolverul calibrul .38 pe care-l luasem în Mexic, nu fiindcă aș fi avut vreodată nevoie de el, însă când ești cu Linda, nu-ți asumi riscuri.

Gangsterul mai mic a pornit să alerge. Celălalt încă nu se ridicase de jos. Am sărit din Fleetwood și am tras un glonț deasupra capului său.

S-a oprit brusc, la doi metri de mine.

– Uite care-i treaba, dragilor, le-am spus, dacă Lippy vrea să vorbească cu mine, n-o poate face dacă-s plin de plumbi. Și nu mai fluturați niciodată armele, decât dacă sunteți pregătiți să le folosiți. Eu sunt. Voi nu sunteți.

Tipul înalt s-a ridicat în picioare și a ascuns posac arma. După o clipă, și celălalt a făcut la fel. S-au dus să-și examineze mașina. Eu am băgat în marșarier, apoi am înaintat, oprindu-mă paralel cu Buickul.

– O să mă duc să-l văd pe Lippy, le-am spus. Are nevoie de niște sfaturi în privința personalului său.

– Ai o nevastă frumușică, a spus gangsterul mai mic pe un ton răutăcios.

– Și orice golan care pune mâna pe ea este deja pe jumătate incinerat. Adio, putreziciunilor. Vă mai văd în cimitir.

Am accelerat Fleetwoodul și ei au dispărut din vedere. Am intrat pe strada noastră care, ca toate străzile din partea aceea, era o fundătură între dealurile înalte ce încadrau munții. Am oprit în fața casei și m-am uitat la botul Fleetwoodului. Era îndoit nițel – nu cine știe ce, totuși cam mult pentru a fi șofat de o lady ca Linda. Am intrat în casă și am găsit-o în dormitor, privindu-și rochiile.

– Ai pierdut timpul, i-am spus. Încă n-ai rearanjat mobilele.

– Scumpule! (S-a aruncat spre mine într-un placaj mediu, cam înalt și spre interior.) Ce ai făcut?

– Ți-am lovit mașina de fundul alteia. Ar fi mai bine să telefonezi după alte două Fleetwooduri.

– Ce naiba s-a întâmplat? Nu ești un șofer de duzină.

– Am făcut-o în mod premeditat. Un tip pe nume Lipshultz, care conduce Clubul Agony, m-a interceptat când am ieșit din biroul unui agent imobiliar. A dorit să discutăm afaceri, dar nu aveam timp atunci. Așa că mi-a trimis pe drumul de întors acasă doi prostovani cu pistoale, ca să-ncerce să mă convingă s-o fac pe loc. I-am bușit.

– Sigur, scumpule. Bine le-ai făcut. Ce e un agent imobiliar?

– Un vânzător de case îmbrăcat mai elegant. Nu m-ai întrebat cât de rău îți este stricată mașina.

– Nu-i mai spune mașina „mea“. Este mașina noastră. Și nu cred că-i atât de stricată, încât să se observe. Oricum avem nevoie de o limuzină pentru ieșirile de seară. Ai prânzit?

– Privești cu al naibii de mult calm posibilitatea de a fi fost împușcat.

– Să fiu sinceră, mă gândeam la cu totul altceva. Mă tem că tata va apărea în scurt timp și va începe să cumpere tot orășelul. Știi ce părere are el despre publicitate.

– Are perfectă dreptate! Deja mi-au spus pe nume vreo șase persoane, inclusiv o polițistă blondă extrem de frumușică.

– Probabil că știe judo, a comentat Linda nepăsător.

– Uite care-i treaba, eu nu-mi cuceresc femeile prin violență.

– Mda, poate. Deși mi se pare că-mi aduc aminte că am fost silită în dormitorul cuiva.

– Silită pe naiba. Abia așteptai să intri.

– Cere-i lui Tino să-ți aducă prânzul. Dacă mai continuăm conversația asta, o să uit că-mi aranjam rochiile.

CUPRINS

Nemira Online

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

Promoții pe site:
nemira.ro

Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

Articole pe blog:
blog.nemira.ro

Recenzii ale cărților noastre:
nemirabooks.ro

Comunicate Nemira pentru presă:
nemiramedia.ro